

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ. 391

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Απόστολος: Τित. β' 11-14, γ' 4-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. γ' 13-17

6 Ιανουαρίου 2013

«Επεφάνη γαρ η χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις» (Τιτ. β' 11)

Πολλαπλά σημαντική η σημερινή ημέρα, αγαπητοί μου αδελφοί. Ημέρα Θεοφανείων. Ημέρα κατά την οποία ο Θεός όχι μόνο αυτοαποκαλύπτεται ως τριαδικός, αλλά ταυτόχρονα αποκαλύπτει – παρουσιάζει τον Υιό ως Μεσσία και λυτρωτή κατά την Βάπτιση. Μια αποκάλυψη που επιβεβαιώνεται από τα λόγια του Ιησού ότι: «ούτω γαρ πρέπον εστίν πληρώσαι πάσαν δικαιοσύνην», αλλά και του Θεού Πατέρα ότι: «ούτος εστίν ο υιός μου ο αγαπητός εν ω ευδόκησα», Ενώ το Άγιο Πνεύμα «εβεβαίου του λόγου το ασφαλές». Όμως, πέρα από την αποκάλυψη του Τριαδικού Θεού, σήμερα έχουμε με το αγιασμό των υδάτων, τον αγιασμό ολόκληρης της δημιουργίας και ιδιαίτερα του ανθρώπου. Σήμερα ξανανοίγουν οι ουρανοί που είχαν κλείσει λόγω της πτώσεως του Αδάμ γιατί «επεφάνη γαρ η χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις». Κατά το σημερινό «Απόστολο» «ο Θεός φανέρωσε τη χάρη του για να σώσει όλους τους ανθρώπους».

Σήμερα, λοιπόν, με την Βάπτιση του Κυρίου εις τον Ιορδάνη ποταμό «η της Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις», αλλά και «επεφάνη η Χάρις του Θεού». Για τούτο και δικαιολογημένα ονομάζεται η σημερινή ημέρα ως η ημέρα των «Θεοφανείων» και των «Επιφανείων». Η σημερινή διπλή γιορτή δεν έχει σαν σκοπό να μεταφερθούμε νοερά στον Ιορδάνη και να γίνουμε θεατές της Βαπτίσεως του Ιησού, αλλά κυρίως για να γίνουμε μέτοχοι κι εμείς της σωτηρίου χάριτος, που ο Θεός φανέρωσε κατά την ημέρα εκείνη.

Υποκλινόμαστε στην άπειρη συγκατάβαση του Θεού. Ο Θεός, που είναι πανταχού παρών, φανερώνεται τοπικά στον άνθρωπο για να τον βοηθήσει να ξεφύγει από τη πτώση και τη φθορά και να επιστρέψει στο χάρο της χάριτος του Θεού.

Σινά και Ιορδάνης οι μεγάλοι σταθμοί αποκαλύψεως του Θεού. Στο μεν Σινά έγινε η αποκάλυψη του Ενός και Μόνου Αληθινού Θεού, στον δε Ιορδάνη έγινε η αποκάλυψη της Αγίας Τριάδας. Ο Υιός βαπτίζεται, ο Πατέρας μιλά και το Άγιο Πνεύμα «ωσει περιστέρα» μεταφέρει το ελπιδοφόρο μήνυμα του τερματισμού του κατακλυσμού της αμαρτίας. Σινά, Βηθλεέμ και Ιορδάνης. Αθέατος – αόρατος και απλησίαστος ο Θεός στο Σινά. Αντίθετα στη Βηθλεέμ και τον Ιορδάνη ο Θεός στο πρόσωπο του Ιησού, εταπείνωσε τον εαυτό του, πήρε μορφή δούλου και έγινε άνθρωπος» (Φιλπ. β' 7-8).

Μάλιστα σήμερα τον βλέπουμε να έρχεται στον Ιορδάνη ποταμό και να ζητά από τον Ιωάννη να τον βαπτίσει γιατί «πρέπον εστίν ημίν πληρώσαι πάσαν δικαιοσύνην». Μπροστά στο «πρέπον» υποχωρούν τα ανθρώπινα θελήματα. Μπροστά στο «πρέπον», αν υποτάσσεται ο Ιησούς ως Θεός, τότε δεν υπάρχουν περιθώρια επιλογής για τον Ιωάννη, πολύ δε περισσότερο για μας.

Η σημερινή ημέρα είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται ως αναμάρτητος και Μεσσίας. Ο Ιωάννης το επιβεβαιώνει αφού «ο Ιησούς ανέβη ευθύς από του ύδατος», ακούοντας συγχρόνως τη φωνή του Θεού Πατέρα και βλέποντας το Άγιο Πνεύμα «ωσει περιστέρα». Το τελευταίο μάλιστα υπήρξε καταλυτικό. Μαρτυρούσε δημόσια ο Ιωάννης. «Είδα το Πνεύμα να κατεβαίνει σαν περιστέρι από τον ουρανό και να μένει πάνω του. Εγώ δεν τον ήξερα ποιος ήταν, εκείνος όμως που με έστειλε να

βαπτίσω με νερό, εκείνος μου είπε: «εκείνος που πάνω του θα δεις να κατεβαίνει και να μένει το Πνεύμα, αυτός είναι που θα βαπτίζει με Άγιο Πνεύμα». Κι αυτό εγώ το είδα και διακήρυξα δημόσια πως είναι ο Υιός του Θεού» (Ιωάν. α' 32-34).

Αποκαλυπτική η μαρτυρία του Ιωάννη και για τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος και κατ' επέκταση για τον αγιασμό τα υλικής δημιουργίας. Παράλληλα είναι μια υπενθύμιση σε όλους για την αναγκαιότητα και του δικού μας αγιασμού. Ενός αγιασμού τον οποίο ο Απόστολος Παύλος θεωρεί ως θέλημα του Θεού. «Τούτο γαρ εστί θέλημα του Θεού, ο αγιασμός ημών» (Α' Θεσ. δ' 3) Ενός αγιασμού που θα μας καταστήσει κοινωνούς της σωτηριώδους χάριτος του Θεού και όχι απλά κοινωνούς της αγιασμένης μεν, αλλά άψυχης φύσης του νερού. Και αυτός ο αγιασμός θα επιτευχθεί με τον πραγματικό αγιασμό σώματος και ψυχής.

Σκοπός της προσφερόμενης σήμερα χάριτος του Θεού, κατά το σημερινό «Απόστολο» είναι όπως «Αυτή μας καθοδηγεί να αρνηθούμε την ασέβεια και τις αμαρτωλές επιθυμίες και να ζήσουμε με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσεβεία στον παρόντα αιώνα, περιμένοντας τη μακαριότητα που ελπίζουμε, δηλαδή την εμφάνιση της δόξας του μεγάλου Θεού και σωτήρα μας Ιησού Χριστού». Δύσκολο το έργο του αγιασμού μας αλλά όχι ακατόρθωτο. Ένα έργο που θα πρέπει να στραφεί σε δυο κατευθύνσεις και να εκδηλωθεί τόσο αρνητικά όσο και θετικά. Αρνητικά μεν με το να αρνηθούμε την ασέβεια και τις αμαρτωλές επιθυμίες, θετικά δε με το να ζούμε «σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς». Κατά συνέπεια ο αγιασμός δεν εκφράζεται αλλά ούτε και επιτυγχάνεται όταν παραμένει στο στάδιο της επιθυμίας. Θα πρέπει να υλοποιηθεί και να γίνει τρόπος ζωής κατά το σημερινό «Απόστολο». Μιας ζωής που θα καθορίζει και θα υλοποιεί υποχρεώσεις απέναντι στον εαυτό μας (σωφρόνως), το συνάνθρωπο (δικαίως) και το Θεό (ευσεβώς).

«Σωφρόνως» σημαίνει, ειλικρινής έκφραση λόγων, πράξεων και συναισθημάτων. Σημαίνει ακόμα αυτοκυριαρχία, σύνεση και εγκράτεια. Μέσα από αυτές τις αρετές δεν εκπληρώνουμε απλά αυτοσεβασμό και σεβασμό στο νόμο του Θεού, αλλά προχωρούμε στο επόμενο βήμα το «δικαίως» που θα καθορίζει την όλη στάση και συμπεριφορά μας έναντι των άλλων ανθρώπων. Έχοντας σαν βάση τον «Χρυσούν κανόνα» που συστήνει «Όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτσι ακριβώς να τους συμπεριφέρεστε κι εσείς» (Λουκ. στ' 31). Δηλαδή με αγάπη, με καλοσύνη, με αλληλεγγύη, ιδιαίτερα στην εποχή μας που τις έχει και τις έχουμε ανάγκη.

Υλοποίηση των πιο πάνω θα μας σταθεροποιήσει στο «ευσεβώς». Δηλαδή ακράδαντη πίστη και ειλικρινής και συνεπής χριστιανική ζωή. Μια ζωή που θα εκφράζει αγάπη και απόλυτη αφοσίωση – υποταγή στο θέλημα του Θεού. Μια ζωή που θα βιώνει το σήμερα, αλλά πάντα σε σχέση με την προσδοκώμενη ελπίδα για συμμετοχή στη δόξα του μεγάλου Θεού και σωτήρα, του Ιησού Χριστού.

Αδελφοί μου, η σημερινή γιορτή των Θεοφανείων, ας μην είναι απλά μια επιπλέον γιορτή. Ας είναι μια επιπρόσθετη ευκαιρία για να συνειδητοποιήσουμε την πλούσια χάρη που δεχθήκαμε με την παρουσία και τη Βάπτισή του Ιησού. Ακούσαμε σήμερα τον Απόστολο Παύλο να τονίζει ότι «Επεφάνη η χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις». Εμείς είμαστε κοινωνοί και μέτοχοι αυτής της χάριτος του Θεού; Αν ναι τότε ας το επιβεβαιώσουμε με το να αρνηθούμε την ασέβεια και τις αμαρτωλές επιθυμίες ζώντας την καθημερινή ζωή μας «σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7 - 12

Ευαγγέλιον: Ματθ. δ' 12 - 17

13 Ιανουαρίου 2013

«Ίνα πληρωθέν το ρηθέν»

Σε κάθε προφητική πρόβλεψη για το μέλλον σημειώνεται η έκφραση, «Ίνα πληρωθέν το ρηθέν». Για να εκπληρωθεί, να πραγματοποιηθεί αυτό που ανέφεραν οι προφήτες. Πρόκειται για τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης με τη πλούσια προφητική τους προσφορά με κύριο επίκεντρο των προφητειών τους την ενανθρώπιση του Κυρίου μας. Δεν έχει επομένως σχέση αυτή η έκφραση, «Ίνα πληρωθεί τό ρηθέν», με ανάλογες εκφράσεις νεοφανών φαντασιόκληκτων, δήθεν προφητών, που κάθε τόσο δεν διστάζουν με απατηλό αλλά πειστικό τρόπο να προσφέρουν στον αδύναμο άνθρωπο προβλέψεις για το μέλλον του, το τέλος ή και τη καταστροφή του κόσμου, και άλλα πολλά. Εκμεταλλεύονται την φυσική αδυναμία και ευπιστία του ανθρώπου σε θέματα που έχουν σχέση με το θείο ή και τις φυσικές δυνάμεις. Είναι συνεπώς, διαφορετική η βαρύτητα και η σημασία αυτού που ακούσαμε σήμερα κατά την ανάγνωση της ευαγγελικής περικοπής, για να προστεθεί ακολούθως και η προφητεία του μεγαλοφωνότατου των προφητών Ησαΐα.

Ο Ησαΐας, αγαπητοί μου αδελφοί, που έζησε οκτώ αιώνες πριν την γέννηση του Χριστού, προέβλεψε με τόση ευκρίνεια και καταπληκτική παραστατικότητα γεγονότα της ζωής του Χριστού, που ήταν σαν να ζούσε μαζί Του και περιέγραφε τη ζωή Του. Σημειώνει λοιπόν προφητικά:

«Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα, καί
τοίς καθημένοις εν χώρα καί σκιά θανάτου, φως ανέτειλεν αυτοίς». Ο λαός που ήταν καθλωμένος, ανίκανος να ξεφύγει ενώ βρίσκεται στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας, είδε ξαφνικά μεγάλο και δυνατό φως. Και για τους που ζούσαν ανήμποροι και αδιάφοροι στη σκοτεινή χώρα της αμαρτίας, έλαμψε επιτέλους το ουράνιο φως της ζωής.

Έχει σχέση αυτή η προφητεία του Ησαΐα με την γέννηση του Σωτήρος Χριστού που γιορτάσαμε για άλλη μια φορά πριν τρεις βδομάδες. Είναι η τακτική, και τουλάχιστον κάθε χρόνο, υπόμνηση για μη λησμονούμε που βρισκόμασταν πριν έλθει η σωτηρία, ποια είναι η προσφερόμενη δυνατότητα σωτηρίας στον σημερινό άνθρωπο. Να μη λησμονούμε την πηγή του αληθινού φωτός που είναι ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός. Για να μη μας διαφευγει η ευκαιρία, που μας προσφέρεται, με την ενανθρώπιση του Κυρίου μας και τη σταυρική του θυσία, για να μας απαλλάξει από τον θανάσιμο εναγκαλισμό της αμαρτίας.

Μας υποβάλλει λοιπόν, αγαπητοί μου, την μεγάλη αλήθεια, για την μοναδική πηγή του φωτός, για τον αποκλειστικό τρόπο για να σωθούμε από την αμαρτία, που δεν είναι άλλος από το φως που εκπέμπει ο φωτοδότης Κύριός μας. Είναι άρα το στήριγμα στη ζωή μας, στην πρόσκαιρη περίοδο που ζούμε σ' αυτόν τον κόσμο. Είναι ο Χριστός, που φωτίζει κάθε άνθρωπο. Εμπυκνώνει και δίνει περισσή δύναμη αυτή η προφητεία στον σημερινό άνθρωπο με τις τόσες αμφιβολίες του, τα βάσανα, τις δυστυχίες του. Είναι συνεπώς και η πραγματική ελπίδα μας, ότι κοντά τον φωτοδότη Κύριο μπορούμε θα δώσουμε τη λύση στα προβλήματά μας. Και οπωσδήποτε, βέβαιο τουλάχιστον είναι, ότι εμπιστευόμενοι ανεπιφύλακτα στον Σωτήρα Χριστό, αποκτούμε την εσωτερική ειρήνη της ψυχής μας, την ηρεμία στη ζωή μας.

Ενώ λοιπόν, υπάρχει η διακηρυγμένη υπόσχεση δυνατότητας σωτηρίας του ανθρώπου, απαιτείται και η προσωπική μας επιθυμία, η καλή χρήση της ελεύθερης

επιλογής μας, το χάρισμα που μας έδωσε ο Θεός. Από το σημείο όμως αυτό, κατά συνέπεια, αρχίζει η προσπάθεια μας, αγαπητοί μου, για να κερδίσουμε αυτό που χωρίς διάκριση, μάς παρέχει πλούσια η αγάπη του Κυρίου μας. Γιατί η πραγματικότητα είναι ότι λίγο ή περισσότερο, ζούμε μέσα σε μικρότερες ή μεγαλύτερες αμαρτωλές συνήθειες και πράξεις. Ζούμε έξω ή μακριά από την πηγή του θείου φωτός, περιπλανώμενοι σε λανθασμένα και ολισθηρά μονοπάτια, διαβιώνοντας σε σκοτεινά αμαρτωλά κατατόπια. Ίσως πρόκειται για μικρά σφάλματα, πράξεις και σκέψεις και λόγια που επηρεάζουν αποκλειστικά ή περισσότερο τον εαυτό μας παρά τους άλλους. Άλλοτε πάλι απρόσεχτες ενέργειες μας και πράξεις, επιπόλαιοι χαρακτηρισμοί και λόγοι μας, μπορεί να επηρεάζουν, να ενοχλούν ή και να βλάπτουν σοβαρά και αναίτια, τους γύρω μας. Υπάρχουν όμως και οι περιπτώσεις που φερόμαστε κυριολεκτικά σαν άπιστοι, αναφέροντας με ασέβεια το όνομα του Θεού, του Κυρίου μας, ή και της Παναγίας μητέρας του Χριστού μας. Είναι μερικά σφαλερά φαινόμενα που αναγνωρίζοντάς τα, προσφέρεται η ευκαιρία να ξεκινήσουμε την διορθωτική προσπάθεια μας για να φωτίσουμε τον τρόπο της ζωής μας. Για να προσεγγίσουμε και να ζήσουμε μέσα στο φως που έλαμψεν για χάρη μας με την έλευση, την ενανθρώπιση του Κυρίου μας. Και όπως σημειώνει ο απόστολος Παύλος στην προς Τίτο επιστολή του, που ακούσαμε πριν λίγες μέρες:

«Επεφάνη η χάρις του Θεού η σωτήριος .... ίνα σωφρόνως καί δικαίως καί ευσεβώς ζήσωμεν εν τω νυν αιώνη». Δηλαδή, αγαπητοί μου, φανερώθηκε η ενισχυτική χάρη του Θεού να μας συμπαρασταθεί, για να περάσουμε την προσωπική μας ζωή σε σχέση με τον εαυτό μας, όσο ζούμε, με σωφροσύνη. Να συμπεριφερόμαστε με δίκαιο τρόπο στους γύρω μας. Όλη η ζωή μας να φωτίζεται από συνεπή και σταθερή ευσέβεια και την συνεπακόλουθη αγάπη μας προς τον Θεό Πατέρα μας. Τότε θα μπορούμε να ισχυριζόμαστε ότι ζούμε μέσα στο φως Του, με τη διαρκή προσπάθεια απομάκρυνσης από τις σκοτεινές περιοχές που ζει, κινείται και αναπαράγεται η αμαρτία.

Ωστόσο, αγαπητοί μου, αυτή η πολύπλευρη αγωνιστική διαδικασία, που πρέπει να αντιμετωπίσει ένα ισχυρό αντίπαλο, δηλαδή τον κακό μας εαυτό, αλλά και την περιρρέουσα ελκυστική αμαρτία που μας περιβάλλει, δεν μπορεί να στεφθεί με επιτυχία χωρίς τη θεία βοήθεια. Η τακτική επίκληση της βοήθειας του Κυρίου μας, με τις προσευχές μας, μαζί με τους συναγωνιζόμενους αδελφούς μας, είναι ένα μεγάλο και δυνατό, αποτελεσματικό όπλο. Η συμμετοχή μας στην φωτοδότηρα μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας μας, αποτελεί το άλλο σοβαρό όπλο. Και το οπλοστάσιό μας, η συμπροσευχή όλων μας, στον καθαγιασμένο ιερό ναό του Θεού, που θα συμπληρώσει και θα ολοκληρώσει την δυνητικά ανυπέρβλητη μαχητική μας ικανότητα για να διατηρήσουμε την φωτεινή πορεία μας. Και αυτό μέχρι να απολαύσουμε το αιώνιο και καθαρό φως της ουράνιας βασιλείας του Θεού, στο οποίο ευχόμαστε και προσευχόμαστε να καταλήξουμε όλοι μαζί.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ' 12-19

20 Ιανουαρίου 2013

«Και αυτός ην Σαμαρείτης»

Καθώς έμπαινε σε κάποιο μεγάλο χωριό ο Κύριος – διηγείται το σημερινό Ευαγγέλιο – τον συνάντησαν δώδεκα λεπροί, που στάθηκαν μακριά και σηκώνοντας τη φωνή τους είπαν:

Ιησού, αφεντικό, ελέησέ μας.

Κι ο υιός του Θεού, σαν τους είδε τους σπλαχνίστηκε ευθύς. Τους είπε, λοιπόν, να πάνε να παρουσιαστούν στους ιερείς, που σύμφωνα με τον μωσαϊκό νόμο ήταν τα αρμόδια πρόσωπα να πιστοποιήσουν τη θεραπεία της λέπρας. Οι λεπροί συμμορφώθηκαν με την εντολή που τους έδωσε ο Κύριος. Κι έγιναν όλοι τους καλά, καθώς πήγαιναν στους ιερείς.

Δεν γύρισαν, όμως, όλοι να ευχαριστήσουν τον ευεργέτη τους. Μονάχα ένας απ' αυτούς, αλαλάζοντας από χαρά και δοξάζοντας τον Θεό, ξαναβρήκε τον Χριστό και πέφτοντας στα πόδια του τον ευχαρίστησε. Κι αυτός που έδειξε την ευγνωμοσύνη του, δεν ήταν, όπως οι άλλοι, Ιουδαίος, δεν ανήκε στον διαλεκτό λαό του Θεού, αλλά ήταν Σαμαρείτης.

Όταν, λοιπόν, τον είδε ο Ιησούς κι άκουσε τις ευχαριστίες, ρώτησε:

Αλλά δεν γιατρευτήκατε κι οι δέκα; Που είναι λοιπόν, οι υπόλοιποι εννέα; Δεν σκέφτηκαν να γυρίσουν και να δοξάσουν τον Θεό, παρά άφησαν να το κάμει αυτό μονάχα ένας αλλογενής;

Και του λέγει:

Σήκω και πήγαινε. Η πίστις σου σε έσωσε.

Πολλά είναι τα σωτήρια και φωτεινά διδάγματα, αγαπητοί αδελφοί, που περιέχει η ευαγγελική αυτή περικοπή και που τα ατενίζει κανείς αμέσως. Το πόσο ευσυμπάθητος είναι ο Χριστός μπροστά στους πόνους και την κάκωση του σώματος. Το πόσο γρήγορα ανταποκρίνεται η αγάπη του και η δύναμη του σε όσους ζητούν το έλεος του. Το χρέος, που έχουμε να ευχαριστήσουμε τον Κύριο για κάθε ευεργεσία του. Η λύπη του μπροστά στους ακάριστους που τον θυμούνται στα βάσανα τους και τον ξεχνούν στις χαρές τους.

Ανάμεσα σ' αυτά τα διδάγματα που ευθύς αποκομίζει κανείς από τη διήγηση του ευαγγελιστή Λουκά, είναι και το εξής: Ότι τα γνήσια παιδιά του Θεού υπάρχουν ακόμη κι εκεί, όπου δεν θα το περιμέναμε. Σ' ένα περιβάλλον κακό, σε τόπους απομακρυσμένους από τη Χάρη του. Κι ότι συχνά βρίσκει κανείς εκεί ακριβώς ψυχές, που νοιώθουν τον Θεό πραγματικά, ενώ απεναντίας δεν τις βρίσκει ανάμεσα σε όσους υποτίθεται ότι είναι ευσεβείς και πιστοί.

Την οφειλή της ευγνωμοσύνης δεν την αισθάνθηκαν οι άλλοι εννέα λεπροί, που ήταν Ιουδαίοι. Την αισθάνθηκε μονάχα ο Σαμαρείτης, ο αλλογενής, εκείνος που για τους Ιουδαίους ήταν απόκληρος της αληθινής θρησκείας, δηλαδή μια χαμένη ψυχή.

Αλλά αυτή ακριβώς η ψυχή προσφέρει στον Υιό του Θεού ότι έπρεπε, νοιώθει το χρέος της, τον δοξάζει και τον ευχαριστεί.

Αυτή ακριβώς η ψυχή ανταποκρίνεται με αγάπη στην αγάπη του Θεού. Ποια είναι αγαπητοί αδελφοί, η πρώτη και μεγαλύτερη εντολή του Χριστού; Όλοι τη γνωρίζετε: Να αγαπάμε τον Θεό με όλη την καρδιά και τον νου μας και τον πλησίον μας σαν τον εαυτό μας.

Και ποιους βλέπουμε μέσα στο Ευαγγέλιο να παρουσιάζει ο Κύριος ως υποδείγματα μπροστά στην εντολή του αυτή την κορυφαία; Δυο Σαμαρείτες, δυο ψυχές δηλαδή που ανήκαν, για τον διαλεκτό λαό του Θεού, στον κόσμο της πλάνης και της αμαρτίας. Ο πρώτος Σαμαρείτης είναι εκείνος που έχουμε σήμερα στα μάτια μας. Με όλη του την καρδιά και με όλο του το νου αγαπά τον Θεό, προσφέροντας την ευχαριστία του. Ο άλλος Σαμαρείτης, εκείνος που απέδειξε ότι αγαπούσε τον πλησίον του σαν τον εαυτό του, είναι γνωστός στον καθένα. Μιλά γι' αυτόν η ωραία παραβολή.

Αλλά θα ρωτήσει κανείς: Πώς ο σημερινός Σαμαρείτης είναι υπόδειγμα της αγάπης προς τον Θεό; Είναι, βέβαια το πρότυπο της ευχαριστίας, της ευγνωμοσύνης που χρωστάμε στον Θεό για όσα καλά απολαμβάνουμε από την αγαθότητα του. Αλλά η αγάπη στον Θεό είναι μονάχα αυτό;

Αδελφοί μου, τι άλλο, λοιπόν, είναι η αγάπη που ζητά από μας ο Κύριος; Η δική του αγάπη είναι άπειρα ανώτερη από τη δική μας. Γιατί ο Θεός είναι ο δημιουργός, ο προστάτης, ο σωτήρας, ο συντηρητής μας.

Εμείς, αγατώντας τον, τι άλλο μπορούμε να αισθανόμαστε γι' αυτόν, να κάνουμε γι' αυτόν, παρά μονάχα να τον ευχαριστήσουμε, να τον ευγνωμονούμε; Ότι κι αν του προσφέρουμε, όσες θυσίες κι αν υποστούμε για το όνομα του, όλα δικά του είναι. Το μόνο που απομένει δικό μας, το μόνο που αποτελεί την αγάπη μας, είναι η συναίσθηση των δωρεών του, η δοξολογία είτε με λόγια είτε με έργα. Τίποτε άλλο, λοιπόν, δεν είναι η αγάπη μας στον Θεό παρά ευχαριστία κι ευγνωμοσύνη μπροστά στη δική του αγάπη.

Πρότυπο αυτής της σωστής, της αγνής, της ταπεινής αγάπης, που χρωστάμε στον Κτίστη και Σωτήρα μας, είναι ο Σαμαρείτης της σημερινής ευαγγελικής περικοπής.

Σαμαρείτης το υπόδειγμα της αγάπης προς τον πλησίον. Σαμαρείτης και το υπόδειγμα της αγάπης προς τον Θεό. Δεν είναι τυχαία λεπτομέρεια αυτή, αγαπητοί αδελφοί. Είναι μια μεγάλη αλήθεια, που ο Χριστός και σε άλλα σημεία του Ευαγγελίου την εξαιρεί και την τονίζει. Ποια αλήθεια; Ότι το να βρίσκεται κανείς σε καλό περιβάλλον, να τριγυρίζετε από την ευσέβεια, δεν σημαίνει ότι είναι γνήσιο τέκνο του Θεού. Το απέδειξαν οι εννέα αγνώμονες Ιουδαίοι. Απεναντίας, όπως το δείχνει η περίπτωση του Σαμαρείτη λεπρού, μπορεί έξω από τέτοιο περιβάλλον, έξω από όσους φαίνονται διαλεκτοί του Θεού, να παρουσιαστούν οι αληθινά άγιοι, εκείνοι που ξέρουν να αποκρίνονται με λόγια, αλλά και με έργα στην αγάπη του Θεού.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (Ζακχαίου)

Απόστολος: Α' Τιμ. Δ' 9-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΘ' 1-10

27 Ιανουαρίου 2013

« Προδραμών έμπροσθεν ανέβη επί συκομορέαν, ίνα ίδη αυτόν »

Μεγάλη και εξαιρετική φυσιογνωμία είναι, αγαπητοί μου αδελφοί, ο αρχιτελώνης Ζακχαίος, της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Παρ' όλο ότι είναι πάμπλουτος και φέρει και το βαθμό του αρχιτελώνη, εν τούτοις αισθάνεται ανικανοποίητος. Του λείπει Εκείνος που ειρηνεύει και γεμίζει τις ψυχές, ο Κύριος. Γι' αυτό και όταν ακούει ότι ο Κύριος θα επισκεφθεί την Ιεριχώ και ότι θα περάσει από την πόλη, κάμνει το παν για να Τον γνωρίσει. Τρέχει και αναρριχάται πάνω σ' ένα δέντρο και συγκεκριμένα σε μια συκομορέα. Θέλει ο άνθρωπος αυτός ν' αντικρύσει και να δει από κοντά τον Κύριο. Κι επειδή το ανάστημα του δεν τον βοηθά, γιατί είναι κοντός, καταφεύγει σ' αυτή την παράδοξη λύση. Τρέχει μπροστά και ανεβαίνει σε μια συκομορέα για να δει τον Κύριο που θα περάσει απ' εκεί. Και δεν Τον βλέπει απλώς. Έχει την τιμή, και την χαρά, να Τον υποδεχθεί μέσα στο σπίτι του και με τον τρόπο αυτό να αλλάξει όλη την μετέπειτα ζωή του. Από τότε μέχρι σήμερα, πέρασαν δύο χιλιάδες χρόνια και ο Ζακχαίος εξακολουθεί να δείχνει σ' όλους εμάς τον τρόπο, με τον οποίο μπορούμε να συναντήσουμε τον Κύριο, το δρόμο δηλαδή που μας οδηγεί κοντά Του. Ποιος όμως είναι ο δρόμος αυτός και πως εμείς θα μπορούσαμε να Τον ακολουθήσουμε, είναι τα δυο ερωτήματα με τα οποία θ' ασχοληθούμε σήμερα.

Όσο και να μας φαίνεται παράδοξο, ο δρόμος που οδηγεί και σήμερα κοντά στο Χριστό, δεν είναι άλλος απ' αυτό που ακολούθησε και ο Ζακχαίος. Πρόκειται για δρόμο δύσκολο και οδυνηρό. Γιατί απαιτεί να ξεχωρίσει ο άνθρωπος από το πλήθος των πολλών και να εκτεθεί στα βλέμματα όλων. Όπως κάμνει ο Ζακχαίος. Δεν είναι ένας τυχαίος άνθρωπος. Είναι αρχιτελώνης και πολύ πλούσιος. Όλοι τον ξέρουν και τον δείχνουν με το δάκτυλο, σαν άνθρωπο του συμφέροντος και του χρήματος, σαν όργανο των Ρωμαίων που θησαυρίζει καταπιέζοντας το λαό. Σαν αρχιτελώνης, είναι ανώτατος υπάλληλος της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, έχει δηλαδή θέση υψηλή στην κοινωνία της Ιεριχώ. Και όμως κάμνει αυτή την κίνηση, που μας αφήνει όλους έκπληκτους. Ανεβαίνει ψηλά στο δέντρο για να μπορέσει να δει τον Κύριο. Δεν υπολογίζει τίποτε από αυτά που πιθανό να αντιμετωπίσει. Δεν υπολογίζει τις ειρωνείες των ανθρώπων, ούτε τις διαμαρτυρίες των συγγενών του, ούτε τα σχόλια των φίλων του, ούτε τους χλευασμούς των εχθρών του, αλλ' ούτε και τις συνέπειες λόγω του ότι είναι ανώτατος υπάλληλος. Τα ξεπερνά όλα και ανεβαίνει.

Αυτός είναι λοιπόν ο δρόμος. Δρόμος δύσκολος, δρόμος μετ' εμποδίων. Πολλά απ' αυτά τα εμπόδια τα ορθώνει μπροστά μας ο μισόκαλος διάβολος, που δεν θέλει να βρούμε την αληθινή ευτυχία, που χαρίζει σ' όλους μας ο Κύριος. Μάλιστα, ο παμπόνηρος αυτός εχθρός μας, χρησιμοποιεί ακόμα και συγγενικά και πολύ αγαπητά μας πρόσωπα σαν εμπόδιο για μια βαθύτερη επικοινωνία με τον Χριστό. Εκμεταλλεύεται ακόμα και τη δική μας φυσική νωθρότητα και ραθυμία και αδυναμία μας ή και τις συνθήκες της ζωής μας. Κι έτσι ορθώνει πνευματικά οδοφράγματα που φαίνονται ανυπέρβλητα και φράσσουν τον δρόμο προς τον Ιησού.

Εξ' ίσου δύσκολος είναι και ο δρόμος από το φόβο της ειρωνείας. Ο φόβος αυτός συχνά μας παραλύει, μας κάμνει να μαζεύουμε τα πτερά μας και να συρόμαστε στη λάσπη μαζί με τους πολλούς. Μας κατεβάζει κάτω από το δέντρο της επικοινωνίας με το Χριστό και μας κάμνει ένα με το ανώνυμο πλήθος. Δηλαδή με δύο λόγια μας στερεί τη θέα του

Χριστού και ουσιαστικά μας αποξενώνει επικίνδυνα από το Χριστό. Το ενδιαφέρον, λοιπόν, που χρειάζεται να δείχνουμε για τη γνωριμία με το Χριστό, πρέπει να είναι ζωηρότερο και θερμότερο από εκείνο που δεν χάνουμε για την υγεία μας ή και για άλλα θέματα της καθημερινής μας ζωής. Γιατί δεν πρόκειται για κάποιο ζήτημα που σχετίζεται με το φθαρτό και προσωρινό κόσμο. Πρόκειται για θέμα, που αφορά τη θέση της αθάνατης ψυχής μας μέσα στην ατελεύτητη αιωνιότητα. Το ενδιαφέρον αυτό πρέπει να μοιάζει σαν τη δίψα που ένοιωθε ο Δαβίδ, όταν έψαλλε προς το Κύριο και έλεγε: "Μονάχα στο Θεό βρίσκει η ψυχή μου γαλήνη και μόνο από Εκείνο έρχεται η σωτηρία μου". (Ψαλμ. ΞΒ',2).

Για να φτάσει όμως η γνωριμία αυτή στο τέλει σημείο της και να ολοκληρωθεί, χρειάζεται και η διακοπή κάθε σχέσης με την αμαρτία. Πρέπει να ξεχάσουμε κάθε τι που μας θυμίζει κόσμο και αμαρτία. Είναι ανάγκη να πετάξουμε από πάνω μας οτιδήποτε μας βαραίνει, όπως ακριβώς έκαμε και ο Ζακχαίος. Δεν θα ήταν υπερβολή να λεχθεί εδώ ότι ο Κύριος πέρασε τότε από την Ιερικώ για το Ζακχαίο. Γιατί ο Θεός αγαπά τον καθένα μας ιδιαίτερα και παρουσιάζει μπροστά μας πολλές ευκαιρίες για να Τον γνωρίσουμε και να γίνουμε ευτυχείς. Χρειάζεται όμως και ανάλογη ανταπόκριση από μέρους μας. Χρειάζεται να γίνει κάτι ανάλογο με αυτό που έκαμε ο Ζακχαίος που ανέβη στη συκομορέα. Επομένως πρέπει να αφήσουμε τα γήινα και να στραφούμε στα επουράνια. Προς αυτά που ικανοποιούν πράγματι τη ψυχή. Τότε ο Κύριος θα μας ελκύσει κοντά Του και θα μας προσφέρει τα ανέκφραστα αγαθά, που χαρίζει η γνωριμία Του. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι περισσότεροι από εμάς, έχουμε μέσα στα βάθη της ψυχής μας τον ίδιο άγιο πόθο, που είχε ο Ζακχαίος. Επιθυμούμε κι εμείς με τη σειρά μας να δούμε τον Ιησού και θέλουμε κι εμείς να Τον γνωρίσουμε βαθύτερα, να Τον πλησιάσουμε περισσότερο και να συνδεθούμε πιο πολύ μαζί Του. Όμως ο πόθος δεν φτάνει. Αν ο Ζακχαίος είχε μείνει μόνο με τον πόθο, δεν θα γνώριζε τον Κύριο, δεν θα απολάμβανε την παρουσία Του στο σπίτι, δεν θα μετέβαλλε τόσο ριζικά τη ζωή του και δεν θα γινόταν άγιος. Γιατί ο Ζακχαίος έγινε μαθητής και Απόστολος του Κυρίου μας και είναι άγιος, που τη μνήμη του η Εκκλησία μας γιορτάζει στις 20 Απριλίου εκάστου έτους.

Αδελφοί μου. Για να φθάσουμε κοντά στο Χριστό και να Τον γνωρίσουμε απαιτείται, τόλμη, θάρρος και ομολογία. Είναι απαραίτητο να τολμήσουμε και να προχωρήσουμε μπροστά από το πολύ πλήθος των ανθρώπων και ν' ανεβούμε κι εμείς ψηλά. Ν' ανεβούμε κι εμείς στη δική μας συκομορέα. Να αδιαφορήσουμε για τα τυχόν ειρωνικά σχόλια των γνωστών και φίλων και συγγενών μας και να βαδίσουμε αποφασιστικά το δρόμο του Χριστού. Να μη σκεπτόμαστε ποτέ τι θα πουν οι άλλοι για μας, αλλά να σκεπτόμαστε πως και με ποιο τρόπο θα μπορέσουμε να συνδεθούμε περισσότερο με τον Χριστό. Ας γίνουμε, λοιπόν, τολμηρότεροι και ας μην δειλιάσουμε και ας μη λιποψυχούμε και ας μη φοβούμεμαστε προκειμένου, να κρατήσουμε θερμή την επικοινωνία μας με το Χριστό. Και ας ομολογήσουμε με θάρρος και στους συγγενείς και στους φίλους μας και στους οποιουσδήποτε άλλους την επικοινωνία μας αυτή με το Χριστό. Αμήν.

† Ηγούμενος Χρυσορροΐατισσης κ. Διονύσιος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΛΟΓΟΣ Γ΄

«Προς εκείνους οι οποίοι με κάλεσαν, αλλά δεν ήρθαν προς προϋπάντησή μου»

Πόσον απρόθυμοι είστε, αγαπητοί φίλοι και αδελφοί, εις τους λόγους μου, μολοντί είστε πρόθυμοι εις το να με βασανίσετε και να με αποσπάσετε από το καταφύγιο μου, από την ερημίαν την οποίαν επροτίμησα από όλα τα άλλα και την εθαύμασα ιδιαίτερος και την εθεώρησα πολυτιμότερα από ολόκληρον την περιουσίαν μου, επειδή είναι μητέρα και συνεργός της αναβάσεως προς τον Θεόν και θεοποιεί. Πώς περιφρονείτε, αφού το αποκτήσατε, εκείνο το οποίο εποθείτε πολύ, και έχετε αποδειχθεί καλύτεροι όταν με εποθείτε, όταν δεν ήμουν παρών, από τώρα, οπότε ημπορείτε να απολαύσετε την παρουσία μου, ωσάν να επροτιμούσατε να συνεχίσω την ασκητικήν ζωή μου, παρά να ωφεληθείτε από αυτή; Ή μου φαίνεται σωστό να ειπώ και το εξής: Εχορτάσατε από εμέ προτού καν με δοκιμάσετε και με γνωρίσετε καλά πράγμα το οποίον είναι πολύ παράδοξον.

Τι θέλετε; Να κριθώ από σας ή να γίνω κριτής σας; Να εκφέρω την κρίσι μου ή να δεχθώ την ιδική σας; Διότι ελπίζω να νικήσω, αν με κρίνετε, ενώ αν σας κρίνω δικαίως θα με καταδικάσετε. Το αδίκημα σας δεν είναι το ότι δεν ανταποκρίνεσθε όπως θα έπρεπε εις την αγάπην μου, ούτε με τιμάτε δια την υπακοή την οποίαν έδειξα, ούτε μου παρέχετε με την τωρινήν σας «προθυμίαν» εγγύηση δια το μέλλον, το οποίο μόνο όταν υπάρξει προθυμία εις την αρχήν ημπορεί να θεωρηθεί ως σίγουρο, επειδή κάθε άνθρωπος έχει περισσότερο ζήλο όταν αρχίζει κάτι. Σεις δε ο καθένας χωριστά προτιμάτε κάτι διαφορετικό από τον παλιό κα τον νέο ποιμένα, και δεν σέβεστε ούτε τον γέροντα, ούτε προσκαλείτε κοντά σας τον νέον.

Εις τα Ευαγγέλια περιγράφεται ένα δείπνο εις το οποίο ο οικοδεσπότης είναι καλός και πρόσχαρος, υπάρχουν φίλοι, και το συμπόσιο είναι πολύ ευχάριστο, διότι γίνεται ο γάμος του υιού. Και ο μεν οικοδεσπότης προσκαλεί, αλλά οι προσκεκλημένοι δεν έρχονται και ο οικοδεσπότης καταλαμβάνεται από αγανάκτηση. Και θα παραλείψω τα ενδιάμεσα, διότι δεν είναι ευχάριστα, αλλά θα πω κάτι πιο ήπιο ότι δηλαδή συμπληρώνει το συμπόσιο με άλλους. Αυτό μεν λοιπόν δεν ευχόμεθα να συμβεί. Σεις δε εφερθήκατε προς εμέ με τόση υψηλοφροσύνη και έπαρση – πώς να το ειπώ πιο ήπια; - αφού οι μεν προσκεκλημένοι του δείπνου αγανακτούν και προσβάλλουν τον οικοδεσπότη, ενώ εσείς μολοντί δεν είστε ξένοι ούτε προσκεκλημένοι εις τους γάμους και ενώ σεις οι ίδιοι με έχετε προσκαλέσει και με έχετε δέσει εις την ιεράν αυτήν τράπεζα και μου έχετε δείξει την λαμπρότητα του νυμφώνος, με έχετε εγκαταλείψει μετά αυτό είναι το κατόρθωμα σας! Έχετε διασπαρθεί και έχετε απομακρυνθεί χωρίς να δώσετε μεγάλη σημασία εις τον γάμο και εις τον νυμφίον, άλλος δια να πάει εις το χωράφι του, άλλος εις την νεόνυμφον γυναίκα του και άλλος δια κάτι άλλο ασήμαντον.

Δια τούτο έχω κυριευτεί από λύπη και αμηχανία. Διότι δε θα αποσιωπήσω ότι έπαθα. Και συνεκράτησα μεν δι' ολίγον τον λόγον, τον οποίον εσκεπτόμουν να προσφέρω ως δώρον εις τον γάμον, διότι ήταν ότι καλύτερο και πολυτιμότερο είχα. Έχω καταφερθεί δε δι' ολίγον εναντίον σας, των αγαπητών μου φίλων, επειδή έχω αναγκαστεί να το πράξω. Επειδή λοιπόν έχω καταπιαστεί με τόσο λαμπρό θέμα και μου ακονίζει την γλώσσα η αγάπη, η οποία είναι επιρρεπής και πλούσια εις κατηγορίας, όταν μετατραπεί εις ζήλον, έχω δεχθεί απροσδόκητον λύπην από την υψηλοφροσύνη σας. Εάν κάποιος από σας, ενώ κατελήφθη από οίστρο (να ομιλήσει) δεν του έδωσαν σημασία, γνωρίζει πόσο φοβερό είναι τούτο και θα με συγκωρήσει δι' αυτό που έπαθα, να φτάσω δηλαδή και μέχρι του σημείου να παραφερθώ.

Αλλά εγώ μεν δεν επιτρέπεται ούτε και τώρα να σας κατηγορήσω, και εύχομαι ποτέ άλλοτε να μη συμβεί κάτι τέτοιο. Και σήμερα μεν ίσως να έχω καταφερθεί περισσότερο από όσον έπρεπε εναντίον του ιερού ποιμνίου των αξιέπαινων προβάτων του Χριστού, της θείας κληρονομιάς, χάρις εις την οποίαν και συ είσαι πλούσιος. Πατέρα, έστω και αν είσαι πτωχός. Και νομίζω ότι σου ταιριάζουν εκείνοι οι λόγοι της Γραφής: «τα όρια του κλήρου μου έπεσαν εις τα πιο καλά χωράφια και δι' αυτό με ευχαριστεί πάρα πολύ η κληρονομιά μου». Και δεν θα παραλείψω να ειπώ ότι αι πολυάριθμοι πόλεις και τα πλέον πολυάριθμα ποιμνια δεν έχουν τίποτε περισσότερο από ημάς τους ολίγους, οι οποίοι καταγόμεθα από την πιο μικράν από τας φυλάς του Ισραήλ, από τας ελαχίστας χιλιάδας της φυλής Ιούδα από την ασήμαντον μεταξύ των πόλεων Βηθλεέμ, εις την οποίαν γεννάται ο Χριστός, ο οποίος και τώρα και από την αρχή έχει γίνει κατανοητός καλώς και του αποδίδεται σεβασμός από εκείνους οι οποίοι υψώνουν τον Πατέρα και συνανυψώνουν μαζί του τον Υιόν και συνδοξάζουν το Άγιο Πνεύμα. Ούτοι διαθέτουν ομοψυχίαν πιστεύουν το ίδιο πράγμα και ούτε αφαιρούν ούτε προσθέτουν τίποτε εις την Τριάδα, ούτε την διαιρούν, όπως κάνουν εκείνοι οι οποίοι κακώς διαιρούν και μετρούν την θεότητα και ισχυρίζονται ότι το εν πρόσωπον είναι ανώτερον από τα άλλα και με τον τρόπον αυτόν μειώνουν και καθυβρίζουν ολόκληρον την Τριάδα.

Σεις δε, εάν μου επιτρέπεται, ο αγρός μου, η άμπελος μου, τα σπλάχνα μου ή καλύτερα, του κοινού πατρός μας, τους οποίους έχει γεννήσει ούτος εις τον Χριστόν δια του Ευαγγελίου, ας εντρέπεσθε και εμέ, όπως, είναι δίκαιον, ο οποίος επροτίμησα εσάς από οτιδήποτε άλλο. Εσείς είστε μάρτυρες και εκείνοι οι οποίοι μου ανέθεσαν την αρχηγίαν ή την υπηρεσίαν αυτήν. Και αν οφείλονται περισσότερο εις εκείνον ο οποίος έχει αγαπήσει περισσότερο, πως θα μετρήσω την αγάπην την οποίαν μου οφείλετε δια την ιδική μου; Πρέπει να εντρέπεσθε δε περισσότερο τους εαυτούς σας και την εικόνα την οποία σας έχουν εμπιστευτεί και εκείνον ο οποίος σας την ενεπιστεύθη, και τα πάθη του Χριστού και τας ελπίδας αι οποίαι πηγάζουν από αυτά διατηρούντες την πίστη τη οποίαν έχετε παραλάβει και με την οποίαν έχετε ανατραφεί και με την οποία σώζετε και έχετε καθήκον να σώζετε και άλλους. Διότι δεν ημπορούν πολλοί – αυτό το γνωρίζετε καλά – να καυχηθούν όπως εσείς. Ευσέβεια δε δεν είναι το να ομιλείται συχνά δια τον Θεό, αλλά το να είστε διατεθειμένοι να σωπαίνετε περισσότερο. Διότι η γλώσσα όταν δεν κατευθύνεται από την λογική είναι εκείνη η οποία προξενεί τα περισσότερα ολισθήματα εις τους ανθρώπους. Και να πιστεύετε ότι η ακοή είναι πάντοτε πιο ακίνδυνη από τον λόγο και ότι είναι πιο ευχάριστο να μαθαίνει κανείς κάτι παρά να διδάσκει δια τον Θεόν, αφήνοντας την λεπτομερεστέρα εξέταση των πραγμάτων αυτών εις εκείνους οι οποίοι έχουν ως έργον των να ομιλούν.

Εσείς δε ας δείχνετε μεν με τον λόγον ολιγωτέραν ευσέβειαν και περισσοτέραν με τα έργα, και με την τήρηση των εντολών καλύτερα παρά με το να θαυμάζετε τον νομοθέτην και να επιδεικνύετε με λόγους την αγάπην σας. Αποφεύγετε την κακίαν και επιδιώνετε την αρετήν διακρινόμενοι δια τον πνευματικόν σας ζήλον, ακολουθούντες το Πνεύμα, λαμβάνοντας από αυτό την γνώση και χρησιμοποιούντες ως θεμέλιον την πίστη και όχι ξύλα, ή χόρτα ή καλάμια (υλικά χωρίς αντοχήν τα οποία εύκολα καταστρέφονται, όταν θα δοκιμαστούν τα έργα μας από την φωτιά ή όταν θα καθαριστούν), αλλά χρυσόν, αργυρό και πολύτιμους λίθους, υλικά τα οποία διατηρούνται και αντέχουν.

Αυτά να πράττετε και με αυτά ας μας τιμάτε, είτε είμεθα παρόντες, είτε είμεθα απόντες, είτε χρησιμοποιούντες τους λόγους μας, είτε κάνοντας κάτι άλλο προτιμότερο. Και ας γίνεστε τέκνα του Θεού καθαρά και αμόλυντα, εις το μέσον γενεάς κακής και διεστραμμένης. Και ας μη περιπλέκεστε μέσα εις τα δίκτυα των ασεβών οι οποίοι σας περικυκλώνουν, ούτε να περισφίγγεσθε από τα πολλά προσωπικά σας αμαρτήματα, ούτε να καταπνίγεται ο λογισμός σας από τα βιοτικές φροντίδας και να γίνεστε άκαρποι. Αλλά να πορεύεσθε την βασιλικήν οδόν, χωρίς να αποκλίνετε ούτε προς τα δεξιά ούτε προς τα

αριστερά και να οδηγείστε από το Πνεύμα ανάμεσα από την στενή πύλην, ωσάν να ήταν φαρδιά. Έτσι η θέση σας θα είναι καλή και εδώ και κατά την εκεί κρίση, δια της δυνάμεως του Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών, εις τον οποίον ανήκει η δόξα εις τους αιώνας Αμήν

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ», ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΡΓΑ, ΤΟΜΟΣ 1ος σελ. 217-225)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρίτη	1 Ιανουαρίου	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της έναρξης του νέου έτους)		
Σάββατο	5 Ιανουαρίου	Ι. Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	6 Ιανουαρίου	Κ. ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Πέμπτη	10 Ιανουαρίου(εσπερινός)	ΑΧΕΛΕΙΑ
Παρασκευή	11 Ιανουαρίου	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή	13 Ιανουαρίου	ΠΟΛΕΜΙ
Πέμπτη	17 Ιανουαρίου	ΚΕΔΑΡΕΣ
Παρασκευή	18 Ιανουαρίου	Ι. Μ. ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	20 Ιανουαρίου	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Σάββατο	26 Ιανουαρίου	Κ. ΠΑΦΟΣ, Αγία Μαρίνα
Σάββατο	26 Ιανουαρίου(εσπερινός)	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυριακή	27 Ιανουαρίου	ΛΑΡΝΑΚΑ
Τετάρτη	30 Ιανουαρίου	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τρίτη	1 Ιανουαρίου	ΛΑΡΝΑΚΑ
Σάββατο	5 Ιανουαρίου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	6 Ιανουαρίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	13 Ιανουαρίου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	20 Ιανουαρίου	ΓΟΥΔΙ
Πέμπτη	24 Ιανουαρίου(εσπερινός)	Ι. Μ. ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ
Κυριακή	27 Ιανουαρίου	ΛΑΡΝΑΚΑ
Τετάρτη	30 Ιανουαρίου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 20 Ιανουαρίου : ΕΜΠΙΑ

Κυριακή 27 Ιανουαρίου : ΑΝΩΓΥΡΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 20 Ιανουαρίου: ΤΣΑΔΑ

Κυριακή 27 Ιανουαρίου: ΔΡΟΥΣΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 20 Ιανουαρίου : ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ

Κυριακή 27 Ιανουαρίου : ΑΡΜΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 13 Ιανουαρίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

Κυριακή 20 Ιανουαρίου : ΚΟΝΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ. 392

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. κβ' 35-46

3 Φεβρουαρίου 2013

«Διδάσκαλε, ποία εντολή μεγάλη εν τω νόμω;» (Ματθ. κβ' 36)

Η ερώτηση απευθύνεται στο Χριστό από ένα νομοδιδάσκαλο του Ισραήλ. Ασφαλώς γνωρίζει το θείο νόμο ο νομικός αυτός και ασφαλώς τον διδάσκει στους συμπατριώτες του. Εκφράζει όμως την δήθεν απορία του για να βάλει σε δύσκολη θέση το Χριστό, όπως νομίζει. Οι διατάξεις που περιέχονται στην Παλαιά Διαθήκη είναι μερικές εκατοντάδες και πολλές απ' αυτές χαρακτηρίζονται για τη σχολαστική τους λεπτομέρεια και την περιορισμένη σημασία τους. Ωστόσο, σημαντικές και ουσιώδεις είμαι οι δέκα εντολές. Αποτελούν τις βασικές διατάξεις της παιδαγωγού Παλαιάς Διαθήκης που απεκάλυψε και μας παρέδωσε ο Θεός δια του Μωϋσέως. Οι Ισραηλίτες όμως ασχολούμενοι με ατέρμονες και άσκοπες συζητήσεις για τις άπειρες διατάξεις, σχεδόν λησμόνησαν τις δέκα εντολές και τη σημασία τους.

Η απάντηση του Ιησού προς τον προκλητικό νομοδιδάσκαλο του Ισραήλ, χωρίς να είναι επαναστατική και καινοφανής, αγαπητοί μου αδελφοί, του υπέδειξε την πρώτη και μεγάλη εντολή του δεκάλογου. «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου, εν όλη τη καρδιά σου και εν όλη τη ψυχή σου και εν όλη τη διανοία σου». Η ολοκληρωτική αγάπη προς τον Κύριον και Θεόν είναι η πρώτη και μεγάλη εντολή. Η αγάπη και προσήλωση με το συναισθημα, με τη θέληση και με το νου. «Ζω δε ουκέτι εγώ ζη δε εν εμοί Χριστός» λέγει ο Απόστολος Παύλος, για να δείξει ποιος πρέπει να είναι ο δεσμός μας με τον Κύριο, πόσο πρέπει να Τον αγαπούμε με όλη μας την ύπαρξη. Είναι η δίκαια ανταπόδοση προς την αγάπη που έδειξε για μας ο Θεός. Αφού όλη μας η ζωή και ότι έχουμε, αυτή η ύπαρξη μας, είναι δώρα της αγάπης του Θεού. Η παρουσία της αγάπης του Θεού. Η παρουσία της αγάπης του Θεού είναι καθημερινή, είναι συνυφασμένη με τη ζωή μας. Εάν βλέπουμε το φως, εάν αναπνέουμε και ζούμε και καιρόμαστε τα άπειρα πνευματικά και τα πλούσια υλικά αγαθά, το οφείλουμε στη μακροθυμία της πατρικής Του αγάπης. Ακόμη και αν κάποτε επιτρέψει, η αγάπη Του να περνούμε δύσκολες στιγμές και να αντιμετωπίζουμε σοβαρά προβλήματα, βλέπουμε το πατρικό χέρι Του που μας παιδαγωγεί μ' αυτό τον τρόπο. Οφείλουμε λοιπόν να Τον αγαπούμε τηρώντας με θρησκευτική ευλάβεια την πρώτη και μεγάλη εντολή.

Και η δεύτερη εντολή που είναι όμοια με την πρώτη: «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν». Παύει πλέον να ισχύει η μέχρι τώρα παλαιά αντίληψη: «αγαπήσεις τον πλησίον και μισήσεις τον εχθρό σου» ή «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος». Μια νέα αντίληψη στις σχέσεις των ανθρώπων διδάσκεται και καθιερώνεται. Αυτή κι αν είναι επαναστατική θέση. Ο Θεός Πατήρ, αγάπα χωρίς διάκριση, όλους τους ανθρώπους, τα δημιουργήματά Του. Εμείς τα παιδιά Του, λέγει στην πρώτη εντολή, πρέπει να Τον αγαπούμε. Απλή και φυσική συνέπεια, λοιπόν είναι να αγαπά ο ένας τον άλλον, «τον πλησίον» του. «Μηδενί μηδέν οφείλετε, ει μη το αγαπάν αλλήλους» συμπληρώνει ο Απόστολος Παύλος, διερμηνεύοντας την αποκαλυφθείσα σ' αυτόν αλήθεια. Τίποτε άλλο δε χρωστάτε στους άλλους εκτός από το να είστε αγαπημένοι μεταξύ σας. Εντολή από το Θεό η αγάπη του «πλησίον», οφειλή χρέος τη χαρακτηρίζει ο Παύλος. Αλλά η αγάπη δεν περιορίζεται στο συναισθηματικό χώρο. Είναι αγάπη πρακτική και αποτελεσματική. Είναι διαρκές και ουσιαστικό χώρο. Είναι αγάπη πρακτική και αποτελεσματική. Είναι διαρκές και ουσιαστικό ενδιαφέρον. Αντιμετωπίζει

τα προβλήματα του άλλου. «Ως σεαυτόν» σημειώνει η εντολή. Πώς και πόσο αγαπάς τον εαυτό σου. Με τον ίδιον ακριβώς τρόπο πρέπει να αγαπάς, να ενδιαφέρεσαι για τον πλησίον σου. Να συμπάσχεις ακόμη, αν χρειαστεί. Αυτό σημαίνει ότι και ικανοποίηση θα αισθάνεσαι όταν ευτυχεί ο πλησίον σου, αλλά και κόπους και θυσίες θα υφίστασαι χωρίς να γογγύζεις, για να βοηθήσεις, να υπερασπιστείς τον πλησίον σου. «Ως σεαυτόν». Να τον αγαπήσεις όπως αγαπάς τον εαυτό σου. Τον εαυτό σου, που τον ανέχεσαι με όλα του τα ελαττώματα και δεν του καλώς το κατίρι για ότι επιθυμεί και σου επιβάλλει. Τον εαυτό σου, που τον φροντίζεις και τον προστατεύεις νυχθημερόν και σ' όλη σου τη ζωή. Τον εαυτό σου, για τον οποίο φροντίζεις να προσδεύει, να μορφώνεται, να ζει άνετα και χωρίς περισπασμούς. Ο ευαγγελιστής Λουκάς αναφερόμενος στη συνάντηση του Κυρίου με το νομικό, στην περικοπή του καλού Σαμαρείτη, δίδει και την ερμηνεία του «πλησίον». Συμπεραίνουμε από την παραβολή αυτή ότι «πλησίον» δεν είναι μόνο οι οικείοι μας, οι φίλοι μας, οι ομοεθνοί μας, αλλά και όλοι οι άλλοι, χωρίς διάκριση συγγένειας, φυλής ή χρώματος και κοινωνικής τάξης.

Και συνεχίζει την απάντηση Του ο Κύριος προς τον επιπόλαιο νομικό, για να δηλώσει το κυρίαρχο χαρακτηριστικό της διδασκαλίας Του. «Εν ταύταις ταις δυσι εντολαις όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται». Οι δυο αυτές εντολές ενωμένες μαζί είναι βάση του νόμου και των προφητειών. Αποτελούν ζεύγος αδιάσπαστο, χαρακτηρίζουν τη θρησκεία του Χριστιανισμού. Καθορίζουν τις σχέσεις Θεού και ανθρώπων και των ανθρώπων μεταξύ τους. Είναι η βάση της διδασκαλίας του ευαγγελίου της Καινής Διαθήκης. Αυτές οι δυο εντολές πρέπει να χρωματίζουν τις σχέσεις μας με τους άλλους και το Θεό, να σημαδεύουν τον πνευματικό αλλά και τον υλικό πολιτισμό μας.

Ο σημερινός κόσμος, αγαπητοί μου αδελφοί, αντιμετωπίζει πολέμους σε πολλές περιοχές της γης, φοβάται γενικότερα συγκρούσεις που είναι δυστυχώς δυνατόν να συμβούν. Βλέπουμε τους ανθρώπους να είναι χωρισμένοι σε αντιμαχόμενα στρατόπεδα. Πολιτικές, θρησκευτικές, οικονομικές, φυλετικές και άλλες διαφορές μας χωρίζουν. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να υποχωρήσουμε, να συμβιβαστούμε, να πλησιάσουμε και να περιορίσουμε την απόσταση στις διαφορές που μας χωρίζουν. Έχουμε λησμονήσει το «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν». Και περιμένουμε να επικρατήσει η ειρήνη! Πόσον ανόητοι είμαστε! Αλλά μήπως θυμόμαστε την εντολή αυτή στις σχέσεις μας με τον πλησίον μας συνάνθρωπο; Καλό λοιπόν είναι να εξετάσουμε τον εαυτό μας, να δώσουμε την απάντηση στο ερώτημα αυτό, να διορθώσουμε τη ζωή μας και τις σχέσεις μας. Αν κατορθώσουμε να τακτοποιήσουμε τις σχέσεις μας με τον πλησίον μας, ασφαλώς θα μπορέσουμε ως εθνικά, πολιτικά, θρησκευτικά σύνολα πλέον, να αποκτήσουμε και την ειρήνη του Θεού.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Β' Τιμ β' 1-10
Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 14-30
10 Φεβρουαρίου 2013

«Μετά δε χρόνον πολύν έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων και συναίρει μετ' αυτών λόγον» (Ματθ. κε' 19)

Η σημερινή παραβολή των ταλάντων αποτελεί συνέχεια της παραβολής των δέκα παρθένων, αλλά και προάγγελο της διδασκαλίας για τη Δευτέρα Παρουσία και την τελική κρίση. Μέσα από αυτή την τριλογία που παρουσιάζεται από τον Κύριο λίγο πριν από το Πάθος του, έχει σαν δεδομένο την Δευτέρα Παρουσία και την τελική κρίση. Συνεπώς, το χρονικό διάστημα που θα προηγηθεί προσφέρεται σαν δώρο από το Θεό στον άνθρωπο για να το διαχειριστεί με σύνεση και παράλληλα να αξιοποιήσει τα όποια χαρίσματα του προσφέρονται.

Η Δευτέρα Παρουσία θεωρείται δεδομένη. Άρα εκείνο που χρειάζεται από μέρους των ανθρώπων, ανδρών και γυναικών, είναι η συνειδητή προετοιμασία και παράλληλα η συνεχής ετοιμότητα. Ο χρόνος της επίγειας ζωής του ανθρώπου, είναι χρόνος ετοιμότητας, αφού είναι άγνωστος ο χρόνος της Δευτέρας Παρουσίας του κυρίου. Ο χρόνος της επίγειας ζωής του καθενός είναι χρόνος αναμονής, αλλά παράλληλα και χρόνος εργασιμότητας. Σ' αυτό το διάστημα, μικρό ή μεγάλο, που η χάρις του Θεού θα του προσφέρει, οφείλει ο άνθρωπος να αξιοποιήσει τα διάφορα χαρίσματα προς όφελος του συνόλου των ανθρώπων. Τα όποια χαρίσματα, πολλά ή λίγα, είναι δώρα του Θεού στον άνθρωπο για να τα αξιοποιήσει και για τα οποία αργότερα θα λογοδοτήσει.

Τα χαρίσματα αυτά, κατά τη σημερινή παραβολή ονομάζονται τάλαντα. Μάλιστα η κατανομή αυτών των ταλάντων είναι άνιση, αφού στον πρώτο έδωσε πέντε, στο δεύτερο δυο και στον τρίτο μόνο ένα. Άνιση μεν η κατανομή, αλλά σημαντική δε η επισήμανση του Κυρίου. Τα τάλαντα δεν είχαν στόχο τη διάκριση μεταξύ των ανθρώπων, αλλά δόθηκαν «εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν». Δηλαδή, δόθηκαν ανάλογα με την δυνατότητα του καθενός.

Άνιση η κατανομή γιατί δεν έχουν όλοι τις ίδιες ικανότητες. Κατά συνέπεια δεν μπορούν να επωμιστούν όλοι και τις ίδιες ευθύνες. Η ευθύνη που επωμίζεται ο καθένας είναι ανάλογη με την ποσότητα των χαρισμάτων και η οποία είναι ανάλογη με τις δυνατότητες του καθενός.

Παρά την ανισότητα των χαρισμάτων όλοι έχουν εξίσου ευθύνη να ανταποκριθούν θετικά στο κάλεσμα και να αξιοποιήσουν το κάθε χάρισμα ξεχωριστά, γιατί στο τέλος θα λογοδοτήσουν. Τα τάλαντα – χαρίσματα δεν είναι προσωπική περιουσία, ούτε και προσφέρονται ως μέσα προσωπικής ανέσεως. Τα τάλαντα δεν είναι απλά δώρα. Είναι αγωνίσματα που για να ανταπεξέλθει κάποιος πρέπει να αγωνιστεί σύμφωνα με τους κανόνες και ακόμα να «κακοπαθήσει».

Πολύ επίκαιρη, αλλά και παραστατική είναι η σημερινή προτροπή του Αποστόλου Παύλου προς τον μαθητή του Τιμόθεο: «Κακοπάθησε λοιπόν σαν καλός στρατιώτης του Ιησού Χριστού. Κανείς στρατευόμενος δεν μπλέκεται στις υποθέσεις της καθημερινής ζωής, αν θέλει να είναι συνεπής απέναντι σ' εκείνον που τον στρατολόγησε. Κι όταν κάποιος μετέχει σε αθλητικούς αγώνες, δεν παίρνει το στεφάνι της νίκης, αν δεν αγωνιστεί σύμφωνα με τους κανόνες».

Άρα τα όποια τάλαντα – χαρίσματα του καθενός θα υπολογιστούν με βάση την προθυμία την αγωνιστικότητα, καθώς και την προσφορά και όχι με βάση τον αριθμό και το πόσο σημαντικό είναι το οποιοδήποτε χάρισμα.

Ξεκινώντας οι άνθρωποι από τον αριθμό ή την ποιότητα – αξία των διαφόρων χαρισμάτων, πολλές φορές δυσφορούμε εναντίον όλων, ακόμα και του Θεού, όταν οι άλλοι παίρνουν περισσότερα. Μέσα στα πλαίσια αυτής της λογικής αδυνατούμε να εντοπίσουμε τα χαρίσματα που μας πρόσφερε ο Θεός, καθώς και τις όποιες δυνατότητες μας για την αξιοποίησή τους, με αποτέλεσμα τα χαρίσματα να μένουν ανενεργά ή να τα θάβουμε όπως έκανε ο τρίτος υπηρέτης της σημερινής παραβολής. Τα όποια αγαθά αλλά και τα όποια χαρίσματα μας προσφέρονται για να τα αξιοποιήσουμε και όχι για να τα σφειτεριστούμε ή και να τα θάψουμε γιατί στο τέλος θα κληθούμε να λογοδοτήσουμε, όπως έγινε και με τους υπηρέτες της σημερινής παραβολής.

Οι δυο πρώτοι έδωσαν την ίδια απάντηση, αφού επέστρεψαν τα διπλάσια από αυτά που πήραν. Ο πρώτος είπε: «Κύριε, πέντε τάλαντα μοι παρέδωκας. Ίδε άλλα πέντε τάλαντα εκέρδησα επ' αυτοίς». Ο δεύτερος είπε: «Κύριε, δυο τάλαντα μοι παρέδωκας. Ίδε άλλα δυο τάλαντα εκέρδησα επ' αυτοίς». Δεν αποποιήθηκαν την ευθύνη, ούτε και διαμαρτυρήθηκαν για τον άνισο αριθμό. Για τούτο ανταμειφθηκαν με τον ίδιο τρόπο. Είπε στον καθένα «εύγε καλέ και έμπιστε δούλε. Αποδεικτικες αξιόπιστος σε μικρές υποθέσεις, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ μεγαλύτερες. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου».

Μετά τους δυο πρώτους κλήθηκε να λογοδοτήσει και ο τρίτος. Αυτός όχι μόνο δεν διπλασίασε το τάλαντο που πήρε, αλλά κατηγόρησε τον κύριό του ότι είναι «σκληρός» και ουσιαστικά άδικος, αφού «θερίζεις εκεί που δεν έσπειρες και συνάζεις καρπούς εκεί που δεν φύτεψες. Γι' αυτό «φοβήθηκα και πήγα κι έκρυψα το τάλαντο σου στη γη. Να τα λεφτά σου».

Ο τρίτος υπηρέτης αποδείχθηκε αναξιόπιστος αλλά και συκοφάντης. Αρνήθηκε την αξιοποίηση των τάλαντων μέσα από την εργασία και με τον τρόπο αυτό αποδείχθηκε αναξιόπιστος έναντι του Θεού, αλλά και αρνούμενος να προσφέρει την αγάπη του στην κοινωνία των ανθρώπων. Για τούτο και τιμωρήθηκε διπλά. Του αφαιρέθηκε το τάλαντο και σαν «άχρηστο» δούλο τον πέταξε στο σκοτάδι.

Όμως, ποια η σημερινή κατάσταση. Δυστυχώς όχι μόνο αμελούμε, αλλά και λειτουργούμε ανταγωνιστικά. Τα θέλουμε όλα για τον εαυτό μας ή τουλάχιστον να έχουμε περισσότερα από τους άλλους και τα οποία οικειοποιούμεθα σαν δικά μας αγαθά. Ακόμα και στην περίοδο αυτής της οικονομικής κρίσης δεν εννοούμε να αποδεσμευτούμε από την ύλη. Δυσκολευόμαστε να απαγκιστρωθούμε από την ύλη και ιδιαίτερα να εννοήσουμε ότι τα υλικά αγαθά είναι απλά μέσα της παρούσης ζωής και όχι σκοπός ζωής ή και αυτοσκοπός. Αδελφοί μου ο Θεός εμπιστεύθηκε στον καθένα μας και κάποιο χάρισμα, κάποιο τάλαντο. Ας ψάξουμε για να ανακαλύψουμε το δικό μας τάλαντο κι ας μην σπαταλούμε τις δυνάμεις μας αναλύοντας τα όποια χαρίσματα των άλλων. Ο καθένας από μας θα λογοδοτήσει για το δικό του χάρισμα που του εμπιστεύθηκε ο Θεός. Ας το δεχθούμε με φόβο. Ας το μοιραστούμε με εκείνους που το έχουν ανάγκη. Κατά τον υμνωδό «διάδος πτωχοίς και κτήσαι φίλον τον Κύριον. Ίνα στις εκ δεξιών αυτού, όταν έλθη εν δόξη και ακούσης μακαρίας φωνής. Είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου. Αυτής αξίωσον με Σωτήρ, τον πλανηθέντα, δια το μέγαν έλεος». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16-ζ' 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε' 21-28

17 Φεβρουαρίου 2013

«Ω γυναί, μεγάλη σου η πίστις»

Ο Κύριος συνοδευόμενος από τους μαθητές του – διηγείται στο σημερινό Ευαγγέλιο – περνούσε μια μέρα από τα σύνορα της Τύρου και της Σιδώνας. Μια γυναίκα από τα μέρη εκείνα πρόβαλε ξαφνικά μπροστά του, στη μέση του δρόμου. Έπεσε στα πόδια του και άρχισε να τον παρακαλεί με δάκρυα να θεραπεύσει την κόρη της, που ήταν δαιμονισμένη. Έγινε, όμως, αγαπητοί αδελφοί, τότε κάτι παράδοξο. Ο φιλεύσπλαχνος Ιησούς την προσπέρασε χωρίς να της αποκριθεί τίποτε, χωρίς να της ρίξει ούτε ένα βλέμμα. Φάνηκε ολότελα αδιάφορος στον πόνο εκείνης της γυναίκας που με λυτή την κόμη, με τα μάγουλα αυλακωμένα από το κλάμα, με λόγια που θα συγκινούσαν και τις πέτρες, τον ικέτευσε. Αυτό το θέαμα και το άκουσμα, που ήταν ικανό να σφίξει κάθε καρδιά, τον άφησε ψυχρό – όπως έδειξε τουλάχιστον η συμπεριφορά του.

Ο κύριος την προσπέρασε, ακολουθούμενος από τους μαθητές του. Αλλά η γυναίκα – Η Χαναναία, όπως τη λέγει ο ευαγγελιστής – δεν έμεινε άπρακτη. Τον πήρε από πίσω, συνεχίζοντας τις ικεσίες της. Δεν έπαψε να επικαλείται την βοήθεια Εκείνου, που είχε έλθει στον κόσμο ακριβώς για τους φτωχούς, τους βασανισμένους, τους απροστάτευτους, τους απόκληρους.

Ανάμεσα στον Κύριο και την Χαναναία περπατούν οι μαθητές. Συμμερίζονται το άλγος της, τη συμπαθούν, τη λυπούνται. Αλλά δεν συμμερίζονται τη βεβαιότητα που έχει, την ανώφελη όπως τη νομίζουν επιμονή της. Τα λόγια της τους ενοχλούν, τώρα αντί να τους κινούν τον οίκτο, τους ξεσχίζουν τ' αυτιά, καταντούν ανυπόφορα.

Γι' αυτό, πλησιάζουν τον Διδάσκαλο, που θαρρούν ότι δεν ακούει, απορροφημένος ποιος ξέρει σε τι θείες σκέψεις, και του λένε:

- Απόλυσον αυτήν, ότι κράζει όπισθεν ημών!

Εμείς ούτε να της κάμουμε το καλό που ζητά μπορούμε, ούτε να τη διώξουμε έχουμε κουράγιο. Αφού δεν θέλεις να την ευεργετήσεις, πες της να φύγει. Ή κάμε την να φύγει, απαντώντας στην αίτηση της με το έλεος σου.

Ο Χριστός τώρα δεν σιωπά. Δεν έχει ν' αποκριθεί στη Χαναναία, αλλά στους μεσολαβητές, στους αποστόλους του, πρόσωπα προνομιούχα, που έχουν κάθε δικαίωμα να του μιλούν και να τους απαντά.

Στρέφεται, λοιπόν, προς αυτούς κι όχι προς τη γυναίκα και τους λέγει:

- Ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ.

Ο λόγος του είναι πιο σκληρός από τη σιωπή του. Αν η σιωπή του άφηνε κάποιο ενδεχόμενο αλλαγής της στάσεως του απέναντι της Χαναναίας, αυτά που λέγει τώρα πρέπει να σβήσουν και την παραμικρή ελπίδα. Αποκλείουν πια κάθε ευχάριστη πιθανότητα. Δεν στάλθηκε από τον Πατέρα παρά για τα πρόβατα του Ισραήλ. Αυτά η γυναίκα δεν είναι θυγατέρα του Αβραάμ. Είναι μια ειδωλολάτρισσα, μια ξένη, μια παρείσακτη, μια που δεν υπολογίζεται.

Αλλά η Χαναναία δεν παραδέχεται ήττα. Δεν της φράζουν τον δρόμο τα λόγια του Κυρίου, όπως δεν της τον έφραξε πριν η σιωπή του.

Τρέχει, λοιπόν, κοντά του, πέφτει πάλι στα γόνατα, τον προσκυνεί και μ' άτρομη παρρησία, σαν να μην άκουσε τι είπε στους αποστόλους, του φωνάζει ξανά:

- Κύριε, βοήθει μοι!

Τώρα ο Χριστός αποκρίνεται σ' αυτήν τν ίδια. Έχει στραφεί στη γυναίκα. Κι όσο πιο πολύ στρέφεται, τόσο πιο σκληρός είναι. Όταν έκανε πως δεν την πρόσεξε και κοίταζε μπροστά, η σιωπή του ήταν ήδη φοβερή. Όταν στράφηκε στους αποστόλους, η φράση που πρόφερε ήταν φοβερότερη. Τώρα που στράφηκε στην ίδια τη Χαναναία, αυτά που ακούονται από το στόμα του είναι ακόμη φοβερότερα. Τώρα δεν είναι η αδιαφορία, ούτε η απλή άρνηση. Τώρα είναι η περιφρόνηση.

- Ουκ έστι καλόν λαβειν τον άρτον των τέκνων και βαλειν τοις κυναρίοις. Ήλθα για τον Ισραήλ. Ήλθα για τα παιδιά του Θεού. Σ' αυτά έστρωσα την τράπεζα της Χάριτός μου, Αυτοί μονάχα έχουν δικαίωμα να καθίσουν γύρω της και να φάνε. Αυτοί είναι οι καλεσμένοι μου κι όχι άλλος. Σ'υ ποια είσαι. που με τόσο θράσος αποτεινέσαι στον προφήτη του Ισραήλ; Πώς θέλεις να πάρω το ψωμί των τέκνων και να το ρίξω στα σκυλιά που γυροφέρνουν κάτω από το τραπέζι; Ένα τέτοιο σκυλί είσαι κι εσύ. Πάψε, λοιπόν, να προβάλλεις απαιτήσεις που μ' εξοργίζουν. Η απάντηση που έπρεπε να λάβεις, είναι αυτή που σου δίνω τώρα. Τα λόγια μου πρέπει να τα αισθανθείς σαν ένα λάκτισμα. Ποια επιμονή θα μπορούσε να κρατηθεί στον τόπο της μπροστά σ' αυτό το θεϊκό λάκτισμα; Ποια ελπίδα δεν θα κατέρρεε; Ποια πίστις θα άντεχε;

Η επιμονή, η ελπίδα, η πίστις της Χαναναίας. Η γυναίκα αυτή δεν υποχωρεί, δεν κρημνίζεται στην άβυσσο της απογνώσεως, δεν τραυματίζεται καθόλου από την περιφρόνηση του Χριστού. Απεναντίας η περιφρόνηση αυτή δίνει στη Χαναναία την ευκαιρία να θεμελιώσει την πίστη της. Πού; Στο θεμέλιο της ταπεινοφροσύνης. Και να κάμει έτσι την πίστη της ακλόνητη και νικήτρια.

- Ναι, Κύριε, σπεύδει να αποκριθεί η Χαναναία. Και γαρ τα κυνάρια εσθίει από των ψυχίων των πιππόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών.

Περίμενες, λοιπόν, Θεέ μου, να με αποθαρρύνεις μ' αυτό που είπες; Περίμενες να δεις να ξεσκεπάζεται ο εγωισμός μου, με το λάκτισμα που μου έδωσες; Ιδές, λοιπόν. Δεν είναι ο εγωισμός που βλέπεις, αλλά το ταπεινό μου φρόνημα. Αγκαλιάζω τα λόγια σου που με είπαν σκυλί, διότι τα παραδέχομαι εγώ πρώτη. Ναι, είμαι μια παρείσακτη, μια ανάξια, μια μηδαμινή ψυχή. Και σαν τέτοια σου ζητώ όχι μερίδα στην πανδαισία σου και παρακαθεδρία, αλλά λίγα ψίχουλα της καταδεκτικότητας σου. Αυτά τα ψίχουλα είναι για μένα θησαυρός και τιμή και δόξα και χαρά απεριγράπτη. Αυτή η παραφροσύνη σου είναι για μένα ευφροσύνη κι ανάπαυση ψυχική κι ασφάλεια γλυκιά. Διότι με βοηθάς να παραδέχομαι αυτό που ακριβώς είμαι – σκυλί κάτω από το τραπέζι της βασιλείας σου. Θέλησες να με δοκιμάσεις. Αλλά εγώ δεν έγινα θύμα του ευλογημένου πειρασμού σου. Εγώ ξέρω πως ότι κάνεις, το κάνεις για να φανερωθώ, όπως επιθυμείς να είμαι. Μια ψυχή ταπεινή και στερεή μέσα στη δοκιμασία, όπου την υποβάλλεις με τα λόγια σου και τη στάση σου. Ιδού, λοιπόν, ότι εγώ στάθηκα δυνατή και υπερπήδησα ένα – ένα τα εμπόδια που μου έστησες: τη σιωπή σου, τν άρνηση σου, την περιφροσύνη σου. Κατόρθωσα να σε γυρίσω προς εμένα. Όσο περισσότερο στρεφόσουν, τόσο πιο σκληρός κι απαιτητικός φανεωνόσουν στη φτωχή μου ψυχή. Αλλά εγώ σε αντιμετώπισα με το θάρρος της πίστεως που σε ξέρει, που σε βλέπει γεμάτο αγάπη και τρυφερότητα πίσω από το καταπέτασμα των ανερμήνευτων τρόπων της συμπεριφοράς σου. Τώρα λοιπόν, δεν έχεις τίποτε άλλο να πεις. Εκτός μόνο απ' αυτό που ανοίγεις ήδη το στόμα σου για να πεις.

«Τότε αποκρίθεις ο Ιησούς είπεν αυτή: ω γύναι μεγάλη σου η πίστις! Γενηθήτω σοι ως θέλεις».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (Τελώνου και Φαρισαίου)

Απόστολος: Β' Κορ. Δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΗ' 10-14

24 Φεβρουαρίου 2013

«Ο Θεός, ευχαριστώ σοι, ότι ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων».

Η κατανυκτική περίοδος του Τριωδίου, αγαπητοί μου αδελφοί, ανοίγει με το πνεύμα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, της γνωστής σ' όλους μας παραβολής του Τελώνη και του Φαρισαίου, που αναγινώσκεται στους ναούς μας κατά τη σημερινή Κυριακή, που έχει πάρει από την περικοπή αυτή και το όνομα της. Το Τριώδιο, στο οποίο εισερχόμαστε από σήμερα, είναι η πιο κατανυκτική και ψυχωφελής περίοδος της λατρευτικής και λειτουργικής ζωής της Εκκλησίας μας. Κατάνυξη, μετάνοια, προσευχή και ολόψυχη αφοσίωση και στροφή στον αμαρτωλό εαυτό μας και στον οικτίρμονα Θεό. Από σήμερα, εισερχόμαστε σε περίοδο πνευματικής περισυλλογής, έντονης προσευχής και εξαγιασμού της ψυχής μας. Μακριά από τα ένοχα, τα φθαρτά, τα μάταια και τα αμαρτωλά πάθη μας. Μακριά από την προσευχή του Φαρισαίου, που θα αντλήσουμε κι εμείς σήμερα το θέμα μας. Θα δούμε δηλαδή αρχικά την ουσία του φαρισαϊκού πνεύματος και στη συνέχεια κάποιες νέες μορφές του, που δύσκολα διακρίνονται.

Οι Φαρισαίοι, όπως είναι γνωστό, στην εποχή του Χριστού, αποτελούσαν μια απο τις δυο κυριότερες ηγετικές θρησκευτικές τάξεις των Εβραίων. Η άλλη ηγετική θρησκευτική τάξη ήταν των Σαδδουκαίων. Οι Φαρισαίοι, καλλιεργούσαν την ιδέα ότι δεν ήταν όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι. Οι ίδιοι με τον εγωισμό τους, ήταν η αιτία της πώλωσης και ψυχικής απομάκρυνσης από τους συνανθρώπους τους. Έλεγαν ότι εφάρμοζαν με ζήλο και ακρίβεια το Μωσαϊκό Νόμο, στην πράξη όμως και στη συντριπτική πλειοψηφία, εφάρμοζαν μόνο κάτι εύκολες διατάξεις κι έτσι έδιναν την εντύπωση, πως ήταν πολύ ευσεβείς. Στην ουσία είχαν καταντήσει μια τάξη υποκριτών, που αδιαφορούσε, για τις μεγάλες εντολές του Θεού. Αλλοίμονό σας, τους λέει ο Κύριος, Φαρισαίοι υποκριτές, γιατί δίνετε στο ναό το ένα δέκατο από το δυόσμο, το άνηθο και το κύμινο και δεν τηρείτε τις σπουδαιότερες εντολές του Νόμου, που είναι η δικαιοσύνη, η ευσπλαχνία και η πιστότητα, δηλαδή η δίκαιη κρίση, η ευσπλαχνία και η τιμιότητα. (Ματθ. ΚΓ' 23).

Βέβαια, το τραγικό λάθος τους ήταν ότι θεωρούσαν τον εαυτό τους ενάρετο και περιφρονούσαν όλους τους άλλους ανθρώπους. Και σ' αυτό ακριβώς βρίσκεται όλη η ουσία της Φαρισαϊκής αμαρτίας. Βρίσκεται, δηλαδή στη φάση του Φαρισαίου της παραβολής ότι «εγώ δεν είμαι, σαν όλους τους άλλους ανθρώπους, που είναι άρπαγες, άδικοι, μοιχοί, ή μοιάζουν με αυτό εδώ το Τελώνη». Το Φαρισαϊκό αυτό πνεύμα είναι αλήθεια ότι παρέσυρε και παρασύρει μέχρι σήμερα και αρκετούς χριστιανούς. Γιατί συναντούμε και σήμερα ανθρώπους που παριστάνουν τον ευσεβή, τον άγιο, ανθρώπους που κάμνουν μεγάλους σταυρούς, που νηστεύουν επιδεικτικά ή που δίνουν φιλανθρωπίες, για να εισπράξουν τον έπαινο των ανθρώπων. Ευτυχώς, σήμερα, η χονδροειδής αυτή αλήθεια με έντονα τα εξωτερικά στοιχεία μορφής Φαρισαϊσμού, δεν αποτελεί δεσπόζον στοιχείο της θρησκευτικής ζωής, όπως στην εποχή του Χριστού. Σήμερα το Φαρισαϊκό πνεύμα επιζει κυρίως κάτω από άλλες, πιο λεπτές μορφές, εξ ίσου όμως επικίνδυνες.

Και είναι πράγματι αλήθεια, ότι οι μορφές αυτές δεν είναι ξένες και σ' εμάς. Κι αρχίζουμε με την πρώτη μορφή του Φαρισαϊσμού, που βρίσκει πρόσφορο έδαφος στους ανθρώπους, που έχουν κάπως χαλαρούς δεσμούς με την Εκκλησία. Στην περίπτωση

αυτή, όταν κάποιος τους συστήσει να εκκλησιάζονται τακτικά, να εξομολογούνται και να κοινωνούν των Αχράντων Μυστηρίων, συνήθως απαντούν με το εμείς δεν είμαστε σαν αυτούς τους χαμένους, τους τιποτένιους, τους υποκριτές, που κάμνουν τους μεγάλους σταυρούς και εκμεταλλεύονται και καταδυναστεύουν τον κόσμο. Εμείς, συμπληρώνουν, είμαστε ειλικρινείς και ίσοι άνθρωποι, γι' αυτό και μας συγκωρεί ο Θεός. Και τα λένε αυτά, χωρίς να αντιληφθούν ότι με τον τρόπο αυτό και οι ίδιοι μεταβάλλονται σε Φαρισαίους, που ουσιαστικά επαναλαμβάνουν τα ίδια εκείνα λόγια του Φαρισαίου της σημερινής ευαγγελικής περικοπής.

Μια άλλη μορφή Φαρισαϊσμού, προσβάλλει ιδιαίτερα τους ευσεβείς χριστιανούς, που μετέχουν με συνέπεια στη ζωή της Εκκλησίας. Πρόκειται για χριστιανούς που εκκλησιάζονται, που εξομολογούνται, που κοινωνούν συχνά, που μελετούν την Αγία Γραφή, που συμμετέχουν σε αγρυπνίες, που παρακολουθούν κηρύγματα, που επισκέπτονται μοναστήρια. Οι άνθρωποι αυτοί αν δεν ζουν μια προσεκτική ζωή και αν βρει έδαφος σ' αυτούς η ιδέα, ότι είναι καλύτεροι από τους άλλους και ότι και αυτοί δεν είναι όπως "οι λοιποί των ανθρώπων", υπάρχει ο κίνδυνος να κατανήσουν κι αυτοί όπως ο Φαρισαίος της παραβολής. Γιατί αν παύσουν να ασχολούνται με τα αμαρτήματα τους κι αν βλέπουν μόνο τα αμαρτήματα των άλλων, τους οποίους μάλιστα να κατακρίνουν με σκληρότητα και ασπλαχνία, τότε καθόλου δεν διαφέρουν από τον υπερήφανο και αλαζόνα Φαρισαίο της παραβολής.

Κι ερχόμαστε στην τρίτη μορφή που είναι ιδιαίτερα επίκαιρη στις μέρες μας. Πρόκειται για ένα ιδιότυπο Φαρισαϊσμό, που θα μπορούσαμε να τον ονομάσουμε Τελωνικό Φαρισαϊσμό. Είναι ένας αλλόκοτος συνδυασμός των αρνητικών στοιχείων του Τελώνη με αυτά του Φαρισαίου. Τα αρνητικά στοιχεία του πρώτου είναι τα μεγάλα και βαριά αμαρτήματά του. Τα αρνητικά στοιχεία του δεύτερου είναι ο αυτοθαυμασμός και η αυτοδικαίωση, δηλαδή, το «ουκ εμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων». Δυστυχώς, στην εποχή μας, τα τόσο αντίθετα πράγματα πολύς κόσμος έχει καταφέρει να τα συνδυάσει. Κι έτσι, βλέπουμε ανθρώπους που αμαρτάνουν σαν τον Τελώνη και εμφορούνται από το φρόνημα του Φαρισαίου. Διαπράττουν βαρύτατα, θανάσιμα σαρκικά αμαρτήματα και δεν μετανοούν. Δεν αισθάνονται συντριβή και δεν ζητούν το έλεος του Θεού, όπως ο Τελώνης.

Αδελφοί μου. Από σήμερα, όπως είπαμε, εισερχόμαστε στην κατανυκτική περίοδο του Τριώδιου. Το Τριώδιο δεν είναι περίοδος διασκεδάσεων και ξεφαντώματος και κραιπάλης και άλλων αμαρτωλών εκδηλώσεων. Αντίθετα, είναι περίοδος πνευματική και προετοιμασία για την είσοδο ύστερα από λίγο στην πένθιμη Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ας στρέψουμε, λοιπόν, την προσοχή μας προς τον εαυτό μας κι ας συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε προσωρινοί και πρόσκαιροι σ' αυτό το κόσμο. Κι' αυτό να το συνειδητοποιήσουμε όχι σε μια στιγμιαία συγκίνηση, αλλά σ' ένα διαρκές βίωμα όλης μας της ζωής. Και όσο με τον καιρό θα βαθαίνουμε στην ενδοσκόπησή μας αυτή, τόσο περισσότερο θα βλέπουμε τους άλλους σαν καλύτερούς μας και τους εαυτούς μας ως έσχατους όλων, ως τελευταίους. Μία τέτοια ταπείνωση θα μας οδηγήσει στη μετάνοια και τη σωτηρία. Ας ακολουθήσουμε, λοιπόν, πιστά το παράδειγμα του Τελώνη, ώστε να πετύχουμε κι εμείς το έλεος του Θεού, την άφεση των αμαρτιών μας και τέλος τη σωτηρία της ψυχής μας.

† **Ηγούμενος Χρυσορροΐατίσης κ. Διονύσιος**

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ'
Ειρηνικός πρώτος

Μου λύνει την γλώσσα η προθυμία (σας), και περιφρονώ τον ανθρώπινο νόμο προς χάρη του νόμου του Πνεύματος και δίδω το λόγο εις την ειρήνη, πράγμα το οποίο δεν είχα κάνει δια τίποτε μέχρι τώρα. Διότι προηγουμένως, όταν εστασίαζαν εναντίον μας τα μέλη και εκόπτετο και διεχωρίζετο εις κομμάτια στο σώμα του Χριστού κατά τέτοιον τρόπον ώστε να διασκορπίζονται σχεδόν τα οστά μας κοντά εις τον άδη, όπως το εσωτερικό τμήμα της γης, το οποίο σπάζει από το άροτρο και σκορπίζεται επάνω εις την επιφάνειαν, και όταν ο πονηρός διάβολος είχε κάνει όλον ιδικόν του τον αδιαίρετον και αχώριστον και εξ' ολοκλήρου υφαντόν χιτώνα, αφού είχε κατορθώσει τούτο, το οποίον δεν είχε κατορθώσει να επιτύχει με εκείνους οι οποίοι εσταύρωσαν τον Χριστόν, με την βοήθειαν την ιδικήν μας, τότε μεν λοιπόν έβαλα φραγμόν εις τα χείλη μου, τα οποία άλλωστε ποτέ δεν ήσαν πρόθυμα εις τους λόγους, επειδή επίστευα ότι η πνευματική συνέπεια απαιτούσε να καθαρίσω πρώτα τον εαυτόν μου με την φιλοσοφίαν των έργων, να ανοίξω εν συνεχεία το στόμα της διάνοιας δια να δεχθώ το πνεύμα, και κατόπιν να διακηρύξω τον αγαθόν λόγον και να κηρύττω την τελείαν σοφίαν του Θεού προς τους τελείους. Και όπως το κάθε πράγμα, και μικρόν και μεγάλον, έχει τον καιρόν του (διότι το ρητόν του Σολομώντος είναι πολύ σωστόν και φιλοσοφημένον), έτσι ήξερα και εγώ ότι δια τον λόγον και την σιωπήν και δι' οποιοδήποτε άλλο πράγμα υπάρχει ο κατάλληλος καιρός.

Δια τούτο έγινα κωφός και εταπεινώθην, απομακρυνθείς από κάθε αγαθόν, και κάτι σαν νέφος πέρασε μέσα από την καρδιά μου και κάλυψε το κέντρον του λόγου και έκανε να ανανεώνεται νύκτα και ημέρα το μαρτύριον μου. Και τα πάντα το υπεδαύλιζαν και μου υπενθύμιζαν τον χωρισμόν των αδελφών, αι αγρυπνίαι, αι νηστεΐαι, αι προσευχαί, τα δάκρυα, οι καλοί των γονάτων (από τας γονυκλισίας), τα κτυπήματα εις το στήθος, ο στεναγμός ο οποίος έβγαινε από τα βάθη (της ψυχής), η ολονύκτια ορθοστασία, το πέταγμα του νου προς τον Θεόν, ο σιγανός θρήνος κατά την δέησιν, ο οποίος αποτελεί φάρμακον κατανύξεως δι' εκείνους οι οποίοι το ακούουν, εκείνοι οι οποίοι ψάλλουν, εκείνοι οι οποίοι δοξολογούν, εκείνοι οι οποίοι μελετούν ημέραν και νύκτα το νόμο του Κυρίου και εκείνοι οι οποίοι ψάλλουν τα μεγαλεία του Θεού και κηρύττουν τα καλά προγράμματα και μηνύματα της κατά Θεόν ζωής, οι κήρυκες οι οποίοι κηρύττουν ενώ σιωπούν τα άλουσα και ρυπαρά μαλλιά, οι γυμνοί πόδες οι οποίοι ακολουθούν τους αποστόλους και δεν κουβαλούν τίποτε νεκρόν, η συμμετρική κουρά, η ενδυμασία η οποία τιμωρεί την υπεροψίαν, η κομψή ζώνη εις τον άκομψον, η οποία τραβάει λίγο προς τα επάνω τον χιτώνα σχεδόν σαν να μη τον κρατάει καθόλου, το σταθερόν βάδισμα, ο οφθαλμός ο οποίος δεν πλανάται εδώ και εκεί, το πράον μειδίασμα ή καλύτερα η διάθεσις δια μειδίαμα η οποία συνετίζει τον ακράτητον γέλωτα, ο λόγος ο οποίος κινείται από τον λόγον, η σιωπή η οποία είναι πολυτιμότερα από τον λόγον, ο λογικός έπαινος, ο οποίος δεν γίνεται δια να κολακεύσει αλλά δια να παρακινήσει προς το καλύτερον, η επίπληξη η οποία είναι πιο ευπρόσδεκτος από τα εγκώμια, η μετρημένη θλίψη και η ευχαρίστηση και η ανάμιξη και ο συγκερασμός και των δυο, η απαλότης εις την γενναιότητα, ο συγκερασμός της αυστηρότητας με την συγχώρηση, εις τροπον ώστε να μη παραβλάπτεται το ένα από το άλλο, αλλά να υπάρχουν και τα δυο παράλληλα, το ένα χάρη στο άλλο, το μέτρον εις τον συγχρωτισμόν προς τον κόσμο και εις την απομάκρυνσιν από αυτόν, το πρώτον από τα οποία έχει ως αποτέλεσμα την διαπαιδαγώγησιν των άλλων, ενώ το δεύτερον την μυσταγώγησιν του πνεύματος, και το μεν πρώτον διαφυλάσσει κατά τον συγχρωτισμό την απομάκρυνση, ενώ το δεύτερον διατηρεί εις την απομάκρυνση από τον κόσμο, το αίσθημα της φιλαδελφίας και της φιλανθρωπίας, και άλλα ακόμη τα οποία είναι μεγαλύτερα και υψηλότερα από αυτά,

ὅπως ο πλούτος εἰς τὴν πτώχειαν, ἡ αυτοσυγκράτηση κατὰ τὸν συγκρωτισμὸν με τὸν κόσμον, ἡ δόξα εἰς τὴν ἀτίμωση, ἡ δυναμὴ εἰς τὴν ἀδυναμίαν, ἡ ἀπόκτηση ἀγαθῶν τέκνων κατὰ τὴν ἀγαμίαν (ἀφοῦ βεβαίως τὰ συμφώνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πνευματικὰ γεννήματα εἶναι καλύτερα ἀπὸ τὰ σαρκικὰ τέκνα), ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνουν ἐνῶ δὲν ζοῦν εἰς τὰς ἀπολαύσεις, οἱ ταπεινοὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ὑψηλότεροι ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν θεωροῦνται τίποτε εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅμως εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τὸν κόσμον, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται πᾶνω ἀπὸ τὴν σάρκα ἐνῶ ἔχουν σάρκα καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει ὁ Κύριος καὶ τέλος ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι πτωχοὶ χάριτος τῆς βασιλείας καὶ βασιλεύουν ἀκριβῶς χάριτος εἰς τὴν πτώχειαν τοὺς.

Αὐτοὶ, ὁ πλούτος καὶ τὸ καύχημα μου, ἡ ἀγαθὴ μου ἀπόλαυση καὶ ὅταν ἦταν παρόντες με ἐγέμιζαν ἀπὸ χαρὰ καὶ ὅταν ἦταν ἀπόντες με ἔκαναν νὰ συστέλλωμαι. Αὐτὰ μου ἔσφιγγαν τὴν ψυχὴν, αὐτὰ με ἐτάρασαν. Ἐξ' αἰτίας ἐπενθούσα καὶ ἐπορευόμουν στενοχωρημένος καὶ ἐξ' αἰτίας αὐτῶν, μαζὶ με τὰ ἄλλα εὐχάριστα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεῖχα, εἶχα σταματήσει καὶ τὸν λόγον, διότι ἀπεμακρύνθησαν οἱ ἀγαπημένοι καὶ ἔστρεψαν πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα καὶ ὄχι τὸ πρόσωπον τῶν, καὶ ἐγένιναν ποιμνιον πῖο φιλελεύθερο ἀπὸ τὸν ποιμένα, δια νὰ μὴ εἰπῶ καὶ πῖο νεανικόν. Διότι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ ὁποία εἶχε καθαριστεῖ κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον πρὸς χάριτος τοῦ καλοῦ γεωργοῦ, καὶ ἡ ὁποία εἰκοιμαζε καλὴν ἐσοδεῖαν δια τὰ πατητήρια τοῦ Θεοῦ, ἔχει μεταβληθεῖ δι' ἐμὲ εἰς πικρίαν. Διότι «οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ μου ἦλθαν καὶ σταμάτησαν μακριὰ ἀπέναντι μου καὶ οἱ συγγενεῖς μου σταμάτησαν ἀκόμη μακρύτερα». Διότι ἡμεῖς οἱ πολὺ φιλόθεοι καὶ φιλόχριστοι, ἔχομε διαμοιράσει τὸν Χριστὸν καὶ χάριτος τῆς ἀλήθειας ἔχομε εἰπεὶ ψέματα ὁ ἕνας δια τὸν ἄλλον, πρὸς χάριτος τῆς ἀγάπης μας ἔχει κυριεύσει τὸ μῖσος, πρὸς χάριτος τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου ἔχομεν διαλυθεῖ καὶ πρὸς χάριτος τῆς πέτρας ἔχομε σαλευθεῖ. Καὶ τούτο διότι ἔχομεν πολεμήσει δια τὴν εἰρήνην περισσότερον ἀπὸ ὅσον θὰ ἦταν καλὸ καὶ ἔχομεν ταπεινωθεῖ χάριτος ἐκεῖνου ὁ ὁποῖος ὑψώθη εἰς τὸ σταυρόν καὶ ἔχομεν θανατωθεῖ χάριτος ἐκεῖνου ὁ ὁποῖος ἐτάφη καὶ ἀνεστήθη.

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ» ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΡΓΑ ΤΟΜΟΣ 1ο" ΣΕΛ. 227-233**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σάββατο	2 Φεβρουαρίου	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Κυριακή	3 Φεβρουαρίου	ΑΡΟΔΕΣ
Πέμπτη	7 Φεβρουαρίου, (Εσπερινός)	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή	8 Φεβρουαρίου	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Σάββατο	9 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή	10 Φεβρουαρίου	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ
Κυριακή	17 Φεβρουαρίου	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Κυριακή	24 Φεβρουαρίου	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	1 Φεβρουαρίου	ΣΤΕΝΗ
Σάββατο	2 Φεβρουαρίου	ΛΑΣΑ
Κυριακή	3 Φεβρουαρίου	ΚΑΘΗΚΑΣ
Κυριακή	10 Φεβρουαρίου	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	17 Φεβρουαρίου	ΣΙΜΟΥ
Κυριακή	24 Φεβρουαρίου	ΠΡΟΔΡΟΜΙ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 10 Φεβρουαρίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου : ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 3 Φεβρουαρίου : ΘΕΛΕΤΡΑ

Κυριακή 17 Φεβρουαρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 10 Φεβρουαρίου : ΠΑΧΝΑ ΚΑΤΩ

Κυριακή 17 Φεβρουαρίου: ΣΑΛΑΜΙΟΥ

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου: ΧΛΩΡΑΚΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 10 Φεβρουαρίου : ΛΕΜΠΑ

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου : ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.393

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12 - 20

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιε' 11 - 32

Κυριακή 3 Μαρτίου 2013

« Ούτος ο υιός μου νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη».

Μεγαλη χαρά και πρωτοφανή διασκέδαση διέταξε ο πατέρας της παραβολής, αγαπητοί μου αδελφοί, για την επιστροφή του άσωτου γιου του. Φρόντισε αυτή του τη χαρά να την αποδείξει με κάθε δυνατό τρόπο, επιστρατεύοντας όλους τους δούλους του.

«Ενέγκατε τήν στολήν τήν πρώτην και ενδύσατε αυτόν, και δότε δακτύλιον εις τήν χείρα αυτού και υποδήματα εις τούς πόδας και ενέγκαντες τόν μόσχον τόν σιτευτόν .... ευφρανθώμεν. Φορέστε του την καλύτερη στολή, δακτυλίδι στο χέρι του, υποδήματα και φέρετε το μωσαχναθρεμένο μωσχάρι για να ευχαριστηθούμε. Γιατί αυτός είναι ο γιος μου, και γύρισε. Αυτός που μέχρι πριν λίγο ήταν νεκρός, ξαναζωντάνεψε. Ήταν χαμένος και βρέθηκε.

Όμως αυτός ήταν ο γιος που ζήτησε, πήρε το μερίδιο της πατρικής περιουσίας, το καταξόδεψε απερίσκεπτα. Ήταν το μερίδιο περιουσίας που δεν απέκτησε με τους κόπους του. Έζησε στην ξενιτεία, με τον πλούτο του πατέρα του, χωρίς να του λείψει τίποτε. Ξέχασε ακόμη και τον πατέρα του, την οικογένειά του, το σπίτι του. Έζησε κάθε είδους υλική ικανοποίηση. Κατεσπατάλησε την περιουσία του αλογάριαστα. Και τελικά έμεινε μόνος. Έχασε τα πάντα. Έμεινε στο δρόμο. Πείνασε και κανένας δεν τον συμπόνεσε. Και μόνο τότε κατάλαβε.

«Εις εαυτόν δέ ελθών» σημειώνει η περικοπή που ακουσαμε. Κάποτε όμως κατάλαβε. Είδε τον εαυτόν. Είδε που είχε φτάσει. Δεν είχε που να μείνει. Πεινασμένος ήταν.

Ακάθαρτος και κουρελιάρης και ξυπόλυτος κατάντησε. Θυμήθηκε, σκέφτηκε το σπίτι του, την οικογένειά του, τον πατέρα του και αποφάσισε. Και τόλμησε να γυρίσει.

Και ο πατέρας του: Μακριά ήταν ακόμη. Το είδε γιατί τον περίμενε. Έτρεξε και τον πήρε στην αγκαλιά του. Τον δέχτηκε με όλη του την αγάπη και του πρόσφερε τα πάντα.

Έλεγε κάποιος σπουδαίος θεολόγος, ερμηνεύοντας την παραβολή του άσωτου, αγαπητοί μου, ότι και μόνο αυτή η παραβολή να σωζόταν από τα ευαγγέλια, ήταν αρκετή για να δείξει την άπειρη αγάπη του Θεού. Είναι πράγματι το ευαγγέλιο της αγάπης του Θεού. Το ευαγγέλιο της σωτηρίας που υποσχέθηκε στους ανθρώπους.

Η αγάπη των γονέων, που χρησιμοποιεί εδώ ο Κύριος για να την αντιπαραβάλει με την αγάπη του Θεού για το πλάσμα Του, είναι μια κατανοητή βάση. Αλλά δύσκολα ο φυσικός πατέρας θα μπορούσε να φτάσει και να αποδεχτεί τον γιο που πήρε και κατέστρεψε την περιουσία του, την πήρε και την κατασπατάλησε «ζην ασώτως». Δύσκολα θα μπορούσε ένας άνθρωπος να συγκωρήσει τόσο εύκολα και τόσο απλόχερα και να αποκαταστήσει το ακάριστο παιδί του επαναφέροντάς το στην προηγούμενη του θέση.

Όμως ο πατέρας της παραβολής, ο Θεός, αγαπητοί μου, είδε το παιδί Του. Το άσωτο παιδί, που ωστόσο ποτέ δεν έπαυσε να το αγαπά. Ποτέ δεν έπαυσε να ενδιαφέρεται γι αυτό. Είναι παιδί Του, δημιούργημά Του. Και χάρηκε όταν είδε ότι ήθελε να γυρίσει κοντά Του. Μεγάλη χαρά γίνεται στον ουρανό για ένα αμαρτωλό που επιστρέφει, σημειώνει ο λόγος του Θεού. Είναι πράγματι ελπιδοφόρο μήνυμα για μας τους ανθρώπους που ζούμε αμαρτάνοντας. Διαπιστώνουμε ότι η αγάπη του Θεού είναι απεριόριστη. Ο Θεός δεν μνησικακεί, γιατί τον ξεχάσαμε, γιατί ξεμακρύνουμε από το δρόμο Του. Περιμένει. Παρακολουθεί τις κινήσεις μας και θα λέγαμε, ανθρώπινα.

Λαχταρά να μας δει να τρέχουμε, να γυρίσουμε κοντά Του, να πέσουμε στην αγκάλη του.

Ο καθένας από εμάς , αγαπητοί μου, είναι πολύ ή λιγότερο, ένας άσωτος γιος. Όλοι μας έχουμε δεχτεί και μάλιστα χωρίς να το ζητήσουμε το μερίδιο της παρουσίας που μας χάρισε ο Θεός. Λογικό φυσικά είναι, όταν κάποιος σου δίνει κάτι, να περιμένει ισάξιο αντάλλαγμα, ή ανάλογη πληρωμή. Δωρεάν μας τα έδωσε, να τα χρησιμοποιούμε. Όλοι ζούμε μέσα στην αγάπη και χάρη του Θεού και απολαμβάνουμε τα αγαθά Του. Και όμως όλοι μας απρόσεκτα διαθέτουμε και σπαταλούμε τα δώρα του Θεού. Πρωτοφανες για την ανθρώπινη υπολογιστική είναι αυτό που φανερώνει η παραβολή του ασώτου. Όχι μόνο δεν ζητά κάποιο αντάλλαγμα ή μια πληρωμή, αλλά προσφέρει και άλλα πλούσια δώρα, ο πατέρας της παραβολής.

Και τα προσφέρει με όλη του την αγάπη. Αποκατέστησε τον χαμένο γιο, και μάλιστα σε καλύτερη θέση από την προηγούμενη, θα λέγαμε. Συνηθίζουμε, επειδη συχνά παραβαίνουμε τις εντολές του Θεού και αμαρτάνουμε, πιστεύουμε και περιμένουμε την άμεση και αυστηρή τιμωρία του Θεού. Νοιώθουμε την ενοχή για τις αμαρτίες μας. Φυσικά πρέπει να περιμένουμε τιμωρία σαν επακόλουθο των πράξεών μας. Φαίνεται όμως ότι ο Θεός, μόνο κάτι πολύ απλό ζητά από εμάς. Να έρθουμε «στα συγκαλά μας», όπως λέει σοφά ο λαός. Να καταλάβουμε το λάθος μας. Να μετανοήσουμε και να γυρίσουμε προς τον Πατέρα μας, που μας περιμένει με ανοικτές αγκάλες.

Έχουμε ξεφύγει, αγαπητοί μου. Φθειόρουμε τον εαυτό μας και την ψυχή μας με τα καθημερινά μας λάθη και δεν σκεπτόμαστε πόσο προκαλούμε τη λύπη του Θεού που τόσο μας αγαπά. Φθείρουμε και καταστρέφουμε και αυτόν το υλικό κόσμο που μας παρεκώρησε ο Θεός για να ζούμε, χωρίς να υπολογίζουμε τις συνέπειες.

Νεκρός και χαμένος θεωρήθηκε ο άσωτος της παραβολής, γιατί απομακρύνθηκε από τον Θεό και την αγάπη Του. Είχε απονεκρώσει την ψυχή του η αμαρτία. Ήταν χαμένος, παρασυρμένος από τον κοσμο των κακών συνηθειών και της αμαρτίας, μακριά από το θέλημα του Θεού. Αλλά τελικά δεν χάθηκε. Δεν χάθηκε γιατί άλλαξε γνώμη και μυαλά. Ξανάζησε γιατί ανεζήτησε τη χάρη του Θεού, γυρίζοντας κοντά Του και αφήνοντάς πίσω του την αμαρτωλή ζωή. Πλημμυρίζει την ψυχή μας η χαρά της ελπίδας. Με την εμπιστοσύνη στην θεία αγάπη θα δεχτούμε και μεις τα πλουσιοπάροχα δώρα της αγάπης του Θεού.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. Η' 8-13 Θ' 1-2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΚΕ' 31-46

10 Μαρτίου 2013

Και αφορμεί αυτούς απ' αλλήλων

Το σημερινό Ιερό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί, μας μεταφέρει στη φοβερή και συγκλονιστική μέρα της μέλλουσας Κρίσης. Και μας εκθέτει τον τρόπο με τον οποίο ο δίκαιος Κριτής, θα κρίνει τους ανθρώπους. Παράλληλα και οι κατανυκτικοί ύμνοι της Εκκλησίας μας, με την περιγραφή της φρικτής εκείνης μέρας, μας μεταδίδουν ένα σωτήριο φόβο, που ξυπνά τις συνειδήσεις μας. Κατά τη φοβερή εκείνη μέρα, μας λέει, ο δίκαιος Κριτής θα διαχωρίσει τα πλήθη των ανθρώπων, που θα συναχθούν ενώπιον Του. Και τους μεν καλούς και ενάρετους θα τους θέσει στα δεξιά Του, τους δε κακούς και πονηρούς στα αριστερά Του. Αυτή, λοιπόν, η αλήθεια, ότι ο Κύριος μας γνωρίζει και θα μας κατατάξει ανάλογα με την τωρινή ζωή μας, κατά την δευτέρα Του παρουσία, θα πρέπει να μας κάμει να σκεφτούμε σοβαρότατα τις ευθύνες μας. Κι αν μέχρι τώρα είμαστε δικοί Του να προσέξουμε να μη μας παρασύρει ποτέ η ευπερίστατος αμαρτία. Αν όμως βρισκόμαστε μακριά Του να μετανοήσουμε έγκαιρα. Κι επειδή το θέμα αυτό είναι πολύ σοβαρό, θεωρούμε σκόπιμο σήμερα να μιλήσουμε για την μέλλουσα Κρίση και για το κριτήριο με το οποίο θα γίνει αυτή.

Το πρώτο που θα γίνει κατά τη Δευτέρα Παρουσία θα είναι ο διαχωρισμός των ανθρώπων. Αφού ο δίκαιος Κριτής καθίσει σε μεγαλοπρεπή θρόνο, θα ξεχωρίσει τους ανθρώπους ανάλογα με τη γήινη ζωή τους. Και είναι απαραίτητος ο διαχωρισμός αυτός γιατί στον κόσμο αυτό καλοί και κακοί, δίκαιοι και άδικοι, πλούσιοι και πτωχοί ζούμε αναμεμιγμένοι. Και δεν είναι μόνο η σημερινή περικοπή κατά την οποία ο Κύριος μιλά σαφώς, για τη μεγάλη αυτή αλήθεια. Η βασιλεία των ουρανών, λέει σε άλλο Κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου, είναι όμοια μ' ένα δίκτυ, που το έριξαν στη θάλασσα κι έπιασε κάθε λογής ψάρια. Όταν το δίκτυ γέμισε, το έσυραν έξω στο γιαλό και κάθισαν και μάζεψαν τα καλά ψάρια σε πανέρια, ενώ τα άχρηστα τα πέταξαν έξω. Έτσι θα γίνει, μας λέει και πάλιν, και στο τέλος του κόσμου. Θα βγουν οι άγγελοι και θα ξεχωρίσουν τους κακούς ανάμεσα από τους ευσεβείς και θα τους ρίξουν στο καμίνι της φωτιάς. Εκεί θα κλαίνει και θα τρίζουν τα δόντια τους. Ας μη αμφιβάλλει, λοιπόν, κανείς ότι θα γίνει το δίκαιο ξεκαθάρισμα και ο αναγκαίος χωρισμός των ανθρώπων κατά τη συντέλεια. Είναι αδύνατο να μη γίνει γιατί πρέπει κάποτε να λειτουργήσει και η δικαιοσύνη του Θεού, σ' όλη την πληρότητά της. Γιατί πρέπει να επαληθευθούν οι προειδοποιήσεις του Κυρίου για τη μισθαποδοσία των ανθρώπων. Και θα επαληθευθούν γιατί ο διαχωρισμός και η Κρίση θα γίνουν.

Και γεννιέται το ερώτημα. Που θα βρεθεί άραγε ο καθένας από εμάς, δεξιά ή αριστερά του Κριτή; Κι εδώ είναι που θα πρέπει να προσέξουμε. Το κριτήριο θα είναι η αγάπη προς τον πλησίον. Μας το λέει σήμερα καθαρά ο Κύριος. Και η αγάπη αυτή δεν μας ζητά δύσκολα και ακατόρθωτα πράγματα. Μας ζητά να θρέψουμε τους πεινασμένους, να δροσίσουμε τους διψασμένους, να φιλοξενήσουμε τους έχοντας ανάγκη φιλοξενίας, να επισκεφθούμε τους ασθενείς. Και όλα αυτά όταν το θέλουμε είναι εφαρμόσιμα και κατορθωτά. Ακατόρθωτα είναι για τους ατομιστές και τους εγωιστές, που μόνο το εγώ τους προσέχουν και τρέφουν. Η αγάπη, κατά τον Απόστολο Παύλο, είναι η τέλεια εκπλήρωση των εντολών του Θεού (Ρωμ. ΙΓ' 10). Και πράγματι αυτός που αγαπά τον άλλο ούτε θα τον αδικήσει, ούτε θα του πει ψέματα, ούτε θα τον κλέψει, ούτε θα τον συκοφαντήσει. Αντίθετα θα επιδιώκει πάντοτε να τον ευεργετεί ποικιλοτρόπως.

Καθώς ακούμε αυτά και τα μελετούμε, ίσως να μας καταλάβει απογοήτευση. Όμως όσο ζούμε στο μάταιο αυτό κόσμο και έχουμε ευκαιρίες μετάνοιας, τα πράγματα είναι εύκολα, μας λέει ο Ιερός Χρυσόστομος. Δεν πρέπει να απογοητευόμαστε. Δεν μας ζητά ο Θεός κάτι ακατόρθωτο. Αυτό που μας ζητά είναι εύκολο. Λίγο φωμί, λίγη αγάπη, λίγο ενδιαφέρον για τους αδελφούς μας. Δείχνουμε λίγη αγάπη και θα ζούμε αιώνια στην αγάπη του Θεού. Αγκαλιάζουμε με στοργή τον κάθε εγκαταλελειμμένο για να μας αγκαλιάσει ο Θεός στους κόλπους του Αβραάμ. Έτσι κερδίζουμε την αιωνιότητα ή τη χάνουμε ανάλογα με τη συμπεριφορά μας. Η αγάπη μας, λοιπόν, προς τους αδελφούς μας, ας είναι πλούσια, πρόθυμη, αυθόρμητη και ακούραστη. Όπως θα ήταν πλούσια αν ο Κύριος ήταν ενώπιόν μας.

Η διαδικασία αυτή της διαίρεσης θα γίνει, εν ριπή οφθαλμού, γιατί όλα τα κρυπτά των ανθρώπων τότε θα αποκαλυφθούν ενώπιον όλων, ενώπιον των αγγέλων και ενώπιον των ανθρώπων. Όπως μας εξηγούν οι Ιεροί Πατέρες της Εκκλησίας μας, κάθε άνθρωπος θα έχει πάνω του ανεξίτηλα και φανερά πλέον τα ιδιώματα της κακίας ή της αρετής του. Τα κρυφά χαρακτηριστικά της ψυχής του κάθε ανθρώπου, θα επηρεάσουν και θα διαμορφώσουν αιώνια πλέον και τα εξωτερικά χαρακτηριστικά του σώματός του. Ο Κύριος δεν ονομάζει τυχαία τους μεν πρόβατα, τους δε ερίφια. Γιατί, όπως ακριβώς, τα πρόβατα ξεχωρίζουν αυτόματα από τα ερίφια, από την εξωτερική τους μορφή, έτσι και οι άνθρωποι ανάλογα με τη ζωή τους θα έχουν και εξωτερικά το "γνωριστικό είδος", τα χαρακτηριστικά δηλαδή της αμαρτωλότητας ή της αγιότητας. Ο καθένας μας χωρίς να χάσει τα προσωπικά του χαρακτηριστικά, με τα οποία αναγνωρίζεται. Θα έχει μορφή φωτεινότερη και αγιότερη ή σκοτεινότερη και βδελυρότερη, ανάλογα με τη ζωή και τα έργα του.

Ειδικά σήμερα με την οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει η πατρίδα μας, οι εφημέριοι θα πρέπει να είναι σε άμεση επαφή με τους πιστούς τους και να ενδιαφέρονται και να νοιάζονται για τυχόν οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει το ποιμνιό τους. Ας μη περιμένουμε, λοιπόν, να μας το ζητούν οι αδελφοί μας για να τους βοηθήσουμε. Ο Κύριος δεν λέει στο ευαγγέλιο, ζήτησα, παρακάλεσα, ζητιάνευσα και μου τα δώσατε. Αλλά πεινούσα, ήμουν άρρωστος, ήμουν φυλακισμένος και ήλθατε μόνοι σας κοντά μου. Αυτό σημαίνει πρόθυμη αγάπη που προλαβαίνει τον φτωχό, πριν αυτός ζητιανεύσει και αυτή είναι η ωραιότερη μορφή αγάπης που ζητά ο Κύριος. Μη περιμένουμε, λοιπόν, να μας κτυπήσουν την πόρτα οι πτωχοί αδελφοί μας ή να μας ενοχλήσουν για να τους δείξουμε την αγάπη. Αλλά να σπεύδουμε να ανακαλύπτουμε την κρυφή ιδίως πτώχεια και να προλαβαίνουμε με διακριτικότητα τα χειρότερα.

Αδελφοί μου! Το να βρεθούμε στα αριστερά του Δίκαιου Κριτή, σαν ερίφια είναι πολύ εύκολο. Προς τα εκεί μας σπρώχνουν ο εγωισμός και η φιλαυτία μας και ο ατομισμός και η αδιαφορία μας προς τους πάσχοντες συνανθρώπους μας. Η αγάπη προς τον πλησίον μας είναι το μέσον και η αγία αρετή με την οποία εξαγοράζεται η δόξα της αιωνιότητας. Κι επειδή όταν κλείσουμε τα μάτια είναι αδύνατο να αλλάξουμε τα γεγονότα, τώρα που έχουμε καιρό, ας φροντίσουμε να γίνουμε άνθρωποι έμπρακτης αγάπης. Η επίγεια ζωή μας, όσο και να διαρκέσει, κάποτε θα λήξει, θα δώσει την θέση της στο θάνατο, για να μας παραπέμψει εκείνος στην συνέχεια στο φοβερό θρόνο του Χριστού. Γι' αυτό όσο έχουμε καιρό, ας μη αδρανούμε. Ας αναλάβουμε με τη χάρη του Θεού αγάπη κατά της αμαρτίας και ας καλλιεργήσουμε την αρετή, ώστε να βρούμε έλεος και να αξιωθούμε του Παραδείσου.

† Ηγούμενος Χρυσορροιατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

17 Μαρτίου 2013

«Όταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε ὡσπερ οἱ υποκριταί...»

Από αύριο, αγαπητοί αδελφοί, αρχίζει η νηστεία της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Κι η Εκκλησία, στο κατώφλι αυτού του ωραίου αγώνα, ετοιμάζει τα τέκνα της να τον αγωνισθούν όπως πρέπει, κάνοντας τα να ακούσουν τα σχετικά με τη νηστεία λόγια του Κυρίου.

Όταν νηστεύετε – ακούσαμε σήμερα τον Σωτήρα να μας λέγει μέσα από το Ευαγγελικό ανάγνωσμα – μη γίνεστε σαν τους υποκριτές σκυθρωποί. Αυτοί αφανίζουν τα πρόσωπα τους και γενικά κάνουν το κάθε τι για να τους προσέξουν οι άλλοι άνθρωποι ότι νηστεύουν. Σας βεβαιώνω, ότι δεν πρόκειται τέτοιου είδους νηστευαί να έχουν μισθαποδοσία από τον Θεό.

Εσύ, όταν νηστεύεις, άλειψε την κεφαλή σου με μυρωδικό λάδι και νίψε το πρόσωπο σου, ώστε οι άλλοι να μην προσέξουν, να μην υποπτευθούν ότι νηστεύεις, θα σου αρκεί, ότι είσαι ορατός από τον πατέρα σου τον ουράνιο, που βλέπει στα κρυφά. Κι ακριβώς ο πατέρας σου ο ουράνιος, που βλέπει στα κρυφά, θα σου αποδώσει την αμοιβή στα φανερά, όταν έλθει η ημέρα της Κρίσεως.

Μ' αυτές τις συστάσεις κι' υποδείξεις, αγαπητοί αδελφοί, ο Κύριος θέλει να μας προφυλάξει από τον φοβερό λάκκο, όπου κινδυνεύει να πέσει κάθε αρετή, επομένως κι η νηστεία: τον λάκκο της υποκρισίας, της επιδείξεως στους άλλους, της ανθρωπαρεσκείας.

Άχρηστη κι ανώφελη, χωρίς μισθό από τον ουρανό, είναι κάθε καλή πράξη, όταν κίνητρό της έχει το πώς θα χειροκροτηθεί από τους ανθρώπους. Όταν γίνεται για να μας επιδοκιμάσουν οι γύρω μας. Όταν δεν αποσκοπεί στην ψυχική μας σωτηρία και δεν γίνεται μονάχα χάριν του Θεού.

Ο Κύριος είναι ο εντολοδότης των αρετών. Ο Κύριος θέλει να είναι κι ο αποκλειστικός θεατής των. Το ίδιο, λοιπόν, ισχύει και για τη νηστεία. Δεν θέλει να την επιδεικνύουμε στους ανθρώπους, για να μας πουν εύγε, για να μας χαρακτηρίσουν καλούς χριστιανούς. Θέλει να νηστεύουμε, χωρίς να διασαλπίζουμε τη νηστεία μας, να τη διαλαλούμε.

Κι αυτή η απαγόρευση κάνει, ώστε να θυμηθούμε το βαθύτερο νόημα της νηστείας, που δεν είναι απλή αποχή από ορισμένα είδη τροφής, αλλά κάτι πολύ μεγαλύτερο και σπουδαιότερο. Είναι αποχή από την αμαρτία και φυσικά, πρώτα – πρώτα, από την αμαρτία των αμαρτιών, την υποκρισία και την επίδειξη.

Ας έλθει, όμως, στη μέση ο θείος Χρυσόστομος κι ας τονίσει αυτή τη μεγάλη αλήθεια με μερικά υπέροχα ερωτήματα του:

«Πες μου, αδελφέ μου – ρωτά τον καθένα μας ο ιερός πατήρ της Εκκλησίας – τι αποκομίζεις από τη νηστεία που κάνεις; Γιατί κι ο γεωργός, γι' αυτό σπέρνει, για να θερίσει. Κι οι πραγματευτάδες γι' αυτό γυρίζουν από τόπο σε τόπο για να συνάξουν χρήματα. Κι ο караβοκύρης, γι' αυτό σχίζει τα πέλαγα, για να γεμίσει το αμπάρι.

»Μη μου πεις, λοιπόν, τόσες μέρες νηστεύω, το και το δεν τρώω, κρασί δεν πίνω, δεν πηγαίνω σε διασκεδάσεις. Αλλά δείξε αν, ενώ ήσουν οξύθυμος, έγινες πράος. Κι αν έγινες φιλόανθρωπος, ενώ ήσουν πετρόκαρδος. Αν μεθάς με την οργή, τι σημασία έχει που στερείσαι το ποτό; Αν φωλιάζει μέσα σου ο φθόνος, τι ωφέλεια έχεις που νηστεύεις ορισμένα φαγητά; Δεν σε ρωτώ, λοιπόν, τι λογής τραπέζι στρώνεις, αλλά αν άλλαξες ψυχή.

»Αν η οικοδέσποινα – η ψυχή εννοώ – είναι έκδοτη στις ασωτίες, τι μαστιγώνεις την υπηρέτρια, που είναι η σάρκα; Αν η ψυχή είναι δεσμώτης του κακού, τι παιδεύεις το σώμα;»

Η νηστεία, λοιπόν, αδελφοί μου, τότε έχει νόημα, όταν βοηθά την ψυχή να απαλλαγεί από τις κακίες της, τα πάθη της, τις χαμηλές ροπές της. Όταν δεν είναι μονάχα κόψιμο ορισμένων τροφών, αλλά και κόψιμο της αμαρτίας.

Και πριν απ' όλα – όπως ακούσαμε σήμερα τον Κύριο να τονίζει – η νηστεία είναι η άσπονδη έχθρα της ανθρωπαρεσκείας και της επιδείξεως.

Είθε, εφέτος, όλοι μας να νηστέψουμε μ' αυτό τον σωστό και σωτήριο τρόπο.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α΄ 44-52

24 Μαρτίου 2013

«Ὁν ἔγραψε Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν...τον ἀπὸ Ναζαρέτ» (Ιωάν. α΄ 46).

Διπλή πρόσκληση απευθύνει σήμερα ο Ιησούς. Η πρώτη είναι άμεση. Η δεύτερη είναι έμμεση. Κι όμως και οι δυο προσκλήσεις όχι μόνο βρίσκουν θετική ανταπόκριση αλλά και καταλήγουν σε διπλή θαυμαστή ομολογία. Ο Ιησούς παρουσιάζεται γνώστης του χαρακτήρα και της προσωπικότητας των ανθρώπων που προσκαλεί επιβεβαιώνοντας το της Αποκάλυψης: «ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας» (Αποκ. β΄ 23). Δηλαδή ὅτι γνωρίζει τι κρύβει ὁ νους καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.

Αυτή η υπερφυσική γνώση του Ιησού επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια ὅχι μόνο με τὴν ἀποδοχὴ τῆς πρόσκλησης, ἀλλὰ καὶ με τὴ θαυμαστὴ διπλὴ ομολογία. Ο πρώτος, ὁ Φίλιππος, σαν ἄλλος Ἀρχιμήδης ομολογεί με ενθουσιασμό τὸ «Εὐρήκαμεν». Ὅμως ἡ ἀνακάλυψη τοῦ Φιλίππου υπερτερεῖ ἐκείνης τοῦ Ἀρχιμήδους γιατί δεν πρόκειται για τὴ λύση μίας μαθηματικῆς πράξης, ἀλλὰ για τὴν εὐρεση τοῦ Λυτρωτῆ καὶ ἡ ὁποία μάλιστα εἶναι ἀνακάλυψη πολλῶν καὶ ὄχι μόνο ἐνὸς προσώπου.

Ὁ Φίλιππος, μελετητῆς τῶν Γραφῶν καὶ περιλαμβανόμενος μεταξὺ ἐκείνων που περιμέναν τὸν Μεσσία ἀναγνώρισε, μέσα ἀπὸ τὴν πρόσκληση «ἀκολουθεῖ μοι», ὅτι στ΄ ἀλήθεια ἀνακάλυψε καὶ βρῆκε Ἀυτὸν που περιέμενε, τὸν Μεσσία. Ἡ χαρὰ τοῦ εἶναι μεγάλη, για τούτο καὶ θέλει νὰ τὴν μοιραστεῖ με τὸν φίλο τοῦ τὸν Ναθαναήλ, ἀφοῦ ξέρει ὅτι ἡ σωτηρία εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ για ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Για τούτο βέβαιος πια καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ ψάχνει καὶ βρίσκει τὸν φίλο τοῦ τὸν Ναθαναήλ καὶ τοῦ λέει. «Αὐτὸν που προανᾶγγειλε ὁ Μωυσῆς στὸ νόμο καὶ οἱ προφῆτες, τὸν βρήκαμε• εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ γιος τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ».

Ἡ ομολογία τοῦ Φιλίππου εἶναι σημαντικὴ γιατί ἐκφράζει ἀπόλυτη βεβαιότητα καὶ σαν προῖόν προσωπικῆς ἐμπειρίας τὴν υπερασπίζεται με σθένος. Στὴν ἐρώτηση τοῦ Ναθαναήλ «Μπορεῖ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ νὰ βγεῖ κάτι καλὸ;» ὁ Φίλιππος ἀπαντᾶ: «Ἐλα καὶ δεξ μόνος σου». Ὅταν ἡ πίστη εἶναι βίωμα προσωπικὸ τότε ὄχι μόνο δεν εἶναι ἀρνητικὴ σὲς ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ καὶ ἐπιχειρηματολογεῖ ἀντιπροτείνοντας λύσεις. «Τὸ ἐρχου καὶ ἴδε» δεν εἶναι μόνον καρπὸς ἐμπειρίας, ἀλλὰ καὶ ἐκφραση ἀπόλυτης βεβαιότητας. Ἐχει ἀκόμα σαν θεμέλιο τὸν Ἰησοῦ, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ἐκπληρώθηκαν οἱ υποσχέσεις τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαληθεύτηκαν ὅλες οἱ προφητείες.

Ἡ πίστη μας σαν διδασκαλία πρὸς τὰ ἔξω, τότε μόνον ἔχει ἀποτέλεσμα ὅταν ξεκινᾶ ἀπὸ μέσα μας σαν βεβαιότητα. Ἀν εμεῖς ἔχουμε ἐπιφυλάξεις τότε πὼς θὰ πείσουμε τοὺς ἄλλους. Ἐὰν πρέπει, λοιπὸν, ἡ πίστη μας νὰ εἶναι σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη καὶ ἰδιαίτερα νὰ ἐκφράζεται σαν τρόπος καθημερινῆς ζωῆς. Ὅσο πιο καθαρὴ εἶναι ἡ δικὴ μας εἰκόνα που ἐκπέμπουμε πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἡ δικὴ μας προσωπικὴ πίστη καὶ ζωὴ, ἰδιαίτερα σὲ ὠρες δοκιμασίας, τότε ἡ πειστικότητα μας εἶναι καλύτερη καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἀρκούντως θετικά. Τούτο ἐπιβεβαιώθηκε πολλὰς φορές δια μέσου τῶν αἰῶνων ἰδιαίτερα δε ὅταν ἡ μαρτυρία τῆς πίστεως ἐπισφραγιζόταν με τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς.

Εἶναι καιρὸς, λοιπὸν, σαν Χριστιανοὶ νὰ ἐπανεέλθουμε στὴ γνησιότητα τῆς πίστεως στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ καὶ που θὰ ἔχει τὴν κατάληξη που εἶχε σήμερα ἡ ομολογία τοῦ Ναθαναήλ «Ραββὶ συ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Μία ομολογία που μέσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες βρῆκε πολλοὺς μιμητῆς. Μία ομολογία που δοκίμασε ἐξευτελισμοὺς, μαστιγώσεις, δεσμά καὶ φυλακίσεις. Κι ὅμως ἄντεξε. Δεν λύγισε μπροστὰ στὸ θάνατο. Κι αὐτὴ ἡ

ομολογία, αυτή η πίστη δεν ήταν ούτε προσωπική, ούτε παροδική. Ήταν η πίστη της Εκκλησίας που είχε και έχει σαν θεμέλιο της την πίστη στην θεότητα του Ιησού. Οποιαδήποτε άλλη διδασκαλία απορρίπτεται σαν πλάνη, σαν αίρεση. Και η αίρεση νοθεύει την πίστη και προβάλλει περισσότερο προσωπικές ή εγωιστικές αντιλήψεις που βρίσκονται έξω από τα πλαίσια της Ορθοδόξου πίστεως.

Αυτή την πλάνη και αυτές τις αντιλήψεις που αλλοίωναν την πίστη και νόθευαν την χριστιανική ζωή τις απέρριψε η Εκκλησία. Ανάμεσα τους και την αίρεση της εικονομαχίας, η οποία συντάραξε την Εκκλησία περισσότερο από ένα αιώνα. Σ' αυτή την περίοδο ιερές εικόνες και λείψανα Αγίων καταστράφηκαν, ενώ διώχθηκαν οι υπερασπιστές τους. Με την αναστήλωση των εικόνων στις 11 Μαρτίου 843 μ.Χ., έχουμε και αναστήλωση της κλονισμένης πίστεως.

Μέσα από τις εικόνες η Εκκλησία εκφράζει την ιστορική αλήθεια, ότι ο Ιησούς δεν είναι μόνο τέλειος Θεός, αλλά και τέλειος άνθρωπος. Με τη δημιουργία της εικόνας του Χριστού η Εκκλησία επιβεβαιώνει την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού. Άρνηση της αλήθειας αυτής οδηγεί και στην άρνηση της πραγματικής ενανθρώπισης και κατ' επέκταση και της πραγματικής σωτηρίας.

Η Εκκλησία στη συνέχεια κατέστησε σαφές ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην προσκύνηση λατρείας που απονέμεται μόνο στο Θεό και της προσκύνησης τιμής, σεβασμού, που απονέμεται στους Αγίους και τις εικόνες τους. Προσκυνώντας δε μια εικόνα δεν προσκυνούμε το ξύλο ή το χρώμα ή γενικά το υλικό με το οποίο είναι κατασκευασμένες, αλλά προσκυνούμε, εκδηλώνουμε σεβασμό προς το πρόσωπο που εικονίζεται, έμμεσα δε η προσκύνηση μεταφέρεται στον Χριστό που υπήρξε και η αιτία της αγιότητας τους.

Παράλληλα με τις εικόνες απονέμεται τιμητική προσκύνηση και στα ιερά λείψανα των Αγίων οι οποίοι «και ζώντες πεπληρωμένοι ήσαν Πνεύματος Αγίου». Τα λείψανα των αγίων είναι «έμψυχα του Θεού σκηνώματα» και ως εκ τούτου πρέπει να τυγχάνουν της σχετικής τιμής. Τα ιερά λείψανα των Αγίων είναι πηγή χάριτος και ευεργεσιών. Είναι ακόμα μάρτυρες της ζωντανής παρουσίας του Θεού μέσω των οποίων διενεργούνται τα διάφορα θαύματα.

Αδελφοί μου, πολύ ή λίγο όλοι είμαστε γνώστες των πιο πάνω. Όμως, είμαστε μέτοχοι και συμμετοχοί αυτών των αληθειών. Μπορούμε να ομολογήσουμε κι εμείς με τη βεβαιότητα του Φίλιππου ότι «ευρήκαμεν Ιησούν»; Μπορούμε ακόμα να αναγνωρίσουμε ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, όπως τον αναγνώρισε και τον ομολόγησε ο Ναθαναήλ; Αν ναι, τότε σημαίνει ότι βρισκόμαστε στη σωστή πορεία που θα μας απαλλάξει από την πλάνη και θα μας οδηγήσει στη σωτηρία. Το «έρχου και ίδε» είναι ο καλύτερος τρόπος για να διαπιστώσουμε κι εμείς με τη δική μας προσωπική εμπειρία ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, γεγονός που δε θα μας χαροποιήσει απλώς, αλλά και θα μας οδηγήσει στη σωτηρία. Αυτής της εμπειρίας και αυτής της σωτηρίας ως μας αξιώσει κι εμάς ο Κύριος. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α΄ 10 – β΄ 3

Ευαγγέλιο: Μαρκ. β΄ 1-12

31 Μαρτίου 2013

«Τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου» (Μαρκ. β΄ 5)

Ελπιδοφόρο το μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου τόσο στον παράλυτο της Καπερναούμ, όσο και σε όλους τους ανθρώπους δια μέσου των αιώνων και κατ' επέκταση και σε μας. Ότι ο Ιησούς μας απαλλάσσει από την πηγή του κακού, την αμαρτία και μας ελευθερώνει από αυτήν. «Τέκνον αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου». Παιδί μου σου συγχωρούνται οι αμαρτίες. Ίσως ο λόγος αυτός να ακούεται παράδοξος από έναν άνθρωπο παράλυτο που πηγαίνει να βρει τη γιατριά του, γιατί, εκείνο που πάσχει είναι το σώμα του και όχι η ψυχή του. Τόσο εκείνος όσο και το σύνολο σχεδόν των ανθρώπων τα εποχής μας αρνούνται την αλληλεξάρτηση σώματος και ψυχής. Και τούτο γιατί στο βάθος αρνούμαστε ότι υπάρχει «αμαρτία», πολύ δε περισσότερο την αρνητική επίδρασή της τόσο στο σώμα όσο και στην ψυχή. Παράλληλα αρνούμαστε να παραδεχθούμε ότι είμαστε ατελείς και άρα δεν είμαστε αμαρτωλοί. Μια άρνηση που θεμελιώνεται στην αντίληψη της απόλυτης ελευθερίας η οποία στην ουσία μετατρέπεται σε ασυδοσία.

Ελευθερία δεν είναι να κάνω ότι θέλω, αλλά ότι πρέπει. Η ελευθερία έχει όρια. Η ελευθερία μου σταματά εκεί που αρχίζει η ελευθερία των άλλων. Αν παραβιάσω αυτό τον κανόνα, τότε παραβιάζω συνειδητά την ελευθερία των άλλων. Ο Απόστολος Παύλος απορρίπτει την αντίληψη μερικών, που δυστυχώς είναι και αντίληψη ανθρώπων της εποχής μας ότι «όλα μου επιτρέπονται». Σωστά, όλα όμως δεν είναι προς το συμφέρον. Όλα μου επιτρέπονται, εγώ όμως δε θα αφήσω τίποτε να με κυριέψει...

«Η μήπως δεν ξέρετε ότι το σώμα μας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος το οποίο σας χάρισε ο Θεός και βρίσκεται μέσα σας; Δεν ανήκετε στον εαυτό σας• σας αγόρασε ο Θεός και πλήρωσε το τίμημα. Το Θεό λοιπόν να δοξάζετε με το σώμα σας και με το πνεύμα σας που ανήκουν σ' αυτόν» (Α' Κορ. 12 και 19-20).

Όμως ας υποθέσουμε ότι αγνοούμε τα πιο πάνω λόγια του Αποστόλου Παύλου. Ας υποθέσουμε ότι είμαστε απόλυτα ελεύθεροι και άρα κάνουμε ότι θέλουμε, όπως συμβαίνει στην εποχή μας. Λογικά θα περιμέναμε ο άνθρωπος της εποχής μας, ο άνθρωπος της απόλυτης ελευθερίας να είναι και απόλυτα ευτυχισμένος. Δυστυχώς όμως η «ενημερούσα και πολιτισμένη» εποχή μας πάσχει κατά το ένα τρίτο (1/3) από κατάθλιψη κάτι που είναι απότοκο της ασύδοτης ζωής του. Τόσο ο άνθρωπος της εποχής μας, όσο και ο άνθρωπος της εποχής του Κυρίου αρνούμαστε να δούμε την ουσία και να αναγνωρίσουμε τις καταστροφικές συνέπειες της αμαρτίας. Αν δε παρ' ελπίδα παραδεχτούμε την αμαρτία τότε, είτε την περιορίζουμε σε ορισμένες μόνο πράξεις, είτε τις περιορίζουμε μόνο σε πράξεις των άλλων και όχι του εαυτού μας. Αν όμως η αμαρτία είναι ασθένεια και μάλιστα της ψυχής και εμείς δεν την αναγνωρίζουμε, τότε πως θα προχωρήσουμε στη θεραπεία;

Ορθά, λοιπόν, ο Κύριος εστίασε την προσοχή του στην αιτία του κακού την αμαρτία και ύστερα προχώρησε στην τέλεια θεραπεία. Με τον τρόπο αυτό απευθύνεται και σε κάθε παράλυτη εποχή ότι ο ίδιος είναι η μόνη και σταθερή έξοδος από τα όποια «παράλυτα» αδιέξοδα της κάθε εποχής. Όλα τα άλλα είναι μόνον υποκατάστατα και λειτουργούν ως καταπραϋντικά και όχι θεραπευτικά. Αν θέλουμε να αποφύγουμε τον «πνιγμό» ας αποφύγουμε τη θάλασσα της αμαρτίας. Ειδικότερα όμως ας αναζητήσουμε τον Ιησού.

Πέραν από την στοχοποίηση της ουσίας του κακού μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο προβάλλουν έντονα και τα στοιχεία που οδηγούν τον άνθρωπο στην έξοδο από τη κρίση. Και αυτά είναι η πίστη και η αγάπη. Και η πίστη, αν και φαντάζει πράξη και αρετή «μοναχική», σήμερα διαπιστώνουμε ότι είναι και ομαδική. Ακούσαμε σήμερα τον ευαγγελιστή να τονίζει «ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών», τότε προχώρησε στη θεραπεία. Γιατί ήταν μια πίστη που ξεπέρασε όλα τα εμπόδια που βρήκε μπροστά της. Γιατί ακόμα ήταν μια πίστη ομαδική. Όταν είδε την πίστη τους ο Ιησούς σαν επιβράβευση πρόσφερε τη θεραπεία.

Εκτός από την πίστη προβάλλει σήμερα η αγάπη σαν βάλσαμο θεραπείας. Κι αυτή η θεραπεία προβάλλει διπλά. Προβάλλει ως αγάπη κοινωνική. Ιδιαίτερα όμως προβάλλει και ως αγάπη του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο.

Αγάπη κοινωνική που χαρίζεται όταν γκρεμιστούν τα τείχη του εγωισμού. Αγάπη που εκδηλώθηκε από το κοινωνικό περιβάλλον του παράλυτου, αλλά αρνήθηκαν να προσφέρουν οι Γραμματείς του σημερινού ευαγγελίου.

Αγάπη, τέλος, του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο. Παρά την αμαρτωλότητα του παράλυτου δεν τον απέρριψε ο Ιησούς. Αντίθετα μέσα από την λέξη «τέκνον», παιδί μου, προβάλλει η στοργική συγκατάβαση του Θεού. Μπορεί ο άνθρωπος με την αμαρτωλότητα του να προσβάλλει το Θεό, αλλά ο Θεός δεν τον απορρίπτει όταν συνειδητά μέσα από τη μετάνοια, βρίσκει το δρόμο της πίστης και της επιστροφής. Παράλληλα με την αγάπη του ο Ιησούς ως Θεός λειτουργεί θεραπευτικά, αφού του αποκαλύπτει μεν την αιτία της παραλυσίας του, προσφέρει δε και την θεραπεία λέγοντάς του «αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου». Η συχώρηση των αμαρτιών είναι ένα κίνητρο για τον άνθρωπο να πάρει το δρόμο της επιστροφής και μέσα από τη μετάνοια να βρει την αναγκαία δύναμη που θα τον οδηγήσει στο Θεό. Και ο Θεός είναι και καθ' οδόν, αλλά και στο τέρμα του δρόμου όπου περιμένει σαν στοργικός πατέρας για να τον ανορθώσει και μέσα από το άνοιγμα της πατρικής αγκαλιάς να του αναγγείλει την ευχάριστη είδηση «παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου».

Αυτή είναι η προοπτική της ελπίδας που προσφέρει σήμερα ο Ιησούς Χριστός στους ανθρώπους. Αυτή την προοπτική της ελπίδας θα πρέπει να βιώσουμε ως χριστιανοί και σαν τρόπος ζωής να αντανakλάται στους γύρω μας. Το ότι το κακό κυριάρχησε στον κόσμο δεν είναι δικαιολογία για να το συντηρούμε και μέσα από τη δική μας ζωή. Το κακό μπορούμε να το μετατρέψουμε από παρόν σε παρελθόν και τη σωτηρία από ανεκπλήρωτο πόθο σε μια καινούργια κατάσταση ελπίδας για όλη την ανθρωπότητα. Αδελφοί μου, ίσως πουν μερικοί. Αυτό είναι το ιδεατό. Αυτό είναι το τέλειο, όμως η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Στο ερώτημα δε: «Και τις δύναται σωθήναι» προβάλλει η απάντηση του Ιησού. «Τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστιν» (Λουκ. ιη' 26-27). Και αυτό επιβεβαιώθηκε μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Θεραπεύθηκε ο παράλυτος τόσο στην ψυχή όσο και στο σώμα. Γιατί ο Ιησούς ως «Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί πάνω στη γη αμαρτίες», αλλά και να λέει στον παράλυτο «σήκω πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Αυτή η προοπτική της ελπίδας έγινε σήμερα πραγματικότητα και μέσα από τη δύναμη της πίστης τόσο του παράλυτου όσο και εκείνων που τον μετέφεραν. Αυτή την πίστη ας αποκτήσουμε κι εμείς και δε θα απογοητευτούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	3 Μαρτίου	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	
Σάββατο	9 Μαρτίου	ΦΑΣΟΥΛΑ	
Κυριακή	10 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Θεόδωρος	
Κυριακή	17 Μαρτίου	ΤΣΑΔΑ	
Παρασκευή	22 Μαρτίου (Α' Χαιρετισμοί)	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Κενδέας	Κυριακή
	24 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	
Δευτέρα	25 Μαρτίου	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη	
Δευτέρα	25 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Παρασκευή	29 Μαρτίου (Β' Χαιρετισμοί)	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή	
Κυριακή	31 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Θεόδωρος	

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	3 Μαρτίου	ΑΡΓΑΚΑ	
Δευτέρα	4 Μαρτίου (εσπερινός)	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	
Κυριακή	10 Μαρτίου	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	
Κυριακή	17 Μαρτίου	ΣΚΟΥΛΛΗ	
Παρασκευή	22 Μαρτίου (Α' Χαιρετισμοί)	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	
Κυριακή	24 Μαρτίου	ΚΑΘΗΚΑΣ	
Δευτέρα	25 Μαρτίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Παρασκευή	29 Μαρτίου (Β' Χαιρετισμοί)	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	
Κυριακή	31 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος	

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 10 Μαρτίου : ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή 31 Μαρτίου : ΝΑΤΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 3 Μαρτίου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυριακή 10 Μαρτίου : ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυριακή 17 Μαρτίου : ΓΟΥΔΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 3 Μαρτίου : ΠΟΛΕΜΙ
Κυριακή 10 Μαρτίου : ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Κυριακή 17 Μαρτίου : ΜΕΣΟΓΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 10 Μαρτίου : ΚΟΝΙΑ
Κυριακή 17 Μαρτίου : ΤΙΜΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.394

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Της Σταυροπροσκύνησης)

Απόστολος: Εβρ. Δ' 14-Ε' 6

Ευαγγέλιο: Μάρκ. Η' 34 – Θ1

7 Απριλίου 2013

«Οστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μου».

Ο τίμιος και ζωοποιός Σταυρός του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί, που σήμερα η Εκκλησία μας εκθέτει σε προσκύνηση είναι μεγάλο, ιερό και πανσέβαστο σύμβολο. Η αγία μας Εκκλησία μας προβάλλει σήμερα τον Τίμιο του Κυρίου Σταυρό, για να αντλήσουμε από Αυτό, δύναμη και χάρη. Για να εμπνευσθούμε από το παράδειγμα και τη θυσία του Εσταυρωμένου και για να συνεχίσουμε να βαδίζουμε σταθερά πλάι στον Κύριο, σαν πιστοί ακόλουθοι και οπαδοί Του. Οι όροι, κάτω από τους οποίους καλούμαστε ν' ακολουθήσουμε τον Κύριο, είναι γραμμένοι στο σημερινό ιερό Ευαγγέλιο. Τους εκθέτει ο ίδιος ο Κύριος και ισχύουν σ' όλες τις εποχές. « Όποιος θέλει να γίνει μαθητής και ακόλουθός μου, μας λέει, θα πρέπει να απαρνηθεί τον αμαρτωλό εαυτό του, να σηκώσει τον Σταυρό Του και να με ακολουθήσει». Θα πρέπει, δηλαδή, να διακόψει κάθε σχέση με τον παλιό άνθρωπο που φέρει μέσα του, να νεκρώσει τα πάθη και ό,τι πονηρό και ένοχο τον μολύνει και να λάβει την απόφαση να υπομείνει γι Αυτόν, θλίψεις, δοκιμασίες και αυτό ακόμα τον θάνατο. Και η πρόσκληση αυτή απευθύνεται σ' όλους μας. Είναι επομένως ενδιαφέρον, αλλά και απαραίτητο να σκεφτούμε και εμείς ορισμένες αλήθειες, που μας βοηθούν να εννοήσουμε κάπως ποιος είναι ο σταυρός αυτός που καλούμαστε να σηκώσουμε.

Ο σταυρός του καθήκοντος είναι το πρώτο που πρέπει να προσέξουμε. Και τούτο δεν είναι κάτι το εύκολο. Η εκπλήρωσή του ζητά συχνά κόπους και ιδρώτα. Απαιτεί συνέπεια που κουράζει τον άνθρωπο. Το καθήκον απαιτεί θυσίες, μερικές φορές ακόμα και το θάνατο. Και για να το εκπληρώσουμε θα πρέπει να υπερνικήσουμε το εγώ μας και τη φιλαυτία μας. Να λησμονήσουμε ακόμα και τα δικαιώματά μας. Να αγρυπνήσουμε και να λιώσουμε σαν λαμπάδες, για να ανταποκριθούμε στο χρέος της αποστολής μας. Οι εκπαιδευτικοί, οι ιατροί, οι κληρικοί, οι υπάλληλοι που κατέχουν υπεύθυνη θέση, οι αδελφές νοσοκόμες, οι αξιωματικοί που έχουν εμπιστευτική αποστολή, οι γονείς, αλλά και ο καθένας από μας που εξασκεί ένα έργο, θα πρέπει να αισθάνεται την ιερότητα και την ευθύνη του έργου, το οποίον επιτελεί. Και το καθήκον αυτό θα πρέπει να το εκπληρώνουμε με αυταπάρνηση, με πνεύμα αυτοθυσίας, με απόφαση να φθάσουμε και μέχρι τον θάνατο ακόμα.

Το καθήκον αυτό πολλές φορές είναι συνυφασμένο και με την κακοπάθεια. Είναι ένα είδος σταυρού, που πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να σηκώνουμε με υπομονή, με θάρρος και αυτοπεποίθηση και καρτερία, κατά το παράδειγμα του Κυρίου μας. Γιατί στον κόσμο αυτό δεν έρχονται όλα τα γεγονότα της ζωής μας ευνοϊκά και ευχάριστα. Δεν επικρατεί πάντα γαλήνη και αιθρία στη ζωή μας. Μερικές φορές έρχονται σύννεφα και τρικυμίες, ασθένειες και αποτυχίες, θλίψεις και θάνατοι, που γεμίζουν την καρδιά μας με πόνο και πικρία με πένθος και λύπη που ανατρέπουν πολλές φορές τα σχέδια και τους υπολογισμούς μας.

Μπροστά στα θλιβερά αυτά γεγονότα οι άνθρωποι που πιστεύουν θλίβονται αλλά και δεν συνθλίβονται και δεν απελπίζονται. Δεν τα βάζουν με τον Θεό και δεν γογγύζουν εναντίον Του. Σηκώνουν το σταυρό της δοκιμασίας τους με υπομονή και είναι «τη ελπίδι χαίροντες, τη θλίψει υπομένοντες» (Ρωμ. ΙΒ΄ 12). Δηλαδή η ελπίδα στα μέλλοντα αγαθά τους γεμίζει χαρά και τους βοηθά να υπομένουν τις θλίψεις. Οι άνθρωποι που πιστεύουν γνωρίζουν ότι οι θλίψεις άλλοτε μας δίνονται από τη Θεία Πρόνοια, για να γίνουμε ταπεινότεροι, για να αισθανόμαστε τη μικρότητα και αδυναμία μας και να στηριζόμαστε περισσότερο στον Θεό. Και άλλοτε προέρχονται από την κακία και αδικία των ανθρώπων και άλλοτε οφείλονται στη δική μας απροσεξία και ασθένεια. Πάντως, είτε έτσι είτε αλλιώς, θα πρέπει να σηκώνουμε το σταυρό μας με υπομονή και ειρήνη ψυχής. Εκείνος σήκωσε το Σταυρό Του χωρίς γογγυσμό, με υπομονή υποδειγματική και με αυταπάρνηση συγκλονιστική. Και με αυτό τον τρόπο έδειξε παραδειγματική υπακοή προς τον Πατέρα, αφού έγινε «υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού». (Φιλιπ. Β, 8).

Ο Χριστός, από πλευράς Του, δεν εξαναγκάζει κανένα. Ούτε επιθυμεί να έχει οπαδούς που τον ακολουθούν με «μισή καρδιά». Γιατί οι οπαδοί αυτοί είναι ασταθείς και δειλοί και σ' ένα φύσημα αντίθετου ανέμου κλονίζονται και διασκορπίζονται. Ούτε αρέσκειται σε οπαδούς που Τον ακολουθούν από ένα πρόσκαιρο ενθουσιασμό. Γιατί η φύση της πορείας πίσω από Εκείνο είναι τέτοια, ώστε οι επιπόλαιοι ενθουσιασμοί πολύ γρήγορα να εξατμίζονται. Έτσι ελεύθερα κι εμείς ας ακολουθούμε τον Κύριο με γνώση των απαιτήσεων και όρων τους οποίους θέτει. Δυστυχώς ο αμαρτωλός εαυτός μας είναι το σοβαρότερο εμπόδιο, που δεν μας αφήνει να Τον ακολουθήσουμε. Είναι ο σκληρός αυθέντης που θέλει να κρατά την ψυχή μας κάτω από την εξουθενωτική τυραννία του. Ο αμαρτωλός εαυτός μας, με τις ένοχες κλίσεις και επιθυμίες του, δεν μας αφήνει ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό και να ομοιάσουμε προς Αυτόν.

Είναι μεγάλη τιμή και δωρεά, το να ακολουθεί μια ψυχή το Χριστό. Και το λέμε καθαρά ότι αυτό δεν είναι κάτι το εύκολο. Ο Σταυρός του Κυρίου μας ήταν σταυρός δικός μας, σταυρός των αμαρτιών και παραβάσεων μας. Κι Εκείνος από απέραντη αγάπη Τον πήρε από τους ώμους μας, για να μας ελευθερώσει και να μας λυτρώσει. Εσήκωσε Εκείνο το μέγιστο φορτίο της Θείας οργής. Φορτίο το οποίο είμαστε σε θέση να το σηκώσουμε, γιατί είναι ανάλογο με τις δυνάμεις μας. Και σκοπό έχει να αποδείξουμε ότι αγαπούμε τον Σωτήρα μας και Τον μιμούμαστε. Αυτό λοιπόν το Σταυρό ζητά ο Κύριος να σηκώσουμε, όσοι θέλουμε πράγματι να είμαστε οπαδοί του.

Αδελφοί μου. «Πηγή χαρισμάτων», ονομάζει ο ιερός υμνωδός τον πανσεβάσμιο Σταυρό. Πηγήν ανεξάντλητη από την οποία αναβλύζουν συνεχώς τα νάματα της Θείας Χάριτος. Με ευλάβεια και πίστη ας προσκυνήσουμε σήμερα τον Σταυρό του Κυρίου μας. Και συγχρόνως ας πάρουμε την μεγάλη απόφαση να σηκώσουμε ο καθένας μας το σταυρό, που ο Κύριος επιτρέπει να έχουμε, με υπομονή και σταθερότητα. Ας ικετεύσουμε τον Κύριο να μας χαρίζει περισσότερη ανδρεία στον καλό αγώνα μας. Να μας στηρίζει στον ανήφορο της ζωής αυτής, ώστε να σηκώνουμε το δικό μας σταυρό, το σταυρό του καθήκοντος και των θλίψεων με υπομονή, με ειρήνη ψυχής και αυταπάρνηση. Και να γινόμαστε όλοι και περισσότεροι άξιοι οπαδοί Του, στρατιώτες πιστοί και ακόλουθοί Του ευλογημένοι.

† **Ηγούμενος Χρυσορροιάτισσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13 - 20

Ευαγγέλιον: Μαρκ. θ' 17 - 31

14 Απριλίου 2013

Κρίκος συνεκτικός μεταξύ των ανθρώπων, αγαπητοί μου αδελφοί, αναγκαία προϋπόθεση για την ύπαρξη των κοινωνιών, διατήρησης της κοινωνικής δομής, είναι η αμοιβαία εμπιστοσύνη. Πάνω στην εμπιστοσύνη οικοδομούνται σχέσεις, δημιουργούνται φιλίες, στεγάζονται οικογένειες. Πολλές φορές με μικρότερους ή σημαντικότερους συμβιβασμούς, δεχόμαστε διαβεβαιώσεις και υποσχέσεις φίλων ή συνεργατών, ακόμη και του στενότερου μας περιβάλλοντος. Της οικογένειάς μας. Είναι δυστυχώς αυτή η μοίρα των ανθρωπίνων σχέσεων. Παραμένει πάντοτε, και διατηρείται από την αρχή μέχρι το τέλος, η αμφιβολία. Και μόνο τότε ανακουφιζόμαστε, εφόσον υπάρχει θετική κατάληξη. Αλλά, πολλές φορές, συμβαίνει να απογοητευόμαστε όταν διαπιστώνουμε πόσο επιπόλαια και ανεδαφική ήταν η συμφωνία που συνομολογήσαμε εμπιστευόμενοι στις εύκολες ή και ανειλικρινείς διαβεβαιώσεις.

Αυτά στις ανθρώπινες σχέσεις. Γιατί υπάρχει και μια άλλη διάσταση, ένα άλλο επίπεδο σχέσεων. Είναι η σχέση με τον Θεό.

«Ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι.»

Αυτή είναι η διαβεβαίωση του Ιησού. Είναι η έγκυρη και απόλυτη διαβεβαίωση προς τον βασανισμένο και λυπημένο πατέρα, του θαύματος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Είναι επίσης η επιπληκτική παρατήρηση και προς τους μαθητές Του, που έδειξαν ολιγοπιστία και δεν κατόρθωσαν να θεραπεύσουν τον επιληπτικό. Είναι όμως επιπλέον και μια ελπιδοφόρος αναγγελία του Κυρίου μας, προς όλους εμάς, που ακούμε αυτή η διαβεβαίωση Του. Μας επιτρέπει να έχουμε όλες τις ελπίδες που προέρχονται από τον ίδιο τον Θεό. Ενώ η σχέση μας με τους ανθρώπους και τις διαβεβαιώσεις τους σχετίζεται σε μια πληθώρα από αστάθμητους παράγοντες, τον χαρακτήρα τους, τις σχέσεις τους με άλλα άτομα και συμφέροντα, τις συγκυριακές συνθήκες της ζωής, η υπόσχεση και διαβεβαίωση του Ιησού παραμένει σταθερή και αναλλοίωτη εις τους αιώνες. Έχει επίσης ένα άλλο πολύ πιο σπουδαίο χαρακτηριστικό. Είναι απόλυτη και γενική. «Πάντα δυνατά». Δεν υπάρχει περιορισμός. Όλα μπορεί να γίνουν. Φυσικά υπάρχει ένας απλός, λογικός και συνεπής όρος.

«Τω πιστεύοντι». Είναι όλα, και χωρίς εξαίρεση, δυνατά και πραγματοποιήσιμα, σε όποιον πιστεύει χωρίς αμφιβολίες και επιφυλάξεις, προϋπόθεση αναγκαία και απαραίτητη, εφόσον επιζητούμε εκπλήρωση των επιθυμιών μας. Το θέμα, αγαπητοί μου, είναι ουσιαδώς: Μπορείς να πιστέψεις; «δύνασαι πιστεύσαι;» Πόση εμπιστοσύνη έχουμε στον Θεό;

Σαν άνθρωποι που είμαστε, αγαπητοί μου αδελφοί, επιζητούμε πράγματα που βλέπουμε, που μπορούμε να συλλάβουμε με τις αισθήσεις μας και κυρίως τα μάτια μας και τα χέρια μας. Σ' αυτά, που την μια στιγμή τα έχουμε και την άλλη τα χάνουμε, στηρίζουμε την εμπιστοσύνη μας. Γνωρίζουμε, ωστόσο, ότι είναι πρόσκαιρα και φθαρτά. Όπως πρόσκαιρες και φθειρόμενες είναι και οι σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας, όσο κι αν είναι φιλικόι και αγαπητοί προς εμάς. Ενώ το Θείο, νομίζουμε ότι είναι μακριά μας. Κλείνουμε τα μάτια της ψυχής μας και δεν προσμετρούμε την συνεχή και απόλυτη παρουσία του Θεού, στην καθημερινή μας ζωή, μέσα από τις συνηθισμένες, απλές παροχές και δωρεές του Θεού. Ζητούμε και

με τις προσευχές μας, αλλά και μέσα από τις ενδόμυχες σκέψεις και επιθυμίες μας, τα αιτήματά μας προς τον Θεό. Κάποτε αυτά τα αιτήματα είναι παράλογα ή ανόητα ή ακόμη τα έχουμε ήδη χωρίς να τα κατανοούμε. Περιμένουμε όμως άμεση την ανταπόκριση του Θεού. Πρέπει, όμως, να έρθει η κατάλληλη στιγμή. Κι αυτή την γνωρίζει μόνο ο Θεός.

Τι αγώνα έκαμε ο δύστυχος εκείνος πατέρας του βασανιζόμενου παιδιού του. Από πόσους είχε προηγουμένους ζητήσει βοήθεια. Πόσες φορές παρεκάλεσε τον Θεό, να θεραπεύσει το παιδί του. Η κατάλληλη στιγμή για την θεραπεία του, ήρθε αργότερα. Προσέφυγε πρώτα στους μαθητές, που δεν εκτίμησαν και δεν πίστεψαν στην δύναμη, που τους παρεχώρησε ο Κύριος. «Γενεά άπιστος» χαρακτηρίστηκαν από τον Ιησού. Η κατάλληλη στιγμή έφτασε για τον ταλαίπωρο πατέρα και το δυστυχισμένο παιδί του, όταν πλησίασε τον Ιησού. Ένοιωσε την πίστη στην ψυχή του. Γι αυτό προσήλθε στον Χριστό. Θεωρούσε όμως, πολύ μεγάλο, υπερβολικό το αίτημά του. Κανένας δεν είχε ποτέ θεραπευτεί, όσο εγνώριζε. Διατηρούσε κάποια αμφιβολία. «Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τη απιστία». Κραυγή αγωνίας του πατέρα. Με μεγάλη ταπείνωση, διακηρύττει την περιορισμένη πίστη του, αλλά ζητεί την ενίσχυσή της από τον Ιησού. Ξέχασε για μια στιγμή το αίτημά του, για το παιδί του, και ζητεί από τον Κύριο την βοήθεια Του, να περιορίσει την ολιγοπιστία του. Το θαύμα έγινε!

Για τον καρδιογνώστη Ιησού, ήταν αρκετή αυτή η επίκληση της βοήθειας. Άφησε να εννοηθεί ότι το θαύμα το πραγματοποίησε ο πατέρας με την δήλωση της πίστης του. Για τους μαθητές ήταν ένα μεγάλο και ουσιώδες μάθημα. Για το πλήθος που παρακολουθούσε τον Διδάσκαλο και πληροφορήθηκε το γεγονός ήταν ευκαιρία δοξολογίας του Θεού.

Θα σταματήσω, αγαπητοί μου, σε ένα τελευταίο σημείο. «Πάντα δυνατά τω πιστεύοντι». Εννοείται που πιστεύει στον Θεό και ρηοσεύχεται σ' Αυτόν. Είδαμε , έχουμε μεγάλη εμπειρία για την ατυχή μας εμπιστοσύνη στους ανθρώπους. Εκείνος που πιστεύει όμως στον Θεό, μπορεί να κάνει τα πάντα, ότιδήποτε! Όπως παρουσιάζεται εδώ, από τον Κύριο, αποδίδεται η θαυματοποιία, ως έργο αυτού που το επιθυμεί και έχει την απαρασάλευτη και σταθερή, χωρίς αμφιβολίες πίστη. Συνεπώς και ο καθένας από εμάς, με προσευχή και τη νηστεία που καθαρίζει το νου, μπορεί να κάνει θαύματα, όταν βασίζεται με αγάπη και με σταθερή πίστη στο Θεό. Εκείνος ακούει, βλέπει και γνωρίζει, τότε πρέπει να επιτρέψει να γίνει αυτό που επιθυμούμε και επιζητούμε με πίστη. Αγαπητοί μου αδελφοί, πιστέψτε με, ο Θεός είναι δίπλα μας και μας ακούει, γιατί μας αγαπά!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11-14

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ι΄ 32-45

21 Απριλίου 2013

«Και προσπορεύονται αυτό Ιάκωβος και Ιωάννης, υιοί Ζεβεδαίου...»

Ας πάρουμε, αγαπητοί αδελφοί, από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή την αφορμή να πούμε δυο λόγια για τον πιο αγαπημένο και πιο τέλειο από τους μαθητές του Χριστού μας, τον επιστήθιο του Ιωάννη. Τα σχετικά μ' αυτόν, που θα αναφέρουμε, είναι παρμένα από όσα σημειώνουν τα Ιερά Ευαγγέλια και η αρχαία παράδοση της Εκκλησίας.

Ο Ιωάννης ήταν ο νεαρότερος των αποστόλων. Συνδεόταν ιδιαίτερα με τον πρωτόκλητο Ανδρέα, με τον οποίο, πριν πάνε στον Χριστό, είχαν κάνει μαθητές του Τιμίου Προδρόμου.

Είχε ένα χαρακτήρα αρκετά διαφορετικό απ' ότι συνηθίσαμε να φανταζόμαστε. Ήταν πολύ ενθουσιώδης και δεν είχε καθόλου μαλακή καρδιά προς όσους αντιστρατεύονταν στο έργο του Θεού. Ήταν, δηλαδή, γνήσιος μαθητής του Βαπτιστού, που με λόγια πύρινα κι αμείλικτα κήρυττε στις όχθες του Ιορδάνου. Σ' αυτό το προηγούμενο, πρόσθεσε κι ένα άλλον ακόμη λόγο, για να εξηγήσεις τη σκληρότητα του Ιωάννου: το γεγονός ότι ήταν παρθένος. Ο γάμος είναι ευλογημένος από το Θεό, αλλά πάντως βρίσκεται πιο κάτω από την παρθενιά, που κάνει τον άνθρωπο ολότελα αφοσιωμένο στα θεία. αγωνιστή βίαιο κατά της αμαρτίας, ασυμβίβαστο ως την παραμικρή λεπτομέρεια μαζί της.

Από τον Κύριο, ο Ιωάννης με τον αδελφό του τον Ιάκωβο, που επίσης είχε τέτοιο χαρακτήρα, επονομάστηκαν «υιοί βροντής».

Δεν ήταν, λοιπόν μονάχα ο τρυφερός και σιωπηλός μύστης, που έγερνε στο στήθος του Διδασκάλου το κεφάλι, αλλά κι ένας φλογερός εκθρός και στηλιτευτής της αμαρτίας. Κι ο Ιησούς, αναμφίβολα, τον αγαπούσε τόσο πολύ, όχι μόνο για την ευαισθησία που ο Ιωάννης παρουσίαζε απέναντί του, αλλά και για τη σκληρότητα του απέναντι της αμαρτίας.

Ήταν ο διαλεκτός των διαλεκτών, αυτός που ικανοποιούσε κι ανάπαυε τον Χριστό περισσότερο από τους άλλους.

Όμως, είχε κι ο Ιωάννης κάτι στο παθητικό του. Τα ιερά Ευαγγέλια αναφέρουν δυο περιπτώσεις, κατά τις οποίες πίκρανε τον Υιό του Θεού, γεγονότα που και στα δυο ενήργησε μαζί με τον Ιάκωβο, με τον οποίο φαίνεται ότι ήταν σύμφωνος στις άστοχες εμπνεύσεις.

Το πρώτο γεγονός είναι το εξής. Κάποτε, πηγαίνοντας στα Ιεροσόλυμα, ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοι πέρασαν από ένα χωριό της Σαμαρείας, που οι κάτοικοι της, όπως είναι γνωστό, μισούσαν πολύ τους Ιουδαίους. Στο χωριό εκείνο δεν βρήκαν καθόλου ευχάριστη υποδοχή. Τότε οι δυο αδελφοί είπαν στον Κύριο:

Πες να κατέβει φωτιά από τον ουρανό και να τους κάψει.

Αλλά ο Χριστός αποκρίθηκε:

Δεν ξέρετε τίνος πνεύματος είστε.

Δηλαδή του πνεύματος του δικού μου, που είναι συγχωρητικό κι ανεξίκακο.

Το δεύτερο γεγονός είναι αυτό που ακούσαμε σήμερα. Λίγο πριν από το Πάθος, πάλι οι δυο τους, παρακάλεσαν τον Χριστό να τους βάλει στα δεξιά και στ' αριστερά του, όταν θα ερχόταν στη βασιλεία του. Ενώ εκείνος επρόκειτο να ανέβει,

αντί στον θρόνο του Δαυΐδ, στο ικρίωμα του Σταυρού. Κι εδώ, λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, βλέπουμε την ίδια άγνοια του πνεύματος του Χριστού, ανακατεμένη μάλιστα τώρα με τη φιλαυτία.

Αλλά αυτά τα δυο περιστατικά, που βαρύνουν τον Ιωάννη, αποδεικνύοντας την ανθρώπινη αδυναμία του, δεν μπορούν να επισκιάσουν τις άλλες του αρετές και τη λαμπρή και ξέχωρη θέση που είχε πλάι στον Σωτήρα. Για να έχει τη φανερή προτίμηση του Κυρίου ο Ιωάννης, σημαίνει ότι τα άξιζε.

Και πόσο το άξιζε αποδεικνύεται κι από ένα γεγονός που είναι αδύνατο να παραβλέψει κανείς. Όταν, μετά τα σύλληψη του Ιησού, οι άλλοι απόστολοι σκόρπισαν φοβισμένοι, σαν πρόβατα που έχασαν τον τσοπάνη τους, μόνο ο Ιωάννης έμεινε κοντά του. Είναι κι ο Πέτρος, που ακολουθεί τον Χριστό, αλλά μονάχα ως την αυλή του αρχιερέως, παρασυρμένος μάλλον και παίρνοντας θάρρος από τον Ιωάννη. Εκεί, όμως, άρκεσαν δυο φιλύποπτα λόγια μιας υπηρέτριας, για να κάμουν τον Πέτρο να αρνηθεί.

Θα πει τώρα κανείς: Ο Ιωάννης ήταν γνωστός στο περιβάλλον του αρχιερέως, όπως αναφέρει το Ευαγγέλιο. Συνεπώς δεν ήταν τόλμη αξιέπαινη αυτό που έκαμε. Αλλά ίσα – ίσα αυτό ήταν ένας λόγος παρά πάνω για να φοβηθεί. Διότι, γνωρίζοντας τον, θα τον έπιαναν. Ύστερα, ο Ιωάννης δεν περιορίστηκε μόνο σ' αυτό. Αλλά βρέθηκε και κάτω από τον σταυρωμένο Κύριο του μαζί με τη Θεοτόκο.

Πάνω στον Γολγοθά, ο Ιησούς του εμπιστεύτηκε τη μητέρα του, λέγοντας του: «Ίδού η μήτηρ σου». Κι η παράδοση αναφέρει ότι, ως την Κοίμηση της Παρθένου, ο Ιωάννης ήταν μαζί της.

Δεν υπήρχε πιο ωραία αντάμειψη της αφοσιώσεως του απ' αυτήν την παρακαταθήκη, απ' αυτή την εμπίστευση.

Αλλά και κάτι άλλο ακόμη του χάρισε ο Κύριος. Να μείνει τελευταίος απ' όλους τους διαλέχτους του πάνω στη γη. Οι άλλοι απόστολοι, αφού κήρυξαν το Ευαγγέλιο στα πέρατα της οικουμένης, βρήκαν σύντομα ένα θάνατο μαρτυρικό. Ο Ιωάννης, όμως, έμεινε πολύν καιρό μετά απ' αυτούς, σαν μια ευλογημένη ζωντανή θύμηση, ώσπου η νεαρή Εκκλησία να χορτάσει τη διδασκαλία ου, που ήταν τόσο φωτεινή και θερμή.

Και πάλλευκος γέροντας πια, μόλις συγκρατούμενος στα πόδια του και μη μπορώντας να ψελλίζει τίποτα άλλο παρά τη μεγάλη, λιγόλογη εντολή «Αγαπάτε αλλήλους», ευλόγησε τέλος με τρέμοντα χέρια το ποίμνιο της Εφέσου και παρέδωσε την άσπιλη ψυχή του στον δοξασμένο Κύριό του.

Λέγει. μάλιστα, η αρχαία παράδοση, ότι ο ίδιος κατέβηκε στον τάφο, έστρωσε τον μανδύα του και σφάλισε ήσυχια τα μάτια του. Κι ακόμη ότι η γη δεν τον κράτησε, αλλά μεταστάθηκε ολόσωμος στους ουραμούς σαν τον Ηλία και σαν τον Ενώχ.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωάνν. ιβ' 1-18

28 Απριλίου 2013

«Προ εξ ημερών του Πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν... τη επαύριον... έρχεται Ιησούς εις Ιεροσόλυμα» (Ιωάν. ιβ' 12)

Δυο σημαντικά γεγονότα διαδραματίζονται έξι μέρες πριν από το Ιουδαϊκό Πάσχα. Πρώτον η θερμή υποδοχή του Ιησού στην Βηθανία από την οικογένεια του Λαζάρου και δεύτερον η θριαμβευτική είσοδος στα Ιεροσόλυμα. Δυο υποδοχές θερμές, αλλά με διαφορετικό πνευματικό βάθος. Η πρώτη είναι προσωπική και περισσότερο συνειδητή. Η δεύτερη είναι μεν θερμή, αλλά περισσότερο εκδήλωση της στιγμής, δεδομένου ότι κάποια από τα πρόσωπα που σήμερα φωνάζουν το «ωσαννά», σε λίγες μόνο μέρες θα φωνάζουν το «άρον άρον, σταύρωσον αυτόν».

Διπλή, λοιπόν, η υποδοχή της οποίας τυγχάνει σήμερα ο Ιησούς. Υποδοχή εγκάρδια, αλλά και γεμάτη από ευγνωμοσύνη που επιφυλάσσει η οικογένεια του Λαζάρου. Οι δυο αδελφές του Λαζάρου Μάρθα και Μαρία παραθέτουν δείπνο. Όμως, πέρα από το δείπνο και την φιλόξενη διάθεση της Μάρθας ξεχωρίζει η πράξη της Μαρίας, που παίρνοντας μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου άλειψε τα πόδια του Ιησού και ύστερα τα σκούπισε με τα μαλλιά της κεφαλής της. Αξίζει να σημειώσουμε ότι το περιστατικό αυτό είναι διαφορετικό από εκείνο που περιγράφει ο Ευαγγελιστής Λουκάς και που συνέβη στο σπίτι του Φαρισαίου από μια αμαρτωλή γυναίκα.

Αποδεκτή από τον Ιησού η συμβολική αυτή πράξη της Μαρίας, που σε απάντηση του αγανακτισμένου Ιούδα είπε: «Άφησέ την ήσυχη, αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου».

Πέραν όμως από τον αγανακτισμένο Ιούδα, κατά καιρούς αγανακτούν και πολλοί άλλοι που, είτε με το πρόσχημα της φιλανθρωπίας, είτε για προσωπικούς λόγους προβάλλουν το επιχείρημα της άσκοπης σπατάλης. Η απάντηση του Ιησού δεν στρέφεται εναντίον της αγαθοποιού διάθεσης και φιλανθρωπίας. Η απάντηση του Ιησού είναι μια υπενθύμιση προς τον καθένα ότι, πέρα από την αγαθοεργία θα πρέπει να αφιερώσει κάποιο χρόνο και κάποια μέσα στην προσωπική και λατρευτική ενατένιση του Κυρίου και Θεού του, του Ιησού. Αυτή η ενατένιση είναι η προσωπική εκδήλωση ευχαριστίας προς τον Ιησού που πέθανε και αναστήθηκε για όλους, αλλά και για τον καθένα από εμάς ξεχωριστά. Άλλωστε αυτός που πρόβαλε την αγάπη σαν γνώρισμα των οπαδών του δε θα μπορούσε να αντιταχθεί στην αγάπη. Μπορεί μέσα από τα πρόσωπα των φτωχών να συναντούμε τον Χριστό, όμως είναι απαραίτητη κατά διαστήματα και η προσωπική συνάντηση με τον Κύριο. Διαφορετικά υπάρχει ο κίνδυνος μέσα από την αγαθοεργία να ξεχάσουμε Εκείνον που μας έδωσε τα πάντα, ακόμα και τη ζωή του. Είναι για τούτο που η πράξη αφοσίωσης και λατρείας της Μαρίας όχι μόνο γίνεται αποδεκτή, αλλά και προβάλλεται σαν πρότυπο μέσα από τους αιώνες.

Αν η υποδοχή της οποίας τυγχάνει ο Ιησούς στη Βηθανία διακρίνεται για το πνευματικό της βάθος αντίθετα η υποδοχή στα Ιεροσόλυμα στερείται αυτής της πνευματικότητας. Αυτή είναι περισσότερο θορυβώδης και εκδήλωση της δεδομένης στιγμής επηρεασμένη μάλιστα από τη μαζοποίηση, για τούτο και είναι ασυναίσθητη,

παρά συνειδητή επιλογή. Γιατί, αν ήταν συνειδητή επιλογή δε θα διατύπωναν αντιφατικές επιθυμίες σε διάστημα μόλις πέντε ημερών.

Πέραν όμως από την αντιφατική συμπεριφορά, τόσο του κόσμου, όσο και των μαθητών ο Ιησούς θέλει να μας προφυλάξει από παρόμοια συναισθήματα. Μέσα από τη συναίσθηση της αμαρτωλότητας μας και την επιθυμία να απαλλαγούμε από αυτήν, μας καλεί να γίνουμε συνειδητά συμμετοχοί αυτών των γεγονότων και όχι να παραμένουμε απλοί θεατές. Έτσι κρατώντας στα χέρια «τα της νίκης σύμβολα», την ίδια στιγμή να αισθανόμαστε μέσα μας ότι αναγνωρίζουμε το αντίτιμο της εξαγοράς των αμαρτιών μας. Αυτή θα είναι και η καλύτερη απόδειξη, ότι η σταυρική θυσία του Κυρίου δεν πήγε χαμένη. Ακόμα θα είναι η καλύτερη επιβεβαίωση ότι μπορούμε να διακρίνουμε την ουσία από την εξωτερική όψη των διαφόρων γεγονότων.

Δυστυχώς οι Ιουδαίοι στάθηκαν μόνο στην εξωτερική όψη. Είδαν στο πρόσωπο του Ιησού τον βασιλιά του Ισραήλ που σαν ελευθερωτής θα τους απάλλαζε από τη ρωμαϊκή εξουσία και όχι από την εξουσία της αμαρτίας. Τον Σταυρό του Ιησού τον είδαν σαν μορφή αδυναμίας και όχι σαν πηγή δύναμης κατά του κράτους της αμαρτίας. Πολύ δε περισσότερο δε διέκριναν στην «αδυναμία» του σταυρού τη δύναμη της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Μιας αγάπης που σαν κορυφαίο γεγονός προβάλλει από το ύψος του εικονοστασίου υπενθυμίζοντας στον καθένα μας τα ίδια τα λόγια του Ιησού «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. γ' 16).

Αυτή η συναίσθηση, αυτή η αναγνώριση δημιουργεί και την ανάλογη ελπίδα. Μια ελπίδα λυτρωτική τόσο σε προσωπικό, όσο και σε πανανθρώπινο επίπεδο. Μια ελπίδα όμως που υλοποιείται και με την προσωπική συμμετοχή του καθενός. Αυτή η προσωπική συμμετοχή είναι και η προσφορά του ανθρώπου και της ανθρωπότητας στην θεληματική έξοδο από την αιχμαλωσία της αμαρτίας. Ο Ιησούς, ο Υιός του Θεού πρόσφερε «την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Ματθ. κ' 28).

Αδελφοί μου, η προσφορά αυτή του Ιησού υπήρξε ευεργετική για την ανθρωπότητα. Όμως πόσο ευεργετική είναι για τον καθένα από μας; Αν και η σωστική χάρη προσφέρθηκε για όλους εντούτοις τα ευεργετικά αποτελέσματα της τότε μόνον υλοποιούνται όταν και ο ίδιος ο άνθρωπος τα επιθυμήσει και τα αναζητήσει πραγματικά. Εμείς έχουμε συνειδητοποιήσει αυτήν την αναγκαιότητα; Αν, ναι, τότε ας κοιτάξουμε απόψε τη μορφή του Νυμφίου και ιδιαίτερα το ακάνθινο στεφάνι. Ας ρωτήσει ο καθένας μας τον εαυτό του. Πόσα από αυτά τα αγκάθια είναι δικά μου και που οφείλονται σε δικά μου λόγια, σε δικές μου σκέψεις, σε δικές μου πράξεις ή και παραλείψεις.

Αλήθεια, αδελφοί μου, αν είμαστε ειλικρινείς η απάντηση θα είναι πικρή και οδυνηρή. Και τούτο γιατί η αμαρτία έγινε θεσμός στην καθημερινότητα μας. Η αμαρτία έγινε η δεύτερη φύση μας για να μην πούμε ότι έγινε η κύρια φύση μας. Τα πάθη, το μίσος, η ανοχή του κακού έχουν γίνει ένα με τη φύση μας. Με το βαθμό της ενοχής ή συνενοχής του καθενός μας πόσο διαφέρουμε από τον Ιούδα ή τους αρχιερείς. Αν σ' αλήθεια συμπορευόμαστε μαζί του ας συσταυρωθούμε, σταυρώνοντας τα πάθη μας και μέσα από την άσκηση της αγάπης να γίνουμε συμμετοχοί της Αναστάσεως του. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ'
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

«...Προηγουμένως μεν λοιπόν συνέβαιναν αυτά. Και δια ποιον λόγο τάχα θα έπρεπε στον καιρό της χαράς να σκαλίζει κανείς πάλι την αηδία και να ασχολείται με τα δυσάρεστα, των οποίων την ανάμνηση πρέπει να αποφεύγει; Η σιωπή δεν είναι καλύτερα από τον λόγο, επειδή κατακαλύπτει εις τα βάθη της λησμονιάς το κακόν το οποίον μας συνέβη, πλην της περίπτωσης κατά την οποίαν υπενθυμίζει κανείς τα δυσάρεστα με μοναδικό σκοπό να σωφρονιζόμεθα από τα παραδείγματα και να αποφεύγομε τις αιτίες οι οποίες το προκάλεσαν, όπως κάνομε στις ασθένειες. Τώρα δε, οπότε έχει περάσει η οδύνη, η λύπη και ο στεναγμός οπότε έχουμε γίνει εν το οποίον ανήκει εις τον ένα, και είμαστε από την ρίζα και έχουμε εις τον Λόγον, ο οποίος έπαθε, και έχομε απομακρυνθεί από τον παραλογισμό• οπότε το Πνεύμα μας έχει θερμάνει από ζήλον όχι εναντίον αλλήλων αλλά τον ένα χάριν του άλλου• οπότε ανήκομεν εις την Αλήθειαν και σκεπτόμεθα και λέγομεν τα ίδια πράγματα, οπότε ανήκομεν εις το φως και η ζωή μας είναι καθαρά όπως η ημέρα, οπότε όλοι ακολουθούμε την Οδόν οπότε είμεθα όλοι μέσα εις την Θύραν οπότε την πραότητα του Προβάτου και του Ποιμένου και ανήκομεν εις την ίδιαν μάνδραν και εις τον ένα Ποιμένα, και δεν ανήκομεν εις ένα ποιμένα άπειρον, ο οποίος καταστρέφει τα πρόβατα με την απειρίαν του, και ο οποίος τα αφήνει να πέσουν εις τους κρημνούς και να τα αρπάξουν οι λύκοι, αλλά εις ποιμένα πολύ συνετόν και πολύ έμπειρον• οπότε έχομε κερδίσει την συμπάθεια εκείνου ο οποίος έπαθε προς χάριν μας και βοηθεί ο ένας τον άλλον να σηκώνωμεν τα βάρη μας• οπότε ανήκομεν εις την Κεφαλήν και αποτελούμεν εν σώμα και συμβιβαζόμεθα εις κάθε πνευματικήν σχέσιν• οπότε εκείνος ο οποίος κάνει και μεταβάλλει τα πάντα προς το καλύτερον έχει μεταβάλει τον θρήνον μας εις χαράν και μας έχει δώσει αντί δια τον σάκκον του πένθους την ευθυμίαν, αποβάλλω μαζί με αυτά που επέρασαν την σιωπήν και προσφέρω εις την παρούσαν περίστασιν και εις σας τον λόγον, ή καλύτερα ευχαριστήριον θυσίαν πολύ αγαπητήν εις τον Θεόν, δώρον καθαρώτερον από τον χρυσόν, πολυτιμότερον από πολυτελείς λίθους, πολυτελέστερον από υφάσματα, αγιώτερον από νομικήν θυσίαν, ιερώτερον από προσφοράν πρωτοτόκων, πιο αρεστόν εις τον Θεόν από νέον μόσχον, ο οποίος δεν έχει ακόμη τέλεια κέρατα και οπλάς και δεν έχει αναπτυχθεί τελείως, πιο άνωτερον από θυμίαμα, από θυσίαν ολοκαυτώματος, από μυριάδας παχέων αρνιών, πράγματα τα οποία συνεκράτει ο στοιχειώδης νόμος τον εις νηπιακόν ακόμη ηλικίαν ισραηλιτικόν λαόν, σκιαγραφών με τας αιματηράς θυσίας την μέλλουσαν θυσίαν.

Τούτο προσφέρω εις τον Θεόν, τούτο το αφιερώνω, το μόνον το οποίον έχω αφήσει εις τον εαυτόν μου, τον μοναδικόν μου πλούτον. Διότι τα μεν άλλα τα έχω εγκαταλείψει υπακούων εις την εντολήν και εις το Πνεύμα και έχω λάβει ως αντάλλαγμα δι' όσα είχα κάποτε τον πολύτιμον μαργαρίτην, και έχω γίνει μεγαλέμπορος, ή, καλύτερα, επιθυμώ να γίνω αφού με τα μικρά τα οποία θα καταστραφούν οπωσδήποτε, έχω αγοράσει τα μεγάλα, τα οποία δεν καταστρέφονται. Διαθέτω δε μόνον τον λόγον, ως υπηρετής του Λόγου, και ποτέ δεν θα παραμελούσα με την θέλησιν μου αυτό μου το κτήμα, αλλά και το εκτιμώ και το παραδέχομαι, και χαίρομαι δι' αυτό περισσότερο παρά δι' όλα μαζί τα άλλα, με τα οποία χαίρονται οι πολλοί και το κάνω συμμετόχον εις όλον μου τον βίον και αγαθόν σύμβολον και συνομιλητήν και οδηγόν δια την οδόν προς τον ουρανόν και πρόθυμον συναγωνιστήν, επειδή θεωρώ χωρίς αξίαν κάθε τι το ευχάριστον, το οποίον μένει εις την γην, έχει συγκεντρωθεί εις αυτό όλη η αγάπη μου ύστερα από τον Θεόν, ή, καλύτερα, και εις αυτό. Διότι οδηγεί προς τον Θεόν με σύνεσιν, εφ' όσον μόνον με τον λόγον γίνεται σωστά κατανοητός ο Θεός και διατηρείται και αυξάνει μέσα μας. Είπα ότι η Σοφία είναι αδελφή μου και την ετίμησα και την έβαλα, όσον ήταν δυνατόν, μέσα μου,

και ζητώ δια την κεφαλήν μου τον στέφανον των χαρίτων και της ευτυχίας, πράγματα τα οποία είναι χαρίσματα της σοφίας και του λόγου μας, ο οποίος λαμπρύνει τον νουν μας και φωτίζει την πορείαν μας προς τον Θεόν.

Με αυτόν καλιναγωγώ τας εκρήξεις του θυμού, με αυτόν κοιμίζω τον φθόνον ο οποίος λυώνει τον άνθρωπο, με αυτόν καταπολεμώ την λύπην, τον δεσμό της καρδιάς, με αυτόν συγκρατώ την επιθυμίαν της ηδονής, με αυτόν υπολογίζω το μίσος, αλλά όχι και την φιλίαν. Διότι το μεν μίσος πρέπει να το ελέγχει και να το μετρά κανείς, ενώ της φιλίας δεν πρέπει να γνωρίζει όρια. Αυτός με κάνει μετριόφρονα όταν είμαι εύπορος και μεγαλόψυχον όταν είμαι πτωχός. Αυτός με παρακινεί να βοηθώ εκείνον ο οποίος ακολουθεί τον ορθόν δρόμον, να απλώνω το χέρι μου εις εκείνον ο οποίος πίπτει, να ασθενώ μαζί με τον ασθενή και να συνευφραίνωμαι με τον υγιή. Μαζί με αυτόν η πατρίδα μου και η ξενιτιά είναι το ίδιο πράγμα, καθώς επίσης και η μετακίνηση από ξένου εις ξένον τόπον αλλά όχι και από τους ομοφρόνας μου. Αυτός διαιρεί προς χάριν μου τους κόσμους και με απομακρύνει από τον ένα ενώ με πλησιάζει προς τον άλλον. Αυτόν με κάνει να μην υπερηφανεύωμαι όταν νικώ με τα δεξιά όπλα της δικαιοσύνης και να υπομένω με καρτερίαν όταν αγωνίζωμαι με τα αριστερά τα πιο τραχειά, επειδή συνδυάζει με αυτά την ελπίδα η οποία ποτέ δεν απογοητεύει και επειδή κάνει πιο ελαφρό το παρόν με το μέλλον. Με αυτόν υποδέχομαι και τώρα τους φίλους και αδελφούς μου και τους παραθέτω τράπεζαν λογικήν και οίνον πνευματικόν, ο οποίος δεν εξαντλείται, και όχι πράγματα με τα οποία η επίγειος τράπεζα περιποιείται την ακόρταγον γαστέρα, η οποία θα καταργηθεί.

Είχα σιωπήσει, αλλά μήπως θα πρέπει να σιωπώ πάντα; Έκανα υπομονή, όπως η γυναίκα η οποία γεννά, αλλά μήπως θα πρέπει να κάνω υπομονήν εις τον αιώνα; Διότι εις τον Ζαχαριάν έλυσε την σιωπήν ο Ιωάννης με την γέννησιν του. Επειδή, βέβαια, δεν έπρεπε να σιωπά ο πατέρας της φωνής, αφού ήδη είχε γεννηθεί, αλλά όπως είχε δέσει την γλώσσαν επειδή δεν την είχε πιστεύσει, έτσι και τώρα, όταν εφανέρωθη, έπρεπε να δώσει την ελευθερίαν εις τον πατέρα, εις τον οποίον και έφερε χαράς ευαγγέλια και εις τον οποίον είχε γεννηθεί φωνή και λύχνος, πρόδρομος του Λόγου και του φωτός. Είς εμέ δε λύει την γλώσσαν και μου υψώνει την φωνήν ως φωνήν σάλπιγγος η παρούσα ευεργεσία και το άριστον αυτό θέαμα, τα τέκνα του Θεού, τα οποία ήσαν διεσκορπισμένα, να είναι συγκεντρωμένα εις ένα τόπον, να αναπαύονται κάτω από τας ίδιαις πτέρυγας, να πορεύονται προς τον οίκο του Θεού με ομόνοιαν και να συνθέτουν μιαν αρμονίαν, την αρμονίαν του αγαθού και του Πνεύματος. Λύεται δε η γλώσσα μου, τώρα, οπότε δεν άγομεν και δεν φέρομεν πλέον ο ένας τον άλλον, πράγμα το οποίον συνέβαινεν όταν ο πονηρός είχε τόσοσν πολύ υποκλέπει και βιάσει και κατατρυπήσει με τα βέλη του τον νουν μας, κατά την διάρκειαν του σκοτούς, το οποίον ο ίδιος είχε ρίψει εναντίον μας. Και δεν ξέρω τι θα πρέπει να ειπώ (διότι είχαμε φτάσει εις τοιούτον σημείον), ώστε να ευχαριστήται ο ένας από τα κακά του άλλου, και να μη πιστεύωμεν ότι κάνομεν τα πάντα με το να καταστρέφωμεν ο ένας τον άλλον. Λύεται δε πάλιν η γλώσσα μου τώρα, οπότε ο Ιούδας και ο Ισραήλ δέχονται μιαν ενιαίαν αρχήν, και η Ιερουσαλήμ και η Σαμάρεια συγκεντρώνονται εις μιαν, την άνω Ιερουσαλήμ, και δεν ανήκομεν πλέον εις τον Παύλον, τον Απολλώ ή τον Πέτρον, εξ ονόματος των οποίων αλλά και εναντίον των οποίων υπερηφανευόμεθα, αλλά έχομεν γίνει όλοι μαζί υπήκοοι του Χριστού».

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1ος ΣΕΛ. 233-241)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δευτέρα	1 Απριλίου	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)
Παρασκευή	5 Απριλίου(Γ' Χαιρετισμοί)	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ, Παναγίας
Κυριακή	7 Απριλίου	ΟΜΟΔΟΣ
Παρασκευή	19 Απριλίου	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Σπυρίδωνας
Κυριακή	21 Απριλίου	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Κυριακή των Βαΐων		ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυριακή των Βαΐων (Βράδυ)		ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ. Ανάργυροι
Μεγάλη Δευτέρα (Νυμφίος)		ΜΕΣΣΟΓΗ
Μεγάλη Τρίτη (Νυμφίος)		ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπέαση

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Δευτέρα	1 Απριλίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)		
Παρασκευή	5 Απριλίου (Γ' Χαιρετισμοί)	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή	7 Απριλίου	ΦΟΙΝΙ
Παρασκευή	12 Απριλίου (Δ' Χαιρετισμοί)	ΣΙΜΟΥ
Κυριακή	14 Απριλίου	ΓΙΟΛΟΥ
Παρασκευή	19 Απριλίου (Ακάθιστος Ύμνος)	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	21 Απριλίου	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυριακή των Βαΐων		ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή των Βαΐων (Βράδυ)		ΕΜΠΙΑ
Μεγάλη Δευτέρα (Νυμφίος)		ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Τρίτη (Νυμφίος)		ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 7 Απριλίου : ΑΡΣΟΣ
Κυριακή 28 Απριλίου : ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 7 Απριλίου : ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυριακή 14 Απριλίου : ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Κυριακή 21 Απριλίου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 7 Απριλίου : ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓ. ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή 14 Απριλίου : ΑΡΓΑΚΑ
Κυριακή 21 Απριλίου: ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 7 Απριλίου : ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή 21 Απριλίου : ΛΕΜΠΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.
Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.395

Άγιον Πάσχα

Απόστολος: Πραξ. α' 1 - 8

Ευαγγέλιον: Ιωαν. α' 1 - 17

5 Μαΐου 2013

«Χριστός ανέστη», αγαπητοί μου αδελφοί.

Ακούσαμε την χαρούμενη αγγελία, που περιμέναμε τη βδομάδα που πέρασε ακολουθώντας τον Κύριό μας στα πάθη Του.

Φως και χαρά μεγάλη πλημμυρίζει τις ψυχές όλων μας. Φως από το ανέσπερο φώς που περιβάλλει τον αναστάνα Χριστό.. Χαρά ανεκκλήρη για την ανάσταση του Κυρίου μας, που προσφέρεται ως η μοναδική και αδιάψευστη εγγύηση και για την δική μας ανάσταση.

«Λαμπρυνθώμεν τη πανηγύρει καί αλλήλους περιπτυσώμεθα», ψάλλει μελωδικά ο υμνωδός της Εκκλησίας, μεταφτευόντας και στην ψυχή μας την γλυκύτετη χαρά και ικανοποίηση που μοιράζόμαστε με ανυπόκριτη την αγάπη με τους αδελφούς μας στην πίστη.

Είναι η σπουδαιότερη εορτή της Εκκλησίας μας. «Ει Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστις ημών». Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, σημειώνει ο Απόστολος Παύλος, δεν έχει υπόσταση, δεν έχει καμιά αξία η πίστη μας. Με την ανάστασή Του, ο Κύριος, απέδειξε για άλλη μια φορά τη θεότητά Του. Είναι το σημαντικότερο γεγονός μετά την γέννηση του Σωτήρος μας. Είναι αυτό που χαρακτηρίζει την θρησκεία μας. Είναι η βάση του θρησκευτικού μας οικοδομήματος και το επισφράγισμα σειράς άλλων γεγονότων.

Ήλθε ο Ιησούς Χριστός στον κόσμο για να μας σωσει, να μας απαλλάξει από την αμαρτία, Να μας καθοδηγήσει στο δρόμο Του και να μας φέρει κοντά Του. Στο διάστημα της επι γης παρουσίας Του, δίδαξε, θεράπευσε σωματικές και πνευματικές ασθένειες. Θαυματούργησε για να αποδείξει την αγάπη Του για τα πλάσματά Του. Και για να συμπληρώσει το έργο Του, ο αθώς και άγιος, υπέστη πάθη και βασανιστήρια. Δέχτηκε και αυτην την σκληρή και επονειδιστη τιμωρία, τη σταυρική, ο αναμάρτητος, τιμωρία που μόνο σε κακούργους επιβαλλόταν. Και όλα αυτά, για μας τους ανθρώπους. Για τα δημιουργήματά Του, αν και τον ξεχάσαμε και τον αρνηθήκαμε με τις πράξεις μας. Ήταν η εβδομάδα, αγαπητοί μου, που πέρασε μια ευκαιρία και για μας, να συνειδητοποιήσουμε και πάλι τα πάθη του Χριστού για τη σωτηρία μας. Μια αφορμή να αποφασίσουμε ένα άλλο τρόπο ζωής, που θα ικανοποιεί και τον Κύριό μας, που θα ανταποκριθούμε στην απέραντη αγάπη Του.

Αλλά, Χριστός ανέστη. Είναι καιρός χαράς που πρέπει να γιορτάσουμε ανανεωμένοι με τη χάρη του Κυρίου και τη συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας μας.. Γύρισε η ελπίδα στη ζωή μας. Δεν

πρέπει να υπάρχει μια αμφιβολία, όχι μόνο για την ανάσταση του Κυρίου μας, αλλά και την δική μας.

Ακούσαμε στην αποστολική περικοπή: «Παρέστησεν εαυτὸν ζώντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα οπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Το απέδειξε ὅταν ἐμφανιζόταν γιὰ σαράντα ἡμέρες στους μαθητὲς Του, ὅπως σημειώνεται στις Πράξεις των Αποστόλων. Ἐμφανιζόταν ζωντανός μετὰ ἀπὸ τα παθητὰ του καὶ τὴ σταυρικὴ Του θυσία. Στις ἐμφανίσεις Του αὐτὲς συνέχιζε νὰ τους διδάσκει γιὰ τὶς ἀλήθειες καὶ τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη τους προετοίμαζε με μιὰ ἀκόμη ὑπόσχεση ὅταν τους ἔδινε τὴν ἐντολὴ νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, περιμένοντας τὶς ὁδηγίες Του. Τὴν ἐντολὴ νὰ μαθητεύσουν πάντα τὰ ἔθνη στὴν πίστη Του, ποὺ θὰ ἐλάμβαναν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Εἶναι μιὰ ἐπιπλέον μαρτυρία γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ἀναστάντος Κυρίου στους μαθητὲς Του. Ἡ ἀνάσταση εἶναι γεγονός. Μάρτυρες ἀδιάψευστοι παραμένουν οἱ μαθητὲς θὰ μεταφέρουν τὴν προσωπικὴ τους ἐμπειρία καὶ τὴ μαρτυρία σὲ ἐκείνους ποὺ δὲν εἶχαν τὴν χαρὰ νὰ δουν τὸν Κύριο, μετὰ τὴν σταυρικὴ Του θυσία καὶ τὴν ἀνάσταση. Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί μου.

Ὡστόσο, ἐκεῖνο ποὺ τονίζεται ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν χαρακτηριστικὸ ὕμνο τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ νίκη τοῦ θανάτου. «Θανάτῳ θάνατον πατήσας». Με τὸν θάνατό Του νίκησε τὸν θάνατον. Ἡ νίκη τοῦ θανάτου ποὺ συνετελέσθη με τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, προσφέρει οὐσιαστικὴ ἐλπίδα γιὰ τὴν ὑπαρξή μας. Νίκη τοῦ θανάτου, σημαίνει νίκη κατὰ τῆς ἀμαρτίας ποὺ ὁδηγεῖ στὸν πνευματικὸ θάνατο. Εἶναι ἡ νίκη ποὺ ἐπιτυγχάνεται με τὴν βοήθεια τοῦ ἀναστάντος Κυρίου. Ἐξασφάλιση τῆς μελλοντικῆς μας ζωῆς στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μιὰ ἄλλη διαβεβαίωση τοῦ Θεοῦ γιὰ μιὰ νέα ζωὴ αἰώνια.

Χριστὸς ἀνέστη καὶ πάλι, ἀδελφοί μου. Ἀς ἀφήσουμε τὰ προβλήματα ποὺ δὲν παύουν καὶ δὲν θὰ παύσουν νὰ μας ταλαιπωροῦν. Ἀς ἀναθέσουμε σὲ Κεῖνον, με ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, τὴν φροντίδα γιὰ τὴ ζωὴ μας, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη Του ἀποδείχτηκε με τὰ πάθη Του ποὺ υπέστη γιὰ μας καὶ τὴν ἐλπιδοφόρο ἀνάστασή Του. Ἀς τὰ παραμερίσουμε ὅλα, γιὰ νὰ χαροῦμε τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως. Νὰ γιορτασοῦμε ὅλοι ἀγαπημένοι, μονοιασμένοι. Ἀς ἐμπιστευτοῦμε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχὴ μας στὸν Θεὸ μας καὶ ἀς χαροῦμε με κυρίαρχο τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἔμπρακτὴ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους μας.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (Θωμά)

Απόστολος: Πραξ. ε' 12-20

Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ' 19-31

12 Μαΐου 2013

«Απεκρίθη Θωμάς και είπεν αυτό· ο Κύριος μου και ο Θεός μου» (Ιωάν. κ' 19).

Γνωστά αλλά και πολυσυζητημένα τα πρόσωπα των μαθητών του Ιησού. Κάποια από αυτά διακρίθηκαν για την αδυναμία τους, όπως ο Ιούδας για την φιλαργυρία που τον οδήγησε στην προδοσία, ο Πέτρος για τον αυθορμητισμό, αλλά και για την άρνηση και σήμερα ο Θωμάς για την απιστία. Παρά την αδυναμία αυτών των μαθητών ο Ιησούς συγκαταβαίνει. Όμως η συγκατάβαση δεν στάθηκε ικανή να διορθώσει τον Ιούδα, γιατί απουσίαζε η από μέρους του, κίνηση για επανόρθωση. Αντίθετα οι άλλοι δυο αποδέχθηκαν τη χάρη και προχώρησαν σε επανόρθωση. Έτσι ο Πέτρος την τριπλή άρνηση την μετέτρεψε σε τριπλή ομολογία και ο Θωμάς την απιστία στη θαυμαστή ομολογία: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

Θαυμαστή στ' αλήθεια η συγκατάβαση του Ιησού που παραβλέποντας την ανθρώπινη αδυναμία τους δίνει μια δεύτερη ευκαιρία την οποία όμως αξιοποιούν θετικά μόνο ο Πέτρος και ο Θωμάς. Η συγκατάβαση του Ιησού είναι μοναδική. Χωρίς ειρωνεία, χωρίς θυμό, αλλά με ανοχή και αγάπη συγκαταβαίνει στην αδυναμία των μαθητών. Και η συγκατάβαση εκδηλώνεται με την φυσική παρουσία ανάμεσα τους, αλλά και χωρίς δισταγμό επαναλαμβάνει τις δικές τους σκέψεις. Στόχος δεν είναι να τους προκαλέσει αισθήματα ενοχής, αλλά για να τους αποκαλύψει ότι είναι καρδιογνώστης και παράλληλα να στηρίζει την πίστη όχι μόνο του ενός ή έστω των δέκα, αλλά του συνόλου των ανθρώπων.

Είπε σήμερα στο Θωμά: «Οτι εώρακας με πεπίστευκας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες». Πείστηκε επειδή με είδες με τα μάτια σου·μακάριοι εκείνοι που χωρίς να με έχουν δει πιστεύουν. Συγκαταβαίνει ο Κύριος αποκαλύπτοντας και τα δυο είδη της πίστεως. Τη μια που βασίζεται στις αισθήσεις, την παρατήρηση και το πείραμα και την άλλη που δεν χρειάζεται σαν μάρτυρα τις αισθήσεις και τις υλικές αποδείξεις. Αυτή είναι περισσότερο εσωτερική μαρτυρία που αποδέχεται την ύπαρξη πραγμάτων που δεν βλέπει. Αυτή η αποδοχή ξεπερνά τη λογική της ψηλάφησης και οδηγεί τον άνθρωπο στην ουσία της πίστεως που είναι, κατά τον Απόστολο Παύλο: «ελπιζομένων υπόστασις πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων» (Εβρ. ια' 1). Γιατί, πίστη σημαίνει σιγουριά γι' αυτά που ελπίζουμε και απόλυτη βεβαιότητα γι' αυτά που δεν βλέπουμε.

Αυτή ακριβώς η πίστη χαροποιεί τους μαθητές που βιώνουν το γεγονός της Αναστάσεως και γίνονται προάγγελος της χαράς της αναστάσεως όλων των ανθρώπων. Αυτή τη χαρά βιώνει σήμερα και ο Θωμάς πριν από ακόμη «ψηλαφήσει» τον Χριστό και που ξεσπά στην ομολογία: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου». Και η ομολογία αυτή του Θωμά δεν επιβεβαιώνει μόνο την παρουσία του Αναστημένου Διδασκάλου του, αλλά και αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Ιησού τον Κύριο και Θεό του. Γιατί αυτός ο Θεός δεν είναι άοριστα Θεός των ανθρώπων, αλλά πρώτιστα δικός του Θεός. Μέσα από αυτή την ομολογία όχι μόνο διέγραψε την απιστία του αλλά γίνεται μέσα από τους αιώνες το πρότυπο του ανθρώπου που συνδέει άμεσα τον εαυτό του με τον Θεό. Είναι για τούτο που η ομολογία του Θωμά είναι ανώτερη από την ομολογία του

Πέτρου που είπε «συ ει ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθ. 1στ' 16), αλλά ανώτερη και από την ομολογία του Ναθαναήλ που είπε: «Συ ει ο Υιός του Θεού, συ ει ο βασιλεύς του Ισραήλ» (Ιωάν. α' 50). Η ομολογία του Θωμά είναι ανώτερη και από τις δυο πιο πάνω ομολογίες. Είναι ανώτερη γιατί εγκαινιάζει την αναγκαιότητα των προσωπικών σχέσεων των ανθρώπων με το Θεό. Ο Θωμάς πίστεψε ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος και Θεός του. Άρα και εμείς οφείλουμε να πιστέψουμε ότι ο Χριστός είναι ο «Λόγος» του Θεού που έγινε άνθρωπος για τη δική μας σωτηρία. Ο Απόστολος Παύλος ομολογεί ότι το μυστήριο της πίστεως είναι πραγματικά μεγάλο: «Θεός εφανερώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν πνεύματι, όφθη αγγέλους, εκηρύχθη εν έθνεσιν, επιστεύθη εν κόσμω, ανελήφθη εν δόξη» (Α' Τιμ. γ' 16). Δηλαδή, ο Θεός φανερώθηκε ως άνθρωπος. Το πνεύμα απέδειξε ποιος ήταν. Φανερώθηκε στους αγγέλους, κηρύχτηκε στα έθνη, τον πίστεψε ο κόσμος, αναλήφθηκε με δόξα. Κατά συνέπεια ο Θωμάς εκφράζοντας «παν πνεύμα που ομολογεί Ιησούν Χριστόν ελυληθότα εν σαρκί» ότι «εκ του Θεού εστίν» (Α' Ιωάν. δ' 2) εκφράζει, ομολογεί και επιβεβαιώνει σαν προσωπική πλέον μαρτυρία ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθε ως άνθρωπος, έπαθε ως άνθρωπος και αναστήθηκε ως Θεός συνανιστώντας μαζί με την ανθρώπινη φύση του «παγγενή τον Αδάμ».

Μέσα από την δική του ομολογία «ο Κύριος μου και ο Θεός μου» θα μαρτυρεί μέσα από τους αιώνες την προσωπική του μαρτυρία για τη Θεότητα του Ιησού Χριστού. Αυτή δε η μαρτυρία, σαν προσωπικό βίωμα, αποτελεί και πρόγευση προσωπικής σωτηρίας. Μια μαρτυρία και μια πρόγευση που περιμένει να μετατραπεί σε βίωμα και γνώση από τον καθένα από μας. Γιατί αυτό το βίωμα, αυτή η γνώση θα σηματοδοτήσει το τέλος της φθοράς και του θανάτου και θα γίνει προάγγελος της καινούργιας ελπίδας που προβάλλει από τον τάφο του αναστημένου Ιησού σαν ελπίδα ζωής αιώνιου. Ως εκ τούτου το μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου είναι μήνυμα ελπίδας, ιδιαίτερα δε μήνυμα ζωής και μάλιστα αισιόδοξης ζωής, δεδομένου ότι ο Χριστός «θανάτω θάνατον πατήσας», αναστήθηκε από τους νεκρούς και χάρισε σε όλους τους ανθρώπους τη ζωή, την αιώνια ζωή.

Αδελφοί μου, ο Θωμάς με την αμφιβολία του πρόλαβε την αμφιβολία πολλών, ίσως και τη δική μας αμφιβολία. Όμως αν η αμφιβολία του μας εκφράζει κατά καιρούς, μας εκφράζει το ίδιο και η ομολογία του; Σε μια εποχή που η ανθρωπότητα «ψηλαφεί» απεγνωσμένα να βρει τη γαλήνη και τη χαρά της σωτηρίας, ας βρει στο πρόσωπο των σημερινών Χριστιανών, άρα και του δικού μας προσώπου, ας βρει το Θωμά της πίστεως και όχι της απιστίας. Ας ανακαλύψει στο πρόσωπο μας το Θωμά της πίστεως και της τελειότητας και που αναγνωρίζει με χαρά, αλλά και ταπεινώση ότι βρήκε στο πρόσωπο του Ιησού το νικητή του θανάτου και άρα και της αναστάσεως. Αυτή η αναγνώριση θα γαληνέψει την ταραγμένη ζωή μας και θα γίνει αφορμή για μια κοινή ομολογία της ανθρωπότητας στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. ΣΤ' 1-7

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ΟΕ' 43 – ΙΣΤ' 8

19 Μαΐου 2013

«Τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον».

Η σημερινή Κυριακή των Μυροφόρων, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι αφιερωμένη από την Εκκλησία μας, στα ευλαβή και θεοσεβή εκείνα πρόσωπα, που με θαυμαστή τόλμη και ευψυχία, εξεδήλωσαν την αγάπη τους προς τον Κύριο, μετά τη σταυρική Του θυσία. Ο φόβος και ο τρόμος είναι διάχυτος παντού. Οι εχθροί του Κυρίου έχουν επικρατήσει. Χρειάζεται, λοιπόν, τόλμη και αποφασιστικότητα και δύναμη ψυχής. Προσόντα που έχουν ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ευσχήμων βουλευτής και οι μυροφόρες γυναίκες. Ο Ιωσήφ, επίσημο μέλος του Ιουδαϊκού Συνεδρίου, δεν κλονίζεται στην πίστη από τον θάνατο του Ιησού. Θέτει σε κίνδυνο όχι μόνο τη θέση του, αλλά στην ανάγκη και αυτή ακόμα την ζωή του για τον αγαπημένο του Μεγάλο Νεκρό. Κι έτσι ζητά με τόλμη και παρρησία από τον Πιλάτο το Σώμα του Ιησού. Στην συνέχεια, με ζηλευτή αγάπη και αφοσίωση, εκτελεί τα προς τον Ιησού καθήκοντα της ταφής. Στη συνοδεία του Ιωσήφ, προστίθενται και λαμβάνουν μέρος και οι μυροφόρες γυναίκες, που παρακολουθούν από κοντά την ταφή του λατρευτού τους Διδασκάλου. Το γεγονός αυτό, μας οδηγεί να μελετήσουμε γενικότερα το θέμα για να δούμε γιατί είναι αναγκαία η χριστιανική τόλμη και που και πως πρέπει να εκδηλώνεται και εξωτερικεύεται.

Λαμπρό, λοιπόν και αιώνιο είναι το σημερινό παράδειγμα του Ιωσήφ. Έχει πιστέψει στον Κύριο και Τον αγαπά ειλικρινά. Γι' αυτό και όταν ο Κύριος πεθαίνει πάνω στο Σταυρό, ο Ιωσήφ αισθάνεται επιτακτικά το χρέος να δείξει έμπρακτα την προς τον Ιησού αγάπη του. Παίρνει το θάρρος και παρουσιάζεται στον Πιλάτο και ζητά το Πανάγιο Σώμα Του, για να Το ενταφιάσει. Δεν υπολογίζει τις αντιδράσεις των Φαρισαίων και των αρχόντων, ούτε και τη δυσαρέσκεια που ήταν πιθανό να αισθανθεί ο Πιλάτος. Προχωρεί με τόλμη στο καθήκον. Και αφού λαμβάνει την απαιτούμενη άδεια, βοηθούμενος και από άλλα πιστά πρόσωπα, ξεκαρφώνει και καταβιβάζει από το Σταυρό το άγιο Σώμα του Χριστού, το αλείφει με αρώματα και το τυλίγει σε καθαρό σεντόνι. Και με αισθήματα βαθύτατης ευλάβειας, αγάπης και συγκίνησης, θέτει το Τιμίο Σώμα στο «καινό μνημείο», αφού κλείει την είσοδό του με μια βαριά πέτρα.

Αλλά πέρα από τον Ιωσήφ, τιμή και θαυμασμός ανήκει και στις ευσεβείς μυροφόρες γυναίκες, οι οποίες πολύ πρωί πήγαν στο μνήμα του Κυρίου. Αισθάνονται και αυτές επιτακτικό το χρέος να προσφέρουν στον Κύριο τις νεκρικές τιμές που συνήθιζαν οι Ιουδαίοι. Αγοράζουν, λοιπόν, αρώματα και μύρα και νωρίς το πρωί της Κυριακής ξεκινούν για τον τάφο Του. Και αυτές δεν υπολογίζουν κανένα κίνδυνο και καμιά απειλή. Αν και εκ φύσεως αδύνατες και δειλές, αψηφούν τα πάντα. Εμπνεόμενες από την αγάπη προς τον Κύριό τους, προχωρούν για την εκπλήρωση του σκοπού τους. Και μόλις πλησιάζουν, με έκπληξη βλέπουν ότι η πέτρα έχει παραμερισθεί. Εισέρχονται δειλά-δειλά στο μνήμα και βρίσκουν εκεί ένα λαμπροφορεμένο άγγελο του Θεού, που τις καθησυχάζει και αναγγέλλει σ' αυτές το μεγάλο γεγονός ότι αναστήθηκε ο Κύριος. Κι έτσι, οι μέχρι τότε θλιμμένες ψυχές των μυροφόρων, γεμίζουν πλέον από ανέκφραστη χαρά και αγαλλίαση. Και γεμάτες

έκσταση και Θείο φόβο, σπεύδουν να αναγγείλουν το μεγάλο γεγονός που πρώτες αυτές άκουσαν.

Οι εκλεκτές αυτές ψυχές, του Ιωσήφ και των μυροφόρων γυναικών, δίνουν σε όλους μας ένα σπουδαίο μάθημα. Ότι δηλαδή χρειάζεται να έχουμε κι εμείς σαν χριστιανοί, τόλμη και γενναιοψυχία. Να έχουμε θάρρος και αφοβία όταν επιτελούμε οποιοδήποτε δύσκολο έργο, που μας επιβάλλει η χριστιανική μας ιδιότητα. Βέβαια, δεν μας απειλούν εμάς σήμερα με διωγμούς, με μαρτύρια ή με θάνατο. Όμως πρέπει να το καταλάβουμε όλοι μας ότι η χριστιανική ζωή είναι, για όσους βέβαια θέλουν να τη ζήσουν με συνέπεια, ζωή ομολογίας, θυσιών και αγώνων. Και η ζωή αυτή απαιτεί ηρωϊσμό και παρρησία. Κι εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι, η εκπλήρωση των θρησκευτικών μας καθηκόντων και η συνειδητή τήρηση των νόμων του Θεού, προκαλούν πάντοτε τις ειρωνείες, τους ονειδισμούς, τις πιέσεις και αντιδράσεις των ανθρώπων του κόσμου. Αν, λοιπόν, δεν διαθέτουμε ευψυχία, τόλμη και θάρρος, μπροστά στα εμπόδια αυτά, θα λυγίσουμε, θα δειλιάσουμε, θα υποχωρήσουμε και θα ηττηθούμε.

Γι' αυτό, όταν και στη δική μας ζωή, παρουσιάζονται διάφορα προβλήματα και αδιέξοδα, μας χρειάζεται πίστη και τόλμη. Τα προβλήματα αυτά μπορεί να είναι οικογενειακά, οικονομικά, συνειδησιακά εργασιακά, υγείας και τόσα άλλα. Δυστυχώς, τις περισσότερες φορές, σ' αυτές τις δύσκολες ώρες απελπιζόμαστε, τα χάνουμε και νομίζουμε πως χάθηκαν τα πάντα και πως βουλιάσαμε στα άλυτα προβλήματά μας. Χρειάζεται σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές της ζωής μας, να προχωρούμε με πίστη και τόλμη για να δίνουμε τις μεγάλες μάχες. Έστω κι αν ,μας φαίνεται ακατόρθωτο, με τη βοήθεια του Θεού, μπορούν να παραμερισθούν τα εμπόδια. Γιατί ο Θεός που παρακολουθεί τη ζωή μας, μπορεί ν' ανοίγει τους δρόμους σ' όλα τα αδιέξοδα. Οι δυσκολίες θα εξαφανίζονται και το σκοτάδι θα διαλύεται. Φτάνει εμείς να προχωρούμε με πίστη και τόλμη, όπως προχώρησαν ο Ιωσήφ και οι μυροφόρες γυναίκες.

Αλλά και σε συγκεκριμένες στιγμές και περιπτώσεις, όπου ιδιαίτερα καλούμαστε να δείξουμε τη χριστιανική παρρησία και τόλμη, ποτέ δεν πρέπει να φοβούμαστε να αποκαλύπτουμε τις θρησκευτικές μας πεποιθήσεις και ποτέ δεν πρέπει να διστάζουμε να υψώνουμε την φωνή μας, όταν το κακό θριαμβεύει και όταν πολεμείται ο Χριστός και η Εκκλησία Του. Θα πρέπει να μη σιωπούμε, να παίρνουμε θέση και να τολμούμε με σύνεση και θάρρος, χωρίς να φοβούμαστε τις αντιδράσεις.

Αδελφοί μου. Η γιορτή των αγίων Μυροφόρων, τόσο των γυναικών όσο και των ανδρών, γίνεται αφορμή να θερμάνουμε ακόμα περισσότερο την αγάπη μας που τρέφουμε όλοι μας στο Χριστό. Ας γίνουμε, λοιπόν, γενναίοι στο φρόνημα, εύψυχοι και αποφασιστικοί. Ας διώξουμε από μέσα μας τη δειλία, τον φόβο και την ατολμία. Ας μη υπολογίζουμε και ας μη φοβούμαστε τους ανθρώπους του κόσμου, τη γνώμη τους ή τις απειλές τους. Ας αποβάλουμε από μέσα μας κάθε δειλία και ας γνωρίζουμε ότι Χριστιανός και δειλία είναι δυο πράγματα ασυμβίβαστα. Ας παρακαλούμε τον Θεό να μας δίνει θάρρος και τόλμη, δύναμη και ευψυχία, αγαθά που είναι απαραίτητα στη σημερινή μας κοινωνία. Είθε όλοι να τα αποκτήσουμε. Τα έχουμε ανάγκη κι' εμείς και η εποχή μας.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιω. ε' 1-15

26 Μαΐου 2013

«Μετά ταύτα ευρίσκει αυτόν ο Ιησούς εν τω ιερῷ και εἶπεν αὐτῷ· ἴδε, υγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μη χεῖρον σοί τι γένηται.»

Ο Παραλυτικός, αγαπητοί αδελφοί, που έγινε καλά από τον φιλεύσπλαχνο Κύριο, βρισκόταν σ' αυτήν την κατάσταση τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια κι είχε φτάσει σ' αυτό το κατόντημα από την αμαρτωλότητα του. Το ότι αιτία της αρρώστιας του στάθηκε ο άσωτος κι αχαλίνωτος, ο έξω από το θέλημα του Θεού, βίος του, φαίνεται καθαρά από τα λόγια που του είπε ο Ιησούς, όταν τον συναπάντησε μέσα στον Ναό: «Ἴδε, υγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μη χεῖρον σοί τι γένηται». Έγινες καλά στο σώμα και στην ψυχή. Σε γιάτρεψε η Χάρις μου, χορηγώντας σου την άφεση και ξαναδένοντας σου τους αρμούς του κορμιού. Πρόσεξε, λοιπόν, από εδώ και πέρα, να μη ξαναπαρασυρθείς στην αμαρτία. Γιατί, σε τέτοια περίπτωση είναι πιθανό ή μάλλον βέβαιο, ότι θα πάθεις χειρότερα. Ποια είναι τα χειρότερα; Όχι τόσο η σωματική ερείπωση, που κι αυτή, βέβαια, είναι μεγάλο κακό, όσο η ανικανότητα της ψυχής στο να ξαναποθήσει τη μετάνοια, να αναζητήσει τη Χάρη μου. Το χειρότερο, λοιπόν, που σε περιμένει, αν δεν μείνεις σταθερός στην καινούργια ζωή, την οποία σου δώρισα, είναι κάτι ανεπανόρθωτο. Είναι ο οριστικός θάνατος, η απώλεια σου. Δέξου την ευεργεσία της αγάπης και του ελέους μου με σοφία και συναίσθηση, με φόβο και σύνεση. Φρούρησε αυτό το δώρο σαν πολύτιμο απόκτημα που διατρέχει τον έσχατο κίνδυνο, που το επιβουλεύονται δυνατοί αντίπαλοι, που αν το χάσεις μια φορά, είναι χαμένο για πάντα. Μη λησμονήσεις ποτέ αυτό το μάθημα που πήρες από την αρρώστια του σώματος κι έχε πάντοτε στο νου σου το νόημα το προειδοποιητικό που είχε η αρρώστια σου. Γιατί ο μαρασμός του σώματος δεν είναι παρά μια προφητεία, ένα μικρό κακό που προαναγγέλλει και συμβολίζει κάποιο άλλο κακό άπειρα βαθύτερο: τον μαρασμό της ψυχής, τον αιώνιο θάνατο.

Ευλογημένη ήταν, αγαπητοί αδελφοί, εκείνη η αρρώστια για τον άνθρωπο αυτόν, παρ' όλο ότι την καρποφόρησε η ασωτία του. Γιατί αυτή τον έκαμε να μετανοήσει, του μαλάκωσε την καρδιά, τον ωρίμασε σε μια καινούργια ζωή, τον έφερε στο κατώφλι του θεϊκού ελέους, του φωτισμού, της αναγεννήσεως.

Του ακινήτησε το σώμα, αλλά του φτέρωσε την ψυχή. Του παρέλυσσε τα πόδια, αλλά τον αξίωσε να περπατήσει στους δρόμους της επιστροφής. Του άφησε ξερά τα χεριά. αλλά του σήκωσε στον ουρανό τα άλλα εκείνα χέρια της διανοίας, μαθαίνοντας τον να προσεύχεται και να αποζητά τους οικτιρμούς του Θεού. Του μάρανε τις σάρκες, αλλά ανθοβόλησε μέσα του την πίστη και την απαντοχή. Τον έριξε χάμω, αλλά του εξασφάλισε τον ουρανό.

Μεγάλο σχολείο μετάνοιας κι ανανήψεως είναι οι θλίψεις του σώματος. Και σ' αυτό το σχολείο έκαμε μακροχρόνιες σπουδές ο παραλυτικός. Έτσι βγήκε ετοιμασμένος καθ' όλα στην αιώνια ζωή, όπου τον σήκωσε και τον εισήγαγε ο Σωτήρ.

Δεν είναι κάθε αρρώστια, που μπορεί κανείς να πάθει, πάντα αποτέλεσμα της αμαρτίας του. Ούτε ακόμη είναι οπωσδήποτε συνέπεια αμαρτιών των γονέων του ή των προγόνων του, κατά το προφητικό «οι πατέρες έφαγαν αγουρίδες και μούδιασαν τα δόντια των παιδιών». Υπάρχουν κι αρρώστιες που ο Θεός επιτρέπει να έρχονται μονάχα για να δοξασθεί το όνομα του. Παράδειγμα, ένας άλλος ευεργετημένος από

τον Ιησού, ο τυφλός από γέννα, για τον οποίο ρώτησαν τον Κύριο οι μαθητές: Τις ήμαρτεν, ούτος ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Κι ο Κύριος τους αποκρίθηκε: Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού αλλ' ίνα φανερωθούν τα έργα του Θεού εν αυτώ.

Όποια, όμως, κι αν είναι η αιτία που προκαλεί μίαν αρρώστια, ο Θεός ξέρει να χρησιμοποιεί αυτή την αρρώστια για το καλό του ανθρώπου, βγάζοντας από το πικρό γλυκύ, κάνοντάς την σχολείο μετάνοιας, θύρα αναγεννήσεως, βοηθό και συντελέστρια της τελειότητας. Γι' αυτό τον τελευταίο λόγο τη χρειάστηκε ακόμη και σε μεγάλους αγίους του, για να τους ασφαλίσει από τον Εωσφόρο και να τους κάνει να γίνονται καλύτεροι ολοένα. Παράδειγμα ο μεγάλος Παύλος, που καθώς ο ίδιος αναφέρει, του είχε δοθεί κάποιος σκόλοψ στη σάρκα και του κατά πάσα πιθανότητα δεν ήταν παρά μια αρρώστια.

Αν, λοιπόν, ένας Παύλος είχε ανάγκη από τέτοιο τρόπο σωτηρίας, πόσο πιο μεγάλη έχουν οι αμαρτωλοί, που αλλιώς δεν θα μετάνιωσαν ή οι κλιανοί πιστοί, που αλλιώς δεν θα ανένηφταν και δεν θα γίνονταν θερμοί;

Ο Θεός, αγαπητοί αδελφοί, δεν είναι τιμωρός. Είναι πατέρας που θέλει το καλό μας. Και λοιπόν, οι θλίψεις που επιτρέπει να μας βρίσκουν – κι ανάμεσα τους οι αρρώστιες – δεν χρησιμοποιούνται από τη σοφία του παρά για τη σωτηρία μας, για το αιώνιο καλό μας.

Λέγει κάπου ο όσιος Μακάριος ο Αιγύπτιος: «Οι σπόροι, όταν πέσουν στη γη, τραβούν χίλια πάθη κατά τη διάρκεια του χειμῶνος, ώσπου να φυτρώσουν την άνοιξη. Υποφέρουν κρύο, βροχές κι ένα σωρό άλλα. Το ίδιο συμβαίνει και με τον άνθρωπο σ' αυτόν τον κόσμο. Είναι σαν ένας θαμμένος και ταλαιπωρούμενος σπόρος, που πρόκειται να φυτρώσει στην αιώνια άνοιξη της άλλης ζωής. Τότε μονάχα θα απαλλαγούμε οριστικά από κάθε θλίψη και πειρασμό».

Ο παραλυτικός, αδελφοί μου, σαν δέχτηκε την ευεργεσία του Κυρίου, απέδειξε με δυο πράγματα που αναφέρει ο ευαγγελιστής, ότι αναγεννήθηκε, ότι είχε πραγματικά γίνει και στην ψυχή κι όχι μόνο στο σώμα καλά.

Πήγε πρώτα στον Ναό, για να ευχαριστήσει τον Θεό. Κι όταν ο Ιησούς τον βρήκε εκεί και του φανερώθηκε, δεν αποσιώπησε τον ευεργέτη του, αλλά «απήλθε... και ανήγγειλε τοις Ιουδαίοις, ότι Ιησούς ἐστίν ο ποιήσας αυτόν υγιή».

Αγκάλιασε δηλαδή τις δυο μεγάλες και πρώτες εντολές και βάλθηκε να τις πραγματοποιεί: την αγάπη προς τον Θεό, η οποία δείχνεται με τον εκκλησιασμό. Και την αγάπη προς τον πλησίον, που δείχνεται με το να του προσφέρουμε όχι μόνο υλική βοήθεια, αλλά προ παντός τον ίδιο τον Κύριο.

Είθε και σε μας, αγαπητοί αδελφοί, κάθε θλίψη να προκαλεί το αγκάλιασμα αυτών των δυο εντολών και να το κάνει πιο σφοδρό και πιο θερμό.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ'
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Αλλά επειδή έχετε και εμένα και τον λόγον, και επειδή με έχετε εξαναγκάσει με την αγάπην σας, όχι βέβαια χωρίς την αγάπην σας, όχι βέβαια χωρίς την θέληση μου, θα ομιλήσω μεν, έστω και δια βραχέων, επειδή με παρακαλείτε να το κάμω. Θα ειπώ δε λόγους ευχαριστίας και συμβουλών. Η μεν ευχαριστία λοιπόν είναι η εξής: «Ποιος ημπορεί να διηγηθεί τα κραταιά έργα του Κυρίου;» ή ποίος θα παρουσιάσει εις όλας τας ακoάς την δοξολογίαν του δι' όλα; Διότι τα δυο έχουν γίνει ένα, και έχει διαλυθεί ο τοίχος ο οποίος είχε τεθεί ως φραγμός μεταξύ των διότι έκαμες να παύσουν πλέον να μας χρησιμοποιούν ως παράδειγμα προς αποφυγήν οι ειδωλολάτραι και να κινούν την κεφαλήν των δι' ημάς διότι μας έχεις τιμωρήσει τόσο, όσον ήτο αρκετόν δια να γνωρίσωμεν την έκτασιν του αγαθού της ειρήνης, και αφού μας έκαμες να υποφέρωμεν, μας έφερες πάλιν εις την προτέραν κατάστασιν. Ω πόσον παράδοξος υπήρξεν η θεραπεία! Μας ωδήγησες προς την ειρήνην διά του μίσους, το οποίον εμισήθη πολύ γρήγορα, αφού έκαμες να επιτευχθεί με το αντίθετον του και αφού μας ένωσες τόσο πολύ, ώστε να τρέξωμεν με περισσοτέραν θερμότητα ο ένας προς τον άλλον, όπως τα φυτά, τα οποία όταν λυγισθούν με τα χέρια και ύστερα αφεθούν ελεύθερα, γυρίζουν πάλιν πίσω και επανευρίσκουν την προηγούμενην των φυσικήν κατάστασιν και φανερώνουν ποια είναι η φύσις των· το να λυγίζουν δηλαδή με την βίαν, αλλά να επιστρέφουν εις την θέσιν των όχι με την βίαν. Τώρα πλέον δεν περιφρονεί το χέρι το μάτι, ούτε το μάτι το χέρι. Τώρα πλέον η κεφαλή δεν επαναστατεί εναντίον των ποδών, ούτε οι πόδες αποξενώνονται από την κεφαλήν, και δεν βλάπτουν πλέον ούτε βλάπτονται τα μέλη από την αταξίαν και την αναρχίαν, η οποία αποτελεί σύγχισιν και διάλυση των πάντων, αλλά όλα μαζί φροντίζουν το ένα δια το άλλο κατά την τάξη και τον νόμον της φύσεως, ο οποίος συνέδεσε και διετήρησε τα πάντα, το ένα με την βοήθεια του άλλου. Και έχομεν γίνει ένα σώμα και ένα πνεύμα, όπως μετέχομεν και εις την νέαν ελπίδα της κλήσεως.

Δια τούτο θα σε δοξολογήσει ο πτωχός λαός, ο οποίος ενώ ήτο άπορος έχει γίνει πλούσιος, διότι έχεις δείξει κατά θαυμαστόν τρόπον την φιλανθρωπίαν σου προς ημάς, και έχουν γίνει ακόμη πιο μεγαλοπρεπείς αι αρχαίαι διηγήσεις. «Διότι εκεί όπου ηυξήθη υπερβολικά η αμαρτία εκεί εδόθη εις ασυγκρίτως μεγαλύτερον βαθμόν η χάρις». Διότι ενώ προσέφερα κόκκον σίτου, έλαβον ολόκληρον στάχυν· ενώ είχα πενήτησι δια την απώλειαν προβάτων, προσέλαβε και άλλους ποιμένας. Και θα προσλάβω βεβαίως, το γνωρίζω πολύ καλά, τον πιο τίμιον ποιμένα, έστω και αν δι' ορισμένους πνευματικούς λόγους αναβάλλει να αναλάβει την διαποίμανσιν εις τον οποίον έχει μεν εμπιστευθεί το Πνεύμα την εργασίαν των ταλάντων και την φροντίδα του ποιμνίου και ο οποίος έχει χρισθεί με το χρίσμα της ιερωσύνης και της πνευματικής ολοκληρώσεως, αλλά αναβάλλει ακόμη από λόγους σοφίας να αναλάβει την επιστασίαν, και διατηρεί ακόμη κρυμμένον κάτω από τον μόδιον τον λύχνον (τον οποίον θα τοποθετήσει μετ' ολόγον εις τον λυκνοστάτην δια να φωτίσει από παντού την ψυχήν της Εκκλησίας και δια να γίνει φως εις τον δρόμον μας), και περιπλανάται ακόμη εις τα δάση και τας χαράδρας και εις τα όρη και τας πηγάς, επινοών παγίδας δια τους λύκους οι οποίοι αρπάζουν τας ψυχάς, δια να δεχθεί εις τον κατάλληλον καιρόν και την ποιμαντικήν ράβδον και ποιμάνη μαζί με τον αληθινόν ποιμέναν το λογικόν αυτό ποιμνιον, οδηγών αυτό εις τόπους όπου υπάρχει χλόη, εις τους λόγους δηλαδή του Θεού, οι οποίοι είναι πάντα δροσεροί, και ποτίζων αυτό με το νερό το οποίον το δροσίζει, δηλαδή με το Πνεύμα. Αυτό το πράγμα λοιπόν και ελπίζομεν και ευχόμεθα. Εγώ δε είναι πια καιρός να προσθέσω και την συμβουλήν εις την ευχαριστίαν. Θα την κάμω δε και αυτήν όσον το δυνατόν πιο σύντομον, επειδή με τα έργα σας αυτά την έχετε εφαρμόσει κατά το μεγαλύτερον μέρος και δεν είναι ανάγκη να συμβουλευσει κανείς δια μακρών εκείνους οι οποίοι έχουν αποκτήσει πείραν από τα έργα.

Θα έπρεπε μεν, αδελφοί μου, να μην είχαμε διαιρεθεί κατ' αρχήν, ούτε να είχεν εξαφανισθεί το παλαιόν εκείνο σολίδι και καύχημα, το οποίον αν και είναι μικρόν το

ποιμνιον μας και ίσως ούτε άξιον να συγκαταλέγεται εις τα ποιμνια, εϊχα εις τον ίδιον βαθμόν με τα πιο μεγάλα και εκτεταμένα ποιμνια· μάλιστα δε το εθεωρούσα ανώτερον και από ωρισμένα με την δύναμη του Πνεύματος. Διότι το καθένα των ειχε και κάποιον στολίδι και καύχημα ή μικρόν ή μεγάλον, ενώ το εντελώς ιδιαίτερον καύχημα και στολίδι του ιδιού μας ποιμνίου ήτο η άρρηκτος ενότης και η έλλειψη ταραχών και στάσεων, εις τρόπον ώστε να το παρομοιάσουν πολλές φορές προς την κιβωτόν του Νώε, επειδή ήτο το μόνον το οποίον ειχε διαφύγει την αναστάωσιν όλου του κόσμου και ειχε διαφυλάξει τα σπέρματα της ευσεβειας. Επειδή δε είμεθα άνθρωποι και δεν ημπορούμεν να αποφύγωμεν εντελώς τον φθόνον του πονηρού, ούτε έχομεν γίνει από την φύσιν μας ανώτεροι από την ασθένειαν η οποία κατέχει τα πάντα, αλλά έχομεν λάβει και ημεις εν μέρος από την κοινήν συμφοράν, και δεν διειτηρήσαμεν μέχρι τέλους την καλήν πατρικην κληρονομίαν, το αγαθόν δηλαδή της ομονοιας, έχομεν μεν και εις το σημείον αυτό έναντι των άλλων το ουχι ασήμαντον πλεονέκτημα (εάν βεβαίως θα πρέπει να καυχηθώμεν με το θάρρος το Χριστού εναντίον της έχθρας μας) να πάθωμεν τελευταίοι τα πράγματα αυτά και να διορθωθώμε πρώτοι. Διότι το να αρρωστήσει μεν κανείς οφείλεται εις την κοινήν φύσιν και την ανθρωπίνην ασθένεια, η οποία επηρεάζει τους πάντας, ακόμη και εκείνους οι οποίοι είναι πολύ ισχυροί κατά το σώμα και κατά τον νουν, το να θεραπευθεί δε και να επιστρέψει εις την κοινωνίαν μετά των άλλων είναι ίδιον του λογικού και της χάριτος, η οποία καλώς και δικαίως μας έδωσε το βραβείον και μάλιστα κατά τρόπον καλύτερον από τας προσευχάς και τας προσδοκίας μας και τας ελπίδας των άλλων.

Διότι ημεις τας κεφαλάς, αι οποίαι εδόθησαν εις το τμήμα ως νεωτεριστικαί χάριν της ευσεβειας και ως προσπαθούσαι να βοηθήσουν τον ορθόν λόγον ο οποίος εταλαιπωρείτο, τας επλησίασαμεν με κατανόσιν και δεν τας απεφύγαμεν ως εκθρικός, αλλά τας ενηγκαλίσθημεν ως αδελφούς, οι οποίοι επανεστάτησαν μεν επ' ολίγον εναντίον της πατρικης κληρονομίας αλλά όχι με πονηρόν σκοπόν. Και δεν επαινέσαμεν μεν την έχθραν, αλλά απεδέχθημεν τον ζήλον των. Διότι η διαφορά και η διάσπασις χάριν της ευσεβειας είναι καλύτερα από ομόνοιαν πλήρη παθών. Διά τον λόγον αυτόν δε, εκείνο το οποίον μας ειχεν αφαιρεθεί το μετετρέψαμεν εις προσθήκην υπέρ ημών, αφού εκλέψαμε με την αγάπην την εναντίον μας επιβουλήν και αλλάξαμε τόσον πολύ την τάξιν, ώστε να μην ακολουθήση η χάρις την γνώμην, αλλά να προηγηθεί η χάρις της γνώμης και να χρησιμοποιηθούν προς τον σκοπόν αυτόν και ξένα χέρια, αφού αφήσαμε να μας προλάβει μόνον επ' ολίγον το Πνεύμα. Σεις δε αφού έχετε εγκαταλείψει τας πονηράς σκέψεις τας οποίας σας ειχε δημιουργήσει το γράμμα, ετρέξατε προς το πνεύμα, χωρίς να επαινέσετε μεν την φαινομενικήν απλότητα των λόγων, αλλά και χωρίς να κατηγορήσετε τούτο ως ασέβειαν, επειδή εγνωρίζατε ότι η Τριάς παραμένει εις ημάς σταθερά και ασάλευτος, κάτι το οποίον οφείλετε εις την ίδιαν την φύσιν της, και ότι το να περικόψει κάποιος κάτι από τα τρία πρόσωπα ή να αποξενώσει κάποιον απ' αυτά, είναι το ίδιον ωσάν να καταστρέφει το παν και να επιτίθεται με ακάλυπτον την κεφαλήν εναντίον ολόκληρου της θεότητος. Και αυτά τα εχρησιμοποιούσαν διά να δικαιολογήσωμεν ο ένας τον άλλον, μολοντί υπήρχεν η μεταξύ μας διαφορά, ενίοτε δε και παρά τας προσωπικάς μεταξύ ωρισμένων διαφοράς, πράγμα το οποίον αποτελεί και το πιο μεγάλο και αλάνθαστο κριτήριον της αλήθειας, η οποία ούτε από τον καιρόν κατανικάται, ούτε καταλύει τον σπινθήρα της αγάπης ο οποίος υπάρχει μέσα μας. Διότι ακόμη και όταν ειχαμε φατριασθεί υπήρχε μέσα μας το πιο σημαντικό, δηλαδή η κοινή πίστις, και το ότι εγνωρίζαμεν ότι δεν ειχαμεν διαφοράς ως προς την αλήθειαν ούτε είμεθα αντίθετοι, αλλά ειχαμε διαμορφωθεί με τον ίδιον χαρακτήρα της πίστεως και της πρώτης μας ελπίδας.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΡΓΑ Τόμος 1^{ος} σελ. 241-249)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μεγάλη Τετάρτη(βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος
Μεγάλη Πέμπτη(πρωί)	:	ΠΑΦΟΣ,Απ.Παύλου και Βαρνάβα
Μεγάλη Πέμπτη(βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Μεγάλη Παρασκευή(πρωί)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Σπυρίδωνα
Μεγάλη Παρασκευή(βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Μεγάλο Σάββατο(πρωί)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Κενδέας
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Δευτέρα 6 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Τετάρτη 8 Μαΐου(εσπερινός)	:	ΤΙΜΗ
Πέμπτη 9 Μαΐου	:	ΤΙΜΗ
Παρασκευή 10 Μαΐου	:	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
Κυριακή 12 Μαΐου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυριακή 26 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Μεγάλη Τετάρτη(βράδυ)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Πέμπτη(πρωί)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Πέμπτη(βράδυ)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλη Παρασκευή(πρωί και βράδυ)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλο Σάββατο(πρωί)	:	ΓΙΟΛΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δευτέρα 6 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Τρίτη 7 Μαΐου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Σάββατο 11 Μαΐου(εσπερινός)	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή 12 Μαΐου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή 19 Μαΐου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Αγ.Ανάργυροι
Κυριακή 26 Μαΐου	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 19 Μαΐου :	ΚΟΛΩΝΗ
Κυριακή 26 Μαΐου :	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ	
Κυριακή 12 Μαΐου :	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή 19 Μαΐου :	ΔΟΡΑ
Κυριακή 26 Μαΐου :	ΜΑΝΔΡΙΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ	
Κυριακή 12 Μαΐου:	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή 19 Μαΐου:	ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ	
Κυριακή 19 Μαΐου :	ΚΟΝΙΑ
Κυριακή 26 Μαΐου :	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΝΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.396

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Ευαγγέλιο: Ιωάνν. Δ΄5-42

Απόστολος: Πράξ. ΙΑ 19-30

2 Ιουνίου 2013

« Υπαγε φώνησον τον άνδρα σου και ελθέ ενθάδε»

Ένα πολύ μεγάλο θαύμα μας περιγράφει το σημερινό ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί. Δεν πρόκειται για θεραπεία κάποιου αρρώστου, αλλά για τη σωτηρία των κατοίκων μιας ολόκληρης πόλης, από τον Κύριο και Σωτήρα μας. Και το πρόσωπο αυτό που συνήργησε στο θαύμα, όλως παραδόξως, είναι μια πρώην αμαρτωλή ψυχή. Πρόκειται για τη Σαμαρείτιδα, που αναδείχθηκε σε αγία και που γιορτάζεται στην Ορθόδοξη Εκκλησία, σαν η Αγία Φωτεινή. Η Σαμαρείτιδα αυτή υπήρξε αμαρτωλή, γιατί αφού άλλαξε πέντε άνδρες, συζούσε έπειτα με έκτο παράνομα και είχε αποβεί δημόσιο σκάνδαλο μέσα στην πατρίδα της. Μετά από σοβαρό προβληματισμό, αυτή συνήλθε, μετανόησε, αποκήρυξε την αμαρτωλή ζωή της, αφοσιώθηκε στο Θεό και αναδείχθηκε αγία. Που οφείλεται όμως αυτή η μεταβολή; Η θαυμαστή αυτή μεταβολή, αγαπητοί μου, οφείλεται πρώτο στην αγαθή πρόθεσή της, που πάντοτε με τη μετάνοια ευλογεί και βραβεύει ο Θεός. Αλλά και στη Θεία Χάρη και στην αγαθή και εύσπλαχνη συμπεριφορά του Κυρίου μας προς την Σαμαρείτιδα που έφερε και το σωτήριο αποτέλεσμα. Ας δούμε λοιπόν, και εμείς σήμερα, ποια η συμπεριφορά του Κυρίου προς τους αμαρτωλούς, για να διδαχθούμε και τη δική μας συμπεριφορά απέναντι στους αμαρτωλούς συνανθρώπους μας.

Αδελφοί μου! Σαν αναμάρτητος ο άπειρος και άγιος Θεός είχε και έχει κάθε δικαίωμα να αποστραφεί και να κρίνει και να καταδικάσει ακόμα, τον ένοχο και αμαρτωλό. Όμως αντί της αυστηρότητας αυτής δείχνει στον αμαρτωλό άνθρωπο αγάπη, συγκατάβαση, μακροθυμία, ανοχή και απεριόριστη ευσπλαχνία. Τούτο συμπεραίνεται από το γεγονός ότι ο ίδιος ο Κύριος, μας λέει ότι δεν ήλθε στη γή για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να τον σώσει (Ιωάνν. ΙΒ΄ 47), ότι δεν ήλθε στον κόσμο να καλέσει σε μετάνοια τους δίκαιους, αλλά τους αμαρτωλούς (Ματθ. Θ΄13) και ότι ήλθε στον κόσμο να σώσει τους πλανεμένους (Ματθ. ΙΗ΄11). Επομένως και γιατί ο Κύριος είναι αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός και γιατί η σωτηρία των αμαρτωλών υπήρξε πάντα ο απώτερος στόχος και σκοπός της παρουσίας Του στον κόσμο, γι' αυτό και συμπεριφέρεται προς τους αμαρτωλούς με συγκατάβαση και ευσπλαχνία.

Κι' έτσι βλέπουμε τον Κύριο στην επί γής παρουσία Του, να μη βδελύσσεται κανένα άσωτο και να μη πατάσσει κανένα εκμεταλλευτή και άδικο. Συγκαταβαίνει προς όλους, ακούει τον πόνο τους, θεραπεύει τις αρρώστειες τους, δίνει άφεση, ειρήνη και χαρά και σκορπίζει σ' όλους αυτούς τους πονεμένους αμαρτωλούς ευτυχία. Και μάλιστα σε μερικές περιπτώσεις, δείχνει τόση αγάπη και καταδεκτικότητα προς τους αμαρτωλούς, που να κατηγορείται γι' αυτό από τους εχθρούς του, τους γνωστούς Φαρισαίους ότι τρώει με τους τελώνες και τους αμαρτωλούς (Ματθ. Θ΄ 11) και ότι είναι φίλος των τελωνών και αμαρτωλών (Μάρκ. Β΄16). Οι Φαρισαίοι απευθυνόμενοι στους μαθητές του Χριστού, διαμαρτύρονται ότι ο Διδάσκαλός τους δέχεται αμαρτωλούς και τρώει μαζί τους (Λουκ.ΙΕ΄2).

Ο Κύριός μας, ακριβώς, για να υποβοηθήσει τη μετάνοια του αμαρτωλού ανθρώπου, εκφράζεται με επιείκεια και στοργή, με απώτερο στόχο να εκμαιεύσει την

ομολογία και τη συντριβή. Στη σημερινή Σαμαρείτιδα, με τρόπο και αγαθό λόγο αποκαλύπτει το ηθικό της παράπτωμα και την καλεί σε μετάνοια. Το ίδιο κάμνει και στον παραλυτικό της Καπερναούμ. « Παιδί μου », του λέει, « σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου». Πόση είναι η αγάπη και η ευσπλαχνία του Θεού προς τον αμαρτωλόν άνθρωπο, αλλά και το μεγάλο ενδιαφέρον του για μετάνοια, φαίνεται και από την παραβολή του ασώτου υιού. Με όλα αυτά και άλλα πολλά φαίνεται ότι σ' όλη την επίγεια ζωή Του αγαπά, σπλαχνίζεται, πονεί, συγκαταβαίνει, αλλά και παρακινεί σε μετάνοια και σωτηρία. Ο μεγάλος της Θείας Του αγάπης ιερός και άγιος σκοπός, είναι η μετάνοια και ψυχική σωτηρία των αμαρτωλών.

Η Σαμαρείτιδα, λοιπόν, μας δίνει ένα σπουδαίο παράδειγμα, ότι πρέπει κι εμείς εφ' όσον γνωρίσαμε τον Κύριο, να συντελέσουμε ώστε να Τον γνωρίσουν και άλλοι. Αφού πρώταπίστευσε η ίδια, έγινε αφορμή να πιστεύσουν και τόσοι άλλοι. Μετά την δική της σωτηρία, έγινε όργανο και μέσο με το οποίο σώθηκαν και τόσες άλλες ψυχές. Αν η Σαμαρείτιδα κρατούσε μόνο για τον εαυτό της το ατίμητο δώρο της σωτηρίας, κανένας άλλος δεν θα ωφελείτο. Και όπως τότε, έτσι και σήμερα, είναι πολλοί εκείνοι που περιμένουν να Τον γνωρίσουν. Η Σαμαρείτιδα δεν ήταν ιδιαίτερα μορφωμένη. Επειδή όμως εξετίμησε βαθειά τα Θεία λόγια του Κυρίου κι ένιωσε την δύναμη της Θείας Χάριτος μέσα της, έσπευσε να μεταδώσει εκείνο που εδοκίμασε με την παρουσία της με τον Χριστό και σ' άλλους. Επομένως κι εμείς όσο απλοί και άσημοι κι αν είμαστε, να μη διστάζουμε να μεταδίδουμε στους γύρω μας την ευλογημένη πείρα που τυχόν αποκτήσαμε από την γνωριμία μας με το Χριστό.

Ιδιαίτερα εμείς οι άνθρωποι οι αμαρτωλοί, θα πρέπει να φερόμαστε προς τους συνενόχους και συναμαρτωλούς μας με αγάπη, με συγκατάβαση και ευσπλαχνία. Φυσικό, φυσικότατο, αλλά και άδικο θα είναι να φερόμαστε με σκληρότητα και απανθρωπιά σ' αυτούς τους ανθρώπους. Λέγεται ότι η κοινή δυστυχία ενώνει και η αυτή θλίψη και συμπεριφορά, συναδελφώνει τους πάσχοντες ανθρώπους. Κοινή θλίψη, λοιπόν, η αμαρτία και κοινή συμφορά η ενοχή ενώπιον του δίκαιου Κριτή. Θα πρέπει πάντοτε να μας εμπνέει το παράδειγμα του Κυρίου. Αυτό θα πρέπει να μιλά στις ψυχές μας, αυτό να συγκινεί τις καρδιές μας, αυτό να εμπνέει την αγάπη προς τους συναμαρτωλούς μας. Η συναίσθηση της ίδιας αμαρτωλότητας και προς τους αμαρτωλούς αγάπη και ευσπλαχνία του Σωτήρος μας, αυτά τα δυο ας αφαιρέσουν κάθε υπεροψία, κάθε αυτοδικαίωση, κάθε σκληρότητα από μας και ας μας εμπνεύσουν την αγάπη, την ανοχή, τη μακροθυμία και επιείκεια προς τους αμαρτωλούς συνανθρώπους μας.

Αδελφοί μου! Ο Κύριος δεν μας ζητά να εργασθούμε ιεραποστολικά σε άγνωστους σ' εμάς, οπότε ίσως να είχαμε λόγους να δυσκολευθούμε. Έχουμε ευρύ πεδίο δράσης στους οικείους μας, στους συγγενείς και φίλους μας, στους γνωστούς μας. Προς όλους εκείνους που μας ξέρουν και θα μας ακούσουν προθυμότερα. Προς όλους αυτούς ας μιλήσει η καρδιά μας και η χορτασμένη από την Χάρη του Θεού ψυχή μας. Για να τους πει πόση χαρά και ειρήνη και πόσο φώς χαρίζει ο Χριστός σ' όσους Τον πλησιάζουν. Και δεν χρειάζονται περίτεχνα λόγια για να τα πει κανείς αυτά. Αρκεί η προσωπική μας πείρα να είναι πλούσια και αυτό που αισθανόμαστε να το φανερώσουμε με παρρησία, με ζέση, με ενθουσιασμό. Και να είμαστε βέβαιοι ότι ο Θεός θα ευλογήσει την ομολογία μας και θα την κάμει να καρποφορήσει.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πραξ. στ' 16 – 34

Ευαγγέλιο: Ιωαν. θ' 1-38

9 Ιουνίου 2013

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

**του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή
εράνου υπέρ των τυφλών.**

Είναι από όλους παραδεκτό ότι είναι αξιοθαύμαστο δημιούργημα ο οφθαλμός. Αυτός μας αποκαλύπτει τον Θεό, εξετάζοντας με ακρίβεια όλη την κτίση και υποδεικνύοντας από τα έργα τον δημιουργό. Από τα ορατά ερμηνεύει τα αόρατα. Μ' αυτόν γνωρίζουμε τον ήλιο και μανθάνουμε τη διακόσμηση του ουρανού, αντιλαμβανόμαστε την ομορφιά των αστερών, κατανοούμε την υπόσταση της γης και τη φύση της θαλάσσης. Νιώθουμε, μέσω του, την κατήφεια του σκότους και τη λαμπρότητα του φωτός και όλα όσα δημιούργησε ο Θεός, χαρακτηρίζοντας τα ως «καλά λίαν».

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, σε πόση δυστυχία θα ζούσε ο εκ γενετής τυφλός αφού δεν θα μπορούσε να απολαύσει τίποτα απ' τα πιο πάνω.. Η μεγάλη στέρηση, ωστόσο, έκαμε και πιο ποθητή τη θεραπεία. Κι οδήγησε τον «ποτέ τυφλόν» τόσο στη σωματική όσο και στην πνευματική ανάβλεψη. Επειδή τίποτα στη ζωή μας δεν είναι απρονόητο, κι ούτε ενεργούσε χωρίς σκοπό ο Χριστός, αξίζει τον κόπο να δούμε την εξέλιξη της σημερινής θαυματουργίας.

Λίγο προηγουμένως ο Χριστός ανέλυσε στους Εβραίους τη σχέση του προς τον Θεό-Πατέρα. Στα πλαίσια αυτά τους φανέρωσε και τη δική του προϋπαρξη, ότι δηλ. υπήρχε προαιωνίως και βρισκόταν πάντοτε σε συνάφεια με τον Πατέρα. «Πριν Αβραάμ γενέσθαι εγώ ειμι», τους είπε. Εκείνοι, όμως, όχι μόνον δεν πίστευσαν αλλά «εβάστασαν λίθους ίνα λιθάσωσιν αυτόν». Γι' αυτό και προσπαθεί να θεραπεύσει τους διανοητικά και θρησκευτικά τυφλούς μέσω ενός σωματικά τυφλού. Δημιουργεί οφθαλμούς και τους τοποθετεί στις κενές κόγχες των ματιών, με τον ίδιο τρόπο που δημιούργησε πριν από χρόνια πολλά ολόκληρο το σώμα του ανθρώπου. Ήξεραν από την διδασκαλία της Παλαιάς Διαθήκης πως από το χώμα και τον πηλό δημιούργησε ο Θεός τον άνθρωπο. Αν, επομένως, ήσαν καλοδιάθετοι, θα πίστευαν τώρα στην προηγηθείσα διδασκαλία και θα αποδέχοντο τον Χριστό ως Θεόν, Υιό του Θεού-Πατρός και Δημιουργό του κόσμου. Αν ήταν γιος του Ιωσήφ, του ξυλουργού, όπως διατείνοντο, θα μπορούσε, ίσως, να διορθώσει ένα σπασμένο έπιπλο, ή να στερεώσει κάποια σπασμένα δοκό. Δεν θα μπορούσε, όμως, να δημιουργήσει ένα ανθρώπινο μέλος και μάλιστα το ομορφότερο, τον οφθαλμό, αν δεν ήταν αυτός που έχει εξ αρχής την εξουσία πάνω στη φύση.

Με την πρώτη αυτή ενέργειά του, φανερώνει ο Χριστός τη δημιουργική του δύναμη και αποκαλύπτει με τρόπο ξεκάθαρο τη θεότητά του. Προχωρεί όμως και σε δεύτερη πράξη, αποκαλύπτοντας την τωρινή αποστολή του στον κόσμο. Στέλλει τον τυφλό να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ, δείχνοντας την δι' ύδατος σωτηρία, την ανακαίνιση και αναδημιουργία της φύσεως, που έφερε με την ενανθρώπησή του. Γιατί τότε βλέπουμε πραγματικά, όταν εξέλθουμε από το μυστικό ύδωρ του βαπτίσματος, όπως και ο πρώην τυφλός ανέβλεψε με το ύδωρ του Σιλωάμ. Τότε μάς λαμπρύνει το φως της χάριτος, όταν η δύναμη αυτού του μυστηρίου αποπλύνει την ακαθαρσία και τις κηλίδες των αμαρτιών. Τότε βλέπουμε το πνευματικό φως, «το φωτίζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον».

Οι Φαρισαίοι τότε αρνήθηκαν επίμονα τον φωτισμό. Ούτε την διδασκαλία, ούτε το πρωτάκουστο θαύμα του Χριστού αποδέχτηκαν. Έμειναν στην πλάνη και στο σκότος τους. Οι καλοπροαίρετοι, όμως, και υπήρχαν ασφαλώς τέτοιοι, θα εχάρησαν και θα επίστευσαν στο θαύμα. Αν με την ελεημοσύνη τους συνέβαλλαν στην επιβίωση του τυφλού, τώρα θα έμεναν αμέτοχοι της χαράς του για μιαν ανθρωπινότερη ζωή;

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Έχοντας δεχθεί το φως της θεογνωσίας, τόσο με το βάπτισμά μας, όσο και με την όλη βιοτή μας μέσα στην Εκκλησία, καλούμαστε σήμερα να δείξουμε την αλληλεγγύη μας προς τους ανθρώπους που στερήθηκαν το υλικό φως. Η σωματική τύφλωση, ασφαλώς, δεν συνιστά πνευματικό μειονέκτημα για τους τυφλούς. Είναι όμως μια αναπηρία, για την αντιμετώπιση της οποίας απαιτούνται αυξημένες δαπάνες, και ως εκ τούτου, χρειάζονται τη δική μας βοήθεια. Σήμερα που διεξάγεται ο καθιερωμένος έρανος υπέρ των τυφλών ας συνεισφέρουμε κατά τη δυνατότητά μας. Η επικρατούσα οικονομική κρίση ας μη μας οδηγήσει σε αδιαφορία για τις ανάγκες των άλλων. Και ο Θεός θα ανταποδώσει στον καθένα πολλαπλάσιες τις ευλογίες του.

**Ευχέτης προς Κύριον
† Ο Πάφου Γεώργιος**

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι το Σάββατο 15 Ιουνίου 2013, απ' όπου θα αποσταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
Απόστολος: Πραξ. κ' 16-18, 28-36
Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ' 1-13
16 Ιουνίου 2013

«Σοί ήσαν και εμοί αυτούς δέδωκας και τον λόγον σου τετηρήκασιν».

Τόσο στο πνεύμα της προσευχής αυτής του Χριστού προς τον Πατέρα του, που ακούσαμε στο ευαγγέλιο ανάγνωσμα, όσο και σε πολλά άλλα μέρη της Αγίας Γραφής, σαν κατ' εξοχήν γνώρισμα του πιστού, αγαπητοί αδελφοί, παρουσιάζεται το εξής: η αποδοχή και φύλαξη του λόγου του Θεού.

Όταν κανείς ανοίγει πρόθυμα την καρδιά του στον λόγο του Κυρίου και τον φυλάει μέσα της και τον εφαρμόζει στον βίο του, τότε είναι πραγματικά πιστός, αληθινός φίλος του Θεού.

Γιατί οι απόστολοι ανήκαν στον Θεό και στον Χριστό; Από πού φαινόταν αυτή η ιδιότητά τους; Από το ότι φύλαγαν μέσα στο στήθος τους τον λόγο του Θεού.

Ακούσαμε πριν από λίγο τον ορισμό, που έδωσε ο Κύριος για την αιώνια ζωή. «Αυτή – είπε – εστίν η αιώνιος ζωή, ίνα γνώσκωσι σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και ον απέστειλας Ιησούν Χριστόν». Και ποιος άλλος γνωρίζει τον Θεό και τον απεσταλμένο Υιό του, τον Ιησού Χριστό, παρά εκείνος που κατέχει και διατηρεί τον λόγο του Κυρίου;

Γι' αυτό κι ο ψαλμωδός λέγει: «Εν τη καρδιά μου έκρυψα τα λόγια σου, όπως αν μη αμαρτήσω σου». Και παρά κάτω: «Ϊδού επεθύμησα τας εντολάς σου εν τη δικαιοσύνη σου ζήσον με». Και παρά πέρα: «Λύχνος τοις ποσί μου ο νόμος σου και φως ταις τρίβοις μου».

Ποιο είναι μέσα στην Καινή Διαθήκη και μέσα στην Εκκλησία όλων των γενεών το τελειότερο πλάσμα, το πιο κοντά φθασμένο στον Θεό; Ποιο άλλο από την Υπεραγία Θεοτόκο, τη μητέρα του Σωτήρος μας; Ο Υιός της, λοιπόν, ο ίδιος υπαινίχθηκε κάποτε ποια ήταν η πιο μεγάλη αρετή της Αειπαρθένου Μαρίας, μας έδειξε τι είναι εκείνο που και τη Μαρία δόξασε και κάθε άλλον άγιο. Μιλούσε κάποτε στον λαό, όταν μια γυναίκα, συνεπαρμένη από τη θεϊκή διδασχή του, σήκωσε τη φωνή της μες από το πλήθος και του είπε:

Μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ους εθήλασας.

Και τότε τι αποκρίθηκε ο Ιησούς;

Μένουν γε μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν.

Λοιπόν, τότε, δεν είναι μακαρία μονάχα η μητέρα μου, αλλά κι όσοι, καθώς εκείνη, ακούνε τον λόγο του Θεού, και τον φυλάνε. Διότι αυτό είναι το κατ' εξοχήν γνώρισμα, η πιο μεγάλη αρετή της πάναγνης μητέρας μου. Αυτό είναι το πρώτο στολίδι από όλα όσα μπορεί να έχει μια αληθινά δική μου ψυχή, ένας πραγματικά δικός μου φίλος. Το να ακούει τον λόγο μου και να τον φυλάει.

Κι ότι πραγματικά αυτό ήταν κάτι που κυρίως διέκρινε την Παναγία, το βλέπεις και σε άλλο μέρος της Καινής Διαθήκης• εκεί όπου ο ευαγγελιστής Λουκάς σημειώνει για τη μητέρα του Χριστού: «Και η μήτηρ αυτού διετήρει πάντα τα ρήματα ταύτα εν τη καρδιά αυτής».

Το ίδιο, λοιπόν, γνώρισμα είχαν και οι απόστολοι, για τους οποίους μιλά σήμερα ο Κύριος, απευθυνόμενος στον Πατέρα του. Το ίδιο έχουν κι όλοι οι άγιοι, όλοι όσοι ανήκουν στον Θεό. Ξέρουν να δέχονται τον λόγο του και να τον φυλάνε.

Να τον φυλάνε. Πώς; Μήπως να τον κρύβουν και να τον θάβουν; Όχι, βέβαια. Γιατί, ίσια – ίσια, όποιος φωτίστηκε από το Ευαγγέλιο, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να το μεταδίδει στους γύρω του. Αλλά τότε ποιο είναι το νόημα αυτού του φυλάγματος;

Είναι το να διατηρούμε τον λόγο του Θεού καθαρών από τους ίσκιους της πλάνης, με τους οποίους ο Διάβολος προσπαθεί να τον κηλιδώσει μέσα στις ψυχές, ώστε να τις οδηγήσει στην απώλεια.

Ας ακούσουμε, αγαπητοί αδελφοί, τι γράφει πάνω σ' αυτό το ζήτημα ένας αρχαίος διδάσκαλος της Εκκλησίας, ο άγιος Ιγνάτιος, επίσκοπος Αντιοχείας:

«Οι πλάνοι πλέκουν στις ιδέες τους, που τις τρέφει ο εγωισμός, τον Ιησού Χριστό. Τις προσφέρουν έτσι σαν θανάσιμο φαρμάκι ανακατεμένο σε γλυκό κρασί, για να το πίνουν ευχάριστα όσοι το παίρνουν και να πεθαίνουν. Να φυλάγεστε, λοιπόν, από τους τέτοιους. Σεις αυτό να έχετε, ταπεινώση κι ενότητα με τον Θεό Ιησού Χριστό, κολλημένοι στον επίσκοπο και στα διδάγματα των αποστόλων. Εκείνος που βρίσκεται μέσα στην Εκκλησία, είναι καθαρός, Εκείνος που μένει έξω από την Εκκλησία, δεν είναι καθαρός. Με άλλα λόγια: όποιος ζει αποκομμένος από τον επίσκοπο, τους ιερείς και τον χριστιανικό λαό, δεν είναι καθαρός στη συνείδηση. Γιατί σας τα γράφω αυτά; Για να σας προφυλάξω. Προβλέπω, αγαπητοί, τις παγίδες που πάει να σας στήσει ο Διάβολος. Αποφύγετε, λοιπόν, τις κακές παραφυάδες, που γεννούν τον θάνατο».

Αυτά γράφει ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος. Αυτά μας, μνηούν κι οι άγιοι Πατέρες της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, που τη μνήμη τους γιορτάζει σήμερα η Εκκλησία. Αυτά μας μνηούν οι Πατέρες εκείνοι, που φύλαξαν τον λόγο του Θεού αδιάφθορο από τις αιρέσεις και τον περιτείχισαν με την αδαμάντινη περιτοιχία των δογμάτων τους.

Ας σπεύσουμε, λοιπόν, αδελφοί, να στερεωθούμε καλύτερα στις αλήθειες της ορθοδόξου πίστεως μας. Ας εισέλθουμε κι ας μείνουμε όλοι μέσα στον μακαρισμό του Κυρίου για όσους ακούνε και φυλάνε τον λόγο του. Διότι μονάχα αυτοί ανήκουν στον Θεό και στον Υιό του, τον Ιησού Χριστό. Αμήν.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πραξ. β' 1-11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ζ' 37-52, η' 12

23 Ιουνίου 2013

«Λήψετε δύναμιν επελθόντος του Αγίου Πνεύματος εφ' υμᾶς (Πραξ. α' 8).

Δυο σημαντικά γεγονότα προβάλλουν κατά τη σημερινή ημέρα της Πεντηκοστής. Πρώτον, η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος και δεύτερον η ίδρυση της Εκκλησίας. Η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος αποτελεί τη δεύτερη μεγάλη εξαγγελία του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη. Η πρώτη εξαγγελία αναφερόταν στον ερχομό του Μεσσία, του Λυτρωτή που εκπληρώθηκε με την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού, του Ιησού Χριστού. Η δεύτερη εξαγγελία αναφερόταν στον ερχομό, τη δωρεά και την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, που ήταν συνδεδεμένη με την πρώτη, η οποία μάλιστα εθεωρείτο και ως προϋπόθεση. Διότι η δωρεά του Αγίου Πνεύματος «ηγοράσθη δια του αίματος του Χριστού, το οποίον υπήρξε το πολυτιμότεον τίμημα» και το οποίον έπρεπε να καταβληθεί για να μας δοθεί το Άγιο Πνεύμα. Σήμερα, λοιπόν, εκπληρώνεται μια από τις εξαγγελίες του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη μέσω του προφήτη Ιωήλ: «Αυτό θα συμβεί στις έσχατες ημέρες, λέει ο Θεός: Θα χαρίσω πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο».

Ενώ ως τώρα το Άγιο Πνεύμα επενέβαινε επιλεκτικά φωτίζοντας και καθοδηγώντας κάποιες προφητικές μορφές της Παλαιάς Διαθήκης, από την ημέρα της Πεντηκοστής το Άγιο Πνεύμα χαρίζεται πλουσιοπάροχα «επί πάσαν σάρκα» (Πράξ. β' 17). Μάλιστα τούτο το γεγονός αποτελεί κατά τον υμνωδό «προθεσμία επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν», ιδιαίτερα και της Καινής Διαθήκης. Ο ίδιος ο Ιησούς λίγο πριν αναληφθεί εις τους ουρανούς έδινε τη σπουδαία υπόσχεση στους μαθητές του ότι: «θα λάβετε δύναμη όταν θα έρθει το Άγιο Πνεύμα σε εσάς, και θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου στην Ιερουσαλήμ, σε όλη την Ιουδαία και τη Σαμάρεια και ως τα πέρατα της γης». (Πραξ. α' 8).

Προαιώνιες, λοιπόν, αλλά και πρόσφατες υποσχέσεις του Θεού σχετικά με το Άγιο Πνεύμα εκπληρώνονται σήμερα. Αισθητή η παρουσία του Αγίου Πνεύματος. «ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας» και «γλώσσαις ωσει πυρός». Αισθητή η παρουσία, αλλά αισθητά και τα αποτελέσματα της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος. Αισθητή η παρουσία του Αγίου Πνεύματος, όχι μόνο στους Μαθητές του Χριστού, αλλά και στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ που κατευθύνθηκαν προς το μέρος «της φερόμενης πνοής βιαίας». Αισθητά και μάλιστα άμεσα τα αποτελέσματα της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος. Οι αγράμματοι ψαράδες της Γαλιλαίας γίνονται πάνσοφοι και διηγούνται, όχι μόνο στη δική τους γλώσσα, αλλά σε όλες τις γλώσσες των παρευρισκομένων τα μεγαλεία του Θεού. Παράλληλα οι δειλοί και φοβισμένοι μαθητές ανοίγουν τις κλειστές πόρτες και από τους εξώστες και τις πλατείες γίνονται κήρυκες τόσο της Αναστάσεως του Ιησού, όσο και τις επιφοιτήσεως του Αγίου Πνεύματος. Ριζική ακόμα η αλλαγή στην καθημερινή ζωή τους. Ξεπέρασαν ελλείψεις, αδυναμίες και ατέλειες. Έγιναν πρότυπα τελειότητας και αγιότητας για τούτο με αίσθημα ευθύνης καλούσαν τους ανθρώπους να μιμηθούν τη ζωή τους, γιατί αυτοί μιμήθηκαν τη ζωή του Χριστού.

«Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού» (Α' Κορ. ια' 1) ήταν η σταθερή προτροπή του Αποστόλου Παύλου προς τους Χριστιανούς. Από τότε οι μιμητές του Αποστόλου Παύλου πληθαίνουν χάρις στο φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Από τότε

διδάσκουν με την υποδειγματική ζωή τους γιατί, ενώ βρίσκονται στη γη η συμπεριφορά τους είναι ουράνια. Με τον φωτισμό και την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος κάλεσαν και πάλι σε ενότητα τους ανθρώπους. Όλοι ανεξάρτητα από μόρφωση και κοινωνική τάξη, ανεξάρτητα από φύλο, χρώμα ή φυλετική καταγωγή έγιναν δέκτες των καρπών του Αγίου Πνεύματος τους οποίους και μετέφεραν στην καθημερινή ζωή τους. Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος εκφράζεται με μια πολυμορφία και όχι με μια μεμονωμένη αρετή. Τέτοιοι καρποί κατά τον Απόστολο Παύλο είναι «η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η εγκράτεια» (Γαλ. ε' 22-23). Με αυτά τα χαρίσματα έγιναν τα διαχρονικά πρότυπα που μας καλούν να τα μιμηθούμε.

Το ότι η πολυμορφία δεν προϋποθέτει διάσπαση αλλά ενότητα και αλληλεξάρτηση επιβεβαιώνεται από τον όρο «ο δε καρπός» και όχι οι καρποί του Πνεύματος. Η αποδοχή του προϋποθέτει πίστη και επιβεβαίωση στην πράξη με την αγάπη που αποτελεί και την πραγματική θεογνωσία.

Αγάπη και πίστη είναι οι δυο βασικότερες χριστιανικές αρετές που συνδέονται μεταξύ τους. Αγάπη και πίστη προς τον Θεό, αλλά και αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Αυτή η αδιάσπαστη ενότητα εκφράζεται μέσα από τα λόγια της θείας λειτουργίας «αγαπήσωμεν, αλλήλους, ίνα εν ομονοία ομολογήσωμεν Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα, Τριάδα ομοούσιον καιχώριστον». Δεν μπορεί να υπάρξει πίστη και αγάπη προς τον Θεό αν δεν υπάρξει αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Τονίζει ο Ευαγγελιστής της αγάπης, ο Ιωάννης: «Ταύτην την εντολήν έχομεν απ' αυτού, ίνα ο αγαπών τον Θεόν αγαπά και τον αδελφόν αυτού» (Α' Ιωάν. δ' 21). Μάλιστα η αγάπη προς τον συνάνθρωπο είναι και η επιβεβαίωση της αγάπης προς τον Θεόν.

Η αγάπη δεν είναι σχήμα λόγου. Η αγάπη είναι «αγαθότροπος βίος». Η αγάπη εκφράζεται με πολλούς τρόπους. Η αγάπη είναι μια διαρκής θυσία. Προσφέρει χωρίς να περιμένει ανταλλάγματα. Κατά τον Απόστολο Παύλο «εκείνος που αγαπάει έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη• εκείνος που αγαπάει δε ζηλοφθονεί• εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει, ούτε περηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής ούτε ευερέθιστος• ξεχνάει το κακό που τον έχουν κάνει, δε χαίρεται για το στραβό που γίνεται, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό. Εκείνος που αγαπάει όλα τα ανέχεται, σε όλα εμπιστεύεται για όλα ελπίζει, όλα τα υπομένει» (Α' Κορ. ιγ' 4-7).

Αδελφοί μου, οι Χριστιανοί της σημερινής εποχής που επενδύσαμε στην τεχνολογία και την επιστήμη πόσο κοντά ή πόσο μακριά βρισκόμαστε στον πιο πάνω καρπό του Αγίου Πνεύματος; Ο βίος και η πολιτεία μας βοά ότι απογυμνωθήκαμε τόσο από την ηθική όσο και τις εν γένει αρετές. Ενέργειες, κρίσεις, αλλά και αστοχία σε τέτοιο βαθμό στις αποφάσεις μας δημιουργεί την αίσθηση ότι αρνούμαστε συνειδητά τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Δυστυχώς με λόγια και με πράξεις καθημερινά «βλασφημούμε κατά του Αγίου Πνεύματος». Το κακό που υπάρχει μέσα μας και γύρω μας δε δαμάζεται με την επιβολή του τεχνικού πολιτισμού. Το κακό για να δαμαστεί χρειάζεται ηθική δύναμη. Πάνω απ' όλα όμως χρειάζεται «δύναμις εξ' ύψους» που μπορεί να προσφέρει το Άγιο Πνεύμα. Μόνο με την παρουσία του Αγίου Πνεύματος μπορεί να υπάρξει ηθική αναγέννηση και αγιασμός. Αυτός είναι ο θησαυρός των αγαθών και ζωής χορηγός. Ας το παρακαλέσουμε «ελθέ και σκηνώσον εν ημίν». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 11 - 33 ιβ' 1

Ευαγγέλιον: Ματθ. θ' 36 – ι' 8

30 Ιουνίου 2013

Γιορτάζει σήμερα η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου αδελφοί, όλους τους αγίους της. Των Αγίων Πάντων ονομάζεται η γιορτή. Είναι αυτοί, άνθρωποι σαν και εμάς, που στο διάστημα αιώνων, ξεχώρισαν ανάμεσα στους πιστούς, με τις πράξεις τους και τη ζωή τους και τιμήθηκαν από την Εκκλησία μας. Είναι αυτοί που χάρις στη διάκρισή τους αυτή, έχουν την εκτίμηση και προσκύνηση όλων μας. Είναι αυτοί στους οποίους προσφεύγουμε στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας, γιατί έζησαν όπως εμείς μέσα στον κόσμο αυτό και γνωρίζουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε. Γιαυτό είναι πρεσβευτές δικοί μας. Απολαμβάνουν την αγάπη του Θεού και πρεσβεύουν υπέρ ημών. Τιμούμε λοιπόν τους Άγιους Πάντες. Τους επικαλούμαστε στις προσευχές μας. «Άγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν», αναφέρουμε στις προσευχές μας. Ζητούμε την βοήθειά τους και πιστεύουμε ότι θα την έχουμε.

Και πράγματι τους αξίζει μεγάλη τιμή, αγαπητοί μου, γιατί όπως σημειώνει η σημερινή αποστολική περικοπή, με την πίστη τους, μεγάλα και τρανά έπραξαν, και για την πίστη τους μεγάλα και φοβερά έπαθαν. Απέβλεπαν πάντοτε στην επουράνια βασιλεία του Θεού. Πίστευαν στις επαγγελίες του Θεού, ακόμη κι όταν δεν τις είδαν να πραγματοποιούνται στη ζωή τους, γιατί θεωρούσαν «ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοι εἰσὶν ἐπὶ τῆς γῆς».

Κυρίαρχη βάση στη ζωή τους, οδηγός και ρυθμιστής των έργων τους, ήταν η χωρίς αμφιβολίες, βαθιά πίστη τους, στον Κύριο μας.

«Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίσπαστον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχομεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα».

Έχουμε λοιπόν, σημειώνει ο Απόστολος Παύλος, αγαπητοί μου, έχουμε και εμείς γύρω μας τους μάρτυρες της πίστεώς μας, σαν ένα πυκνό σύννεφο να μας περιβάλει, σαν αόρατος φρουρός. Ας πετάξουμε λοιπόν μακριά από εμάς, ὅ,τι μας συγκρατεί στην αμαρτία, που με ποικίλους τρόπους μας παρασύρει. Ελεύθεροι πλέον θα τρέξουμε με υπομονή τον αγώνα που παρουσιάζεται μπροστά μας.

Οι μάρτυρες αυτοί, άγιοι πλέον, παραμένουν βοηθοί και συμπαραστάτες στον τον καθημερινό μας αγώνα, «τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα». Παραδείγματα λαμπρά αγωνιστικότητας, βαθιάς πίστεως. Αναφέρει συγκεκριμένα η προς Εβραίους περικοπή μια πληθώρα ανθρώπων που έζησαν στον κόσμο αυτό, πέρασαν δυσκολίες, αντιμετώπισαν φοβερά προβλήματα, πολλοί από αυτούς χρειάστηκε να θυσιάσουν και τη ζωή τους για την πίστη τους. Έγιναν με τη

δύναμη της πίστης τους, φορείς υπερφυσικών δυνάμεων και θαυματουργήσαν με τη χάρη του Θεού. Εμαρτύρησαν πριν δώσουν και τη ζωή τους, απερίγραπτα και αβάσταχτα βασανιστήρια.

Έμειναν όμως ως το τέλος πιστοί, δεν υπέκυψαν σε σωματικά μαρτύρια και πνευματικές πιέσεις. Θεώρησαν τιμή τους και ευλογία του Θεού τα μαρτύριά τους. Πολλοί πέρασαν στην άλλη ζωή στη διάρκεια μαρτυρίων, υμνώντας και δοξολογώντας τον Θεό.

Διακρίθηκαν, αγαπητοί μου αδελφοί, για την απαρασάλευτη εμπιστοσύνη τους στις επαγγελίες του Θεού. Την πίστη στις θρησκευτικές αξίες και τον νόμο του Θεού. Την αποδοχή των δογμάτων της Εκκλησίας μας. Απαρέγκλιτη ήταν τήρηση του θείου νόμου, των εντολών του Θεού. Ένας αγώνας διαρκής υπήρξε για την σώφρονα ζωή τους, όπως την διδάσκει το ευαγγέλιο. Με δίκαιη και χωρίς διακρίσεις συμπεριφορά, προς τους συνανθρώπους μας, έζησαν την επίγεια ζωή τους και τις καθημερινές σχέσεις. Με την αγάπη τους στόλισαν την καθημερινότητά τους, και όχι μόνο προς την οικογένεια και τους φίλους αλλά και προς εχθρούς ακόμη ή και εκείνους που τους έβλαψαν με κάποιον τρόπο. Γιαυτό, αγαπητοί μου, η όλη ζωή μας, η προσωπική, οι σκέψεις μας, οι λόγοι μας και οι πράξεις πρέπει να διαπνέονται από τις ευαγγελικές επιταγές της θρησκείας μας. Κι αυτά χωρίς εκπτώσεις. Χωρίς δικαιολογίες.

Αυτή πρέπει να είναι η ζωή του πιστού χριστιανού, του ανθρώπου που ξεχωρίζει, του πιστού που μπορεί να γίνει πράγματι άγιος ακόμη και σ' αυτή ακόμη τη ζωή. Η αγιοσύνη δεν είναι μόνο ένας φωτοστέφανος. Δεν επιτυγχάνεται θαυματουργικά. Είναι επιβράβευση έργων. Αλλά δεν αποκτάται μόνο από τεράστια και μεγαλειώδη έργα. Είναι ένα σύνολο από μικρές και αδιόρατες λεπτομέρειες. Είναι η αντιμετώπιση του καθήκοντος στη στιγμή του χρόνου, για κάτι που θεωρούμε άνευ σημασίας, για κάτι που νομίζουμε ότι δεν έχει καμιά αξία. Απαιτείται λοιπόν, συνεχής αγώνας. Ασταμάτητη και ακαταπόνητη προσπάθεια προς φανερούς και αφανείς εχθρούς που μας παρασύρουν και παρεκκλίνουμε από τον δρόμο που χαράξαμε, που μας οδηγούν στην αμαρτία. Είναι όμως ένας αγώνας, που πλημμυρίζει την ζωή μας με χαρά. Είναι ο αγώνας που ειρηνεύει την ψυχή μας, που βελτιώνει τις σχέσεις με τον Θεό αλλά και με τους ανθρώπους γύρω μας. Είναι ο αγώνας που πλουτίζει την ψυχή μας με έργα αγαθά, τις απαραίτητες προμήθειες και τον αναγκαίο εξοπλισμό και το εισιτήριο για το ταξίδι της αιωνιότητας. Μη αμελήσουμε, λοιπόν. Αμήν.

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	2 Ιουνίου	:	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυριακή	9 Ιουνίου	:	ΧΟΥΛΟΥ
Δευτέρα	10 Ιουνίου(Εσπερινός)	:	ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή	23 Ιουνίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Παρασκευή
Παρασκευή	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΧΝΑ ΚΑΤΩ
Σάββατο	29 Ιουνίου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Παύλου και Βαρνάβα
Σάββατο	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου
Κυριακή	30 Ιουνίου	:	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	9 Ιουνίου	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Τρίτη	11 Ιουνίου	:	ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή	16 Ιουνίου	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Κυριακή	23 Ιουνίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δευτέρα	24 Ιουνίου	:	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Παρασκευή	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΓΑΚΑ
Σάββατο	29 Ιουνίου	:	ΠΑΦΟΣ,Απ.Παύλου και Βαρνάβα
Σάββατο	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου
Κυριακή	30 Ιουνίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 2 Ιουνίου : ΕΜΠΑ
Κυριακή 23 Ιουνίου: ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Κυριακή 30 Ιουνίου: ΜΑΛΛΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 2 Ιουνίου : ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή 16 Ιουνίου : ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 2 Ιουνίου : ΚΟΙΛΗ
Κυριακή 9 Ιουνίου: ΣΙΜΟΥ
Κυριακή 30 Ιουνίου:ΑΥΔΗΜΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 9 Ιουνίου : ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή 16 Ιουνίου : ΤΙΜΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhous.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.397

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. Β΄ 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. Δ΄ 18-23

7 Ιουλίου 2013

«Δεύτε οπίσω μου»

Την κλήση των πρώτων μαθητών του Κυρίου, μας περιγράφει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο Πέτρος και ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης, ενώ ψαρεύουν στη λίμνη της Γαλιλαίας, δέχονται την επίσημη πρόσκληση του Κυρίου να Τον ακολουθήσουν με το «Δεύτε οπίσω μου». Η στιγμή είναι μεγάλη και συγκλονιστική, όχι μόνο για τους τέσσερις, αλλά και για την ιστορία ολόκληρης της ανθρωπότητας. Γιατί κανένα πρόσωπο και κανένα πράγμα δεν υπάρχει στον κόσμο αυτό, που να μην έχει το σκοπό της ύπαρξής του, το μικρό ή και το μεγάλο προορισμό του. Υπάρχει η γη, για να ζούμε σ' αυτή όλοι οι άνθρωποι και όλα τα όντα της γης. Υπάρχει ο ήλιος για να φωτίζει, να ζωογονεί, να θερμαίνει τη γη, για να μπορεί αυτή να αποβεί εξαιρετο κατοικητήριο του ανθρώπου. Υπάρχει ο αέρας, το νερό, όλα τα αγαθά της γης, για να μας τροφοδοτούν και να μας συντηρούν. Και γεννιέται το ερώτημα: Κι εμείς γιατί υπάρχουμε; Για να ζούμε μόνο τα λίγα και βασανισμένα χρόνια της επίγειας ζωής μας; Αλλοίμονο, αν ήταν τόσο επιπόλαιος ο επίγειος σκοπός της ζωής μας. Αντίθετα, ο επί γης προορισμός της ζωής μας είναι μέγιστος και Θεός και αυτό τον βρίσκει κανείς, ακολουθώντας μόνο τον Σωτήρα Χριστό. Ποιος όμως είναι ο επί γης προορισμός της ύπαρξης και ζωής μας; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι ότι ο προορισμός μας είναι διπλός, δηλαδή και επίγειος και επουράνιος. Ας δούμε, λοιπόν, πρώτα ποιος είναι ο επίγειος προορισμός μας.

Πρώτος και κύριος προορισμός μας, εδώ σ' αυτή την επίγεια ζωή, είναι να γίνουμε καλοί Χριστιανοί. Να μορφωθούμε σύμφωνα με το θέλημα και το υπόδειγμα του Χριστού. Να μορφωθεί μέσα μας ο Χριστός, ώστε Εκείνος να κυβερνά τη ζωή μας. Γιατί, όπως είμαστε σήμερα, οι περισσότεροι είμαστε μόνο ονομαστικά και όχι ουσιαστικά χριστιανοί. Παρ' όλο που είμαστε βαπτισμένοι και είμαστε πιστοί και φέρουμε όνομα χριστιανικό και σφραγίδα και ταυτότητα χριστιανική, η όλη βιωτή και πολιτεία μας, κάθε άλλο παρά χριστιανική είναι. Αυτό που θέλει από εμάς ο Κύριος είναι να είμαστε άγιοι, άγιος ο βίος μας, άγια τα λόγια μας, τα έργα μας, όλη μας η συμπεριφορά και ζωή μας. Ο Απόστολος Πέτρος, μας παρακινεί και μας λει, ότι όλη μας η συμπεριφορά θα πρέπει να είναι άγια, όπως άγιος είναι και ο Θεός που μας κάλεσε. Θα πρέπει στη ζωή μας να είμαστε καλοί, τίμιοι, δίκαιοι, ευσεβείς, σώφρονες, καθαροί και όχι κακοί, αμαρτωλοί, άδικοι, άσωτοι, πονηροί, εμπαθείς. Βέβαια, ο Θεός μεριμνά για τον καθένα μας. Γι αυτό και μας αφήνει επί της γης και παρατείνει τη ζωή μας και μας δίνει χρόνια και χρόνια, για να πετύχουμε τον ψηλό προορισμό μας, που είναι η επουράνια Βασιλεία Του.

Για να κερδίσουμε όμως την ουράνια Βασιλεία Του, θα πρέπει να τηρήσουμε κατά γράμμα τις εντολές Του. «Μακάριοι», μας λει, «όσοι νιώθουν τον εαυτό τους φτωχό μπροστά στο Θεό, γιατί δική τους θα είναι η βασιλεία των Ουρανών». «Μακάριοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το πρόσωπο του Θεού». «Μακάριοι όσοι φέρνουν την ειρήνη στους ανθρώπους, γιατί αυτοί θα ονομαστούν παιδιά του Θεού». (Ματθ. Ε' 3,8,9). Ο Κύριος μας υπόσχεται πάντοτε την αιώνια ζωή και τη βασιλεία των ουρανών με το «Ελάτε, οι ευλογημένοι από τον πατέρα μου,

κληρονομήσετε τη βασιλεία που σας έχει ετοιμαστεί από την αρχή του κόσμου». (Ματθ. ΚΕ', 34). Και μας βεβαιώνει ότι τότε, κατά την δευτέρα Του παρουσία, οι δίκαιοι θα λάμπουν σαν τον ήλιο, στη Βασιλεία του Πατέρα Του. (Ματθ. ΙΓ'43). Αυτός είναι, λοιπόν ο τελικός προορισμός μας και ο ύψιστος σκοπός της επίγειας ζωής μας. Ο Παράδεισος, η δόξα και η μακαριότητα του Θεού. Να γίνουμε δοξασμένοι, πανευτυχείς και μακάριοι, όπως είναι ο Κύριος και Θεός μας.

Για να πετύχουμε όμως το στόχο μας αυτό, όπως είπαμε και πιο πάνω, απαραίτητα θα πρέπει πρώτα να εκπληρωθεί ο επίγειος προορισμός μας, για να ακολουθήσει έπειτα και ο επουράνιος. Αλλά για να πραγματοποιηθεί ο επίγειος προορισμός μας, χρειαζόμαστε τη βοήθεια του Θεού. Γι' αυτό κι Εκείνος μας καλεί και μας λει: «Ακολουθήστε με, αν θέλετε να σώσετε τη ζωή σας, απαρνηθείτε τον κακό εαυτό σας και σηκώνετε κάθε μέρα τον σταυρό σας» (Λουκ. Θ'23). Δηλαδή χρειάζεται ένας έντονος και διαρκής αγώνας και πρώτ' απ' όλα πίστη στον Ιησού Χριστό. Η πίστη είναι η βάση, το θεμέλιο, η αφετηρία η δύναμη της αγιότητας και της χριστιανικής ζωής. Η πίστη ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού του ζώντος, ο μόνος Σωτήρας και Λυτρωτής των αμαρτωλών ανθρώπων. Γι' αυτό και ο Κύριος προτού ζητήσει την αγιότητα ζήτησε την πίστη. Και μας καλεί με το «Μετανοείτε και πιστεύετε στο Ευαγγέλιο», με το ότι «όποιος πιστέψει και βαπτισθεί, θα σωθεί» (Μαρκ. Α', 15) και ότι «χωρίς πίστη, είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς τον Θεό». (Εβρ. ΙΑ' 6). Η πίστη είναι η βάση, γιατί αν δεν πιστέψουμε κι αν δεν μετανοήσουμε, ούτε θα εξομολογηθούμε, ούτε προσευχή, ούτε ελεημοσύνη, ούτε αρετή, τίποτε μα τίποτε δεν θα κάνουμε. Πρέπει, λοιπόν, πρώτα να πιστέψουμε στον Χριστό, να του ζητήσουμε όλ' αυτά, να του ζητήσουμε και τη βασιλεία Του, για να τα λάβουμε.

Το άλλο που πρέπει να προσέξουμε είναι η υπακοή στις άγιες εντολές Του. Πρώτα πίστη και έπειτα υπακοή. Πλήρης εφαρμογή και τήρηση των εντολών Του. Η πίστη είναι πιο εύκολη. Η υπακοή είναι δύσκολη. Εύκολα ανοίγουμε τ' αυτιά μας και ακούμε τον Λόγο του Θεού. Δύσκολα τον εφαρμόζουμε. Είναι ο κακός εαυτός μας, είναι ο κόσμος, είναι ο διάβολος με τους πειρασμούς του, που αντιδρούν κι έτσι με τα λόγια είμαστε χριστιανοί, με τα έργα όμως κάθε άλλο παρά χριστιανοί είμαστε. Λοιπόν, δεν φτάνει η πίστη, απαραίτητη είναι η εφαρμογή ή μάλλον απαιτείται έμπρακτη πίστη, εφαρμοσμένη αρετή, πίστη και αρετή που να τη βεβαιώνουν τα έργα, τα καλά βέβαια έργα, ο ενάρετος βίος, πως είναι γνήσια, σωστή, πραγματική πίστη και αρετή. Μη μένουμε, λοιπόν, μόνο στο ένα. Ας αποκτήσουμε και το άλλο, για να πετύχουμε τον ψηλό και Θείο προορισμό μας.

Αδελφοί μου! Έχουμε χρέος, να δώσουμε ότι μπορούμε ο καθένας μας για τον Χριστό. Και δύναμη και χαρίσματα και στην ανάγκη και αυτή ακόμα τη ζωή μας. Και πρέπει να ξέρουμε ότι όποιος δίνει στο Χριστό δεν δίνει, αλλά παίρνει. Μέσα στη φοβερή κατάπτωση της εποχής μας, ο επανευαγγελισμός του λαού του Θεού, είναι ένα όραμα ζωής, αγάπης και θυσίας. Σήμερα που ο άνθρωπος κουράστηκε μέσα στη δίνη των ανέμων και της αποστασίας και μέσα στον καύσωνα της αμαρτίας, αρχίζει να αναζητεί εναγώνια το «ύδωρ το ζών» (Ιωαν. Δ'11), τον Χριστό. Θα είναι τρομερό, να έχουμε ένα τόσο μεγάλο και ένδοξο προορισμό, που κανένα όν δεν έχει επί της γης κι εμείς να αδιαφορούμε γι' αυτό. Ας προσέξουμε, λοιπόν, πολύ, ας μελετήσουμε το θέμα του ψηλού προορισμού μας και ας αγωνιστούμε για να το πετύχουμε. Η δόξα και η χαρά του ουρανού, μας περιμένει.

† **Ηγούμενος Χρυσορροιάτισσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝ.)

Απόστολος: Τitt. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14-19

14 Ιουλίου 2013

«Υμείς έστε φως του κόσμου»

Σεις είστε το φως του κόσμου, είπε ο Κύριος στους μαθητές του. Αλλά μόνο σ' αυτούς; Όχι. Τα λόγια του απευθύνονται σε όλους τους χριστιανούς, σε όλους όσοι θα τον πίστευαν και θα τον ακολουθούσαν στο κύλημα των αιώνων.

Είμαστε, λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, φως εκ φωτός, φως αναμμένο από τον Ήλιο της Δικαιοσύνης, τον Χριστό, ο οποίος είναι το μοναδικό φως του κόσμου, η πηγή της αληθινής ζωής. Και πρέπει άρα να λάμπουμε γύρω μας, να σκορπίζουμε τις ακτίνες μας και να μας βλέπει ο κόσμος.

Ο Χριστός φέρνει δυο ωραία παραδείγματα στην ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε. Δεν είναι δυνατόν – λέγει – να κρυβεί μια πόλις χτισμένη στην κορυφή του βουνού. Ούτε ανάβουν το λυχνάρι για να το τοποθετήσουν κάτω από τον κουβά, αλλά το βάζουν πάνω στον λυχνοστάτη, για να λάμπει σε όλους όσοι βρίσκονται μέσα στο σπίτι. Έτσι, λοιπόν, – συμπεραίνει ο Υιός του Θεού – ας λάμψει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να ιδούν τα καλά έργα σας και να δοξάσουν τον ουράνιο πατέρα σας.

Μη κρύψετε το φως που κατέχετε, το φως που είστε ως μύστες μου και φίλοι μου. Αφήστε το να χυθεί γύρω σας. Κάνετε να σας δουν, να σας προσέξουν, να διδαχτούν από σας οι άνθρωποι. Γίνετε διαδότες του φωτός μου, τοποθετώντας το ψηλά, ώστε να φαίνεται από παντού.

Και για να μη πέσετε σε καμιά παρανόηση, σπεύδω να σας εξηγήσω τι εννοώ με τη λέξη φως. Δεν εννοώ απλώς την πίστη ή την αγάπη σας σε μένα. Δεν εννοώ το γεγονός, ότι έχετε αποταμιεύσει τους λόγους μου στην καρδιά σας, ότι γίνετε κοινωνοί της αλήθειας, που έφερα στον κόσμο. Εννοώ όλα αυτά, αλλά προ παντός τα έργα, τους καρπούς της πίστεως και της αγάπης σας προς εμένα. Εννοώ την εφαρμογή του Ευαγγελίου μου στη ζωή σας. Διότι μονάχα έτσι θα είστε πραγματικά φως του κόσμου. Μονάχα έτσι θα οδηγήσετε και τους άλλους ανθρώπους στην αγκαλιά μου.

Τα έργα είναι εκείνα που μιλούν στις ψυχές και τις κάνουν να στραφούν προς τη σωτηρία. Θα είστε, λοιπόν, φως του κόσμου, αν ανεβείτε στο ύψωμα του αγίου βίου, αν τοποθετήσετε τον χριστιανισμό σας στον λυχνοστάτη της εμπράκτου μιμήσεως μου. Δεν θέλω να μείνετε αποστηθιστές της διδασχής μου, απλοί μνήμονες των λόγων μου. Δεν θέλω να δεχτείτε το τάλαντο, για να το θάψετε και να μην εμπορευθείτε στην αγορά των αρετών, των θλίψεων, των δοκιμασιών, των άθλων. Σας ζητώ να

μεταφράσετε το Ευαγγέλιο σε πράξεις θεάρεστες. Να κάμετε την αλήθεια μου ζωή και τη ζωή σας φορέιο της αλήθειας μου.

Τότε και μόνο τότε, θα είστε γνήσιοι μαθητές μου. Τότε και μόνο τότε, θα σας ταιριάζει ο πανάκριβος τίτλος του Χριστιανού. Τότε και μόνο τότε, θα είστε φως του κόσμου, που θα φωτίζει και θα διαλύει τα σκοτάδια του κόσμου.

Αυτά μας λέγει, αγαπητοί αδελφοί, μέσα από τη σημερινή περικοπή ο Χριστός. Και, χωρίς άλλο, τους πιο πολλούς από μας τα λόγια του τους βρίσκουν ενόχους, παραμελητές της απαιτήσεως του. Γιατί, οι πιο πολλοί, τι παρουσιάζουμε; Περισσότερη κατάνυξη και λιγότερα έργα. Περισσότερη γνώση και λιγότερη εφαρμογή. Μοιάζουμε με πλοία που έχουν το πιο πολύ φορτίο προς τη μια τους πλευρά κι έτσι δεν μπορούν να πλεύσουν ίσια, αλλά κινδυνεύουν να ανατραπούν. Γιατί ενώ είμαστε πλούσιοι σε θεωρία και σε αίσθημα, είμαστε φτωχοί σε πράξεις κι ενέργεια.

Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε όσοι παρουσιάζουμε αυτή την έλλειψη ισορροπίας, όσοι γέρνουμε έτσι επικίνδυνα; Να πλουτίσουμε το βάρος των έργων. Να προσπαθήσουμε από εδώ και πέρα αυτό: πώς να μη λεγόμαστε, αλλά και να είμαστε χριστιανοί, πώς να περάσουμε από τα λόγια και τα αισθήματα και τους λογισμούς στα έργα, που είναι ως τώρα λίγα, ενώ τα πρώτα είναι πολλά.

Γιατί – σύμφωνα με μια όμορφη φράση του αγίου Ιγνατίου – όταν αποδειχθούμε στην πράξη χριστιανοί, τότε θα μπορούμε και να λεγόμαστε.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. στ' 18-23

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5-13

21 Ιουλίου 2013

«Κύριε, ουκ ειμί ικανός ινα μου υπό την στέγην εισέλθης• αλλά μόνον ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου» (Ματθ. η' 8).

Υποκλινόμαστε με θαυμασμό μπροστά στο μεγαλείο της συγκατάβασης του Θεού προς τον άνθρωπο, τον οποιοδήποτε άνθρωπο ανεξαρτήτως χρώματος, φυλετικής ή θρησκευτικής καταγωγής, που προσφεύγει όμως κοντά του με πίστη. Μάλιστα αυτή η πίστη προς τον Ιησού ως Θεό δεν είναι μόνο προάγγελος του θαύματος που θα ακολουθήσει, αλλά και προάγγελος των εξελίξεων στο χώρο της βασιλείας του Θεού. Η πίστη σε συνδυασμό με ορισμένες άλλες αρετές όπως η ταπεινοφροσύνη και η αγάπη, αποτελούν την εγγύηση για την κατάκτηση της βασιλείας των ουρανών και όχι η θρησκευτική ή φυλετική καταγωγή.

Ναι, η πίστη στον Ιησού ως Κύριο και Θεό και ότι αυτός μπορεί να κάνει το θαύμα με μόνο τον λόγο του και χωρίς να είναι ανάγκη να φέρουν τον ασθενή κοντά του ή να χρειαστεί να πάει ο ίδιος επί τόπου, όπως εξήτησε ο Ιάειρος.

Πίστη, λοιπόν, στον Ιησού ως Θεό και ως έχοντα τη δυνατότητα να βγάλει τον άνθρωπο από τα αδιέξοδα του και να τον οδηγήσει στη θεραπεία και στη συνέχεια στη βασιλεία του Θεού. Μια πίστη ζωντανή, που εκφράζεται με έργα και δεν περιορίζεται σε απλή «θρησκευτική συνήθεια». Μια πίστη που δεν επικαλείται θρησκευτική καταγωγή ή προσωπικές αρετές, αλλά συνοδεύεται με πράξη αυτογνωσίας και βαθειά ταπείνωση, όπως έγινε σήμερα με τον εκατόνταρχο. Δεν επικαλέσθηκε το αξίωμα του για να προβληθεί. Δεν επικαλέσθηκε την δύναμη του αξιώματος του για να εντυπωσιάσει για να αποδείξει ότι είναι μεγάλος και τρανός. Αντίθετα μπροστά στο μεγαλείο του συνομιλητή του ομολόγησε τη δική του αναξιοτήτα. «Κύριε, δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου».

Αλήθεια, αγαπητοί μου αδελφοί, δεν ξέρουμε τι να πρωτοθαυμάσουμε, την ταπεινοφροσύνη του ή την πίστη και την αγάπη του; Μπροστά στον Ιησού αισθάνεται μικρός και ανάξιος. Όμως εμείς πόσο ανάξιοι νιώθουμε κάθε φορά που μπαίνουμε στην εκκλησία του Θεού ή και ακόμα περισσότερο όταν τον δεχόμαστε μέσα μας δια του μυστηρίου της Θείας Κοινωνίας;

Δύσκολη η απάντηση του ερωτήματος αν θέλουμε η απάντηση μας να είναι ειλικρινής. Γιατί πολλές φορές ξεχνούμε που βρισκόμαστε και τι επιδιώκουμε. Πολλές φορές, σαν άλλοι Φαρισαίοι, συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους ανθρώπους και όχι με το Θεό. Μάλιστα σ' αυτή τη σύγκριση βλέπουμε ή και μεγαλοποιούμε τις ατέλειες των συνανθρώπων μας και αδυνατούμε να δούμε, πολύ δε περισσότερο να αναγνωρίσουμε τις δικές μας ατέλειες και αδυναμίες. Αποτέλεσμα, οι θεωρούμενοι «αμαρτωλοί» να δικαιώνονται και εμείς ως «αυτοδικαιωμένοι» να μένουμε έξω από τη βασιλεία των ουρανών». Και τούτο γιατί με την αντίληψη της «ευσέβειας» μας χτίζουμε ένα τείχος ανάμεσα στον εαυτό μας και την πραγματικότητα που μας κρατά μακριά από τη σωτηρία.

Όμως ο Ιησούς είναι σαφής. Αποστρέφεται την υποκρισία και προειδοποιεί ότι η επικίνδυνη πορεία θα έχει και επικίνδυνη κατάληξη. Και εξηγεί το λόγο: «Αλίμονο σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλίνετε στους ανθρώπους το δρόμο για τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε εσείς μπαίνετε ούτε το επιτρέπετε σε όσους θέλουν να μπουν». (Ματθ. κγ' 14).

Πραγματικά είναι φοβερή η επισήμανση του Ιησού, γιατί ενώ στόχος μας πρέπει να είναι η είσοδος στη βασιλεία των ουρανών με την όλη στάση, ζωή και συμπεριφορά μας, ούτε μπαίνουμε αλλά ούτε και επιτρέπουμε στους άλλους να μπουν»!!

Για τούτο και μας προειδοποιεί: «Όποιος γίνει αφορμή να κλονιστεί ένας απ' αυτούς τους μικρούς που πιστεύουν σε εμένα, είναι προτιμότερο γι' αυτόν να κρεμάσει μια μυλόπετρα στο λαιμό του και να καταποντιστεί στη θάλασσα» (Ματθ. ιη' 6).

Όμως ο εκατόνταρχος του σημερινού ευαγγελίου, παρά το ότι δεν ανήκει στον Ιουδαϊκό χώρο, εν τούτοις παρουσιάζεται περισσότερο πιστός απ' ότι οι Ιουδαίοι οι οποίοι ενώ βλέπουν το θαύμα αρνούνται να αναγνωρίσουν τη Θεότητα του Ιησού. Αντίθετα ο εκατόνταρχος ομολογεί τη Θεότητα του Ιησού και τη δυνατότητα του να κάνει το θαύμα με μια προστακτική εντολή του.

«Αλλά μόνον ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου». «Πες όμως ένα λόγο, και θα γιατρευτεί ο δούλος μου». Αλήθεια τέτοια πίστη και τόση αγάπη είναι αδύνατο να μην σχολιαστούν. Είπε ο Ιησούς: «Αμήν λέγω υμίν ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον». Σας βεβαιώνω πως τόση πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δε βρήκα.

Ο θαυμασμός του Ιησού είναι απόλυτα δικαιολογημένος. Δε διστάζει μάλιστα να τον επαναλάβει για δεύτερη φορά. Και ο δυο περιπτώσεις εκείνη της Χαναναίας κι σήμερα του εκατόνταρχου, αφορούσαν ειδωλολάτρες. Κι όμως παρά την ως τώρα ειδωλολατρική ζωή τους μπόρεσαν να διακρίνουν στο πρόσωπο του Ιησού τον Κύριο και Θεό. Δικαιολογημένος όμως και ο επικριτικός λόγος του Ιησού στους σύγχρονους του Ιουδαίους, που ενώ τον πλησιάζουν εκφράζουν αμφιβολία για τη δυνατότητα του να κάνει το θαύμα.

Πιο εκφραστική η περίπτωση του πατέρα δαιμονιζόμενου παιδιού που είπε: «Αν μπορείς να κάνεις κάτι, βοήθησε μας» (Μαρκ. θ' 22). Ακόμα και ο μαθητής του Θωμάς ζητά να βάλει τον δάκτυλον του «εις τον τύπον των ήλων» (Ιωάν. κ' 25).

Όμως ούτε ο δίκαιος έπαινος ούτε ο επικριτικός λόγος του Ιησού περιορίζονται στους ανθρώπους σημερινού ευαγγελίου ή της εποχής του. Τόσο ο έπαινος όσο και η προειδοποίηση απευθύνονται διαχρονικά σε όλους τους ανθρώπους δια μέσου των αιώνων. Άρα και σε μας σήμερα και μάλιστα στο βαθμό της πίστης με την οποία τον πλησιάζουμε. Ας μην ξεχνάμε τη δική του διαβεβαίωση ότι: «Το ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» (Μαρκ. θ' 23). Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει. Αδελφοί μου, υποκλινόμαστε στη συγκατάβαση του Θεού προς τον άνθρωπο. Υποκλινόμαστε ακόμα και στη θαυμαστή πίστη του ανθρώπου που μέσα από αυτήν ανυψώνεται ο ίδιος προς το Θεό χωρίς να επιδιώκει τη σωματική παρουσία του Κυρίου. Ας μιμηθούμε την πίστη του εκατόνταρχου και να είμαστε βέβαιοι ότι θα ακούσουμε κι εμείς τα πολυπόθητα και παρήγορα λόγια: «Υπαγε και ως επίστευσας γεννηθήτω σοι». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1 - 10

Ευαγγέλιον: Ματθ. η' 28 - θ' 1

28 Ιουλίου 2013

«Καί ιδού πάσα η πόλις ἐξήλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ορίων αὐτῶν».

Οι κάτοικοι της χώρας των Γεργεσηνῶν σε ένα τουλάχιστον θέμα ήταν απόλυτα σύμφωνοι, αγαπητοί μου. Ἐπρεπε να φύγει από την περιοχή τους. Ἐμαθαν τα γεγονότα. Οι επιθετικοί και επικίνδυνοι δαιμονιζόμενοι που συνάντησε ο Ἰησοῦς απαλλάχτηκαν από τα δαιμόνια με θαυματουργικό τρόπο. Οι πρώην δαιμονιζόμενοι θεραπεύτηκαν. Τα δαιμόνια ὁμως με την ἄδεια του Κυρίου εισήλθαν στην ἀγέλη των χοίρων που ὄρμησαν στον γκρεμό και πνίγηκαν ὅλα στη θάλασσα.

Ἐντρομοὶ καὶ ἐκπληκτοὶ οἱ βοσκοὶ ἔσπευσαν να ἀναφέρουν τα γεγονότα στους εργοδότες τους. Καὶ να λοιπὸν σύσσωμοὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι της πόλης ἦρθαν να προλάβουν να συναντήσουν τον Ἰησοῦ. Δεν ἦρθαν για να ἀκούσουν την διδασκαλία Του. Οὔτε ἔφεραν καὶ τους αρρώστους τους, για θεραπεία. Ἦρθαν ὁμως ὅλοι μαζί, για να εἶναι πιο πειστικοί! Ἦρθαν να Του ζητήσουν, να ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ την περιοχή τους. Να φύγει μακριά, ἔξω ἀπὸ τα σύνορα της περιοχῆς τους.

Ἀπαγορευμένη η διατροφή καὶ τὸ εμπόριο τῶν χοίρων. Σαφῆς ἦταν ὁ Ἑβραϊκὸς νόμος. Παράνομοι οἱ κάτοικοι της χώρας τῶν Γεργεσηνῶν. Δεν δίσταζαν να παραβαίνουν τον νόμο για να κερδίζουν.

Τὸ μόνο θέμα που τους ἀπασχολοῦσε, αγαπητοί μου ἀδελφοί, ἦταν τὸ κέρδος. Δεν τους περιορίζε καμια ἀναστολή. Δεν ἐνοιώθαν καμιά ἐνοχὴ για την πράξη τους. Για χάρη του παράνομου κέρδους, ξέχασαν τὴ θρησκεία τους καὶ τις ἐπιταγές της. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς της προσήλωσης δεν μπόρεσαν να ἀντιληφθοῦν την ιδιότητα του Σωτῆρος Χριστοῦ, του ἀναμενόμενου Μεσσία.

Ἀλλὰ δεν εἶχαν καὶ την ευγένεια που ἔπρεπε να ἐπιδείξουν σε ἕνα ξένο ἐπισκέπτη της περιοχῆς τους, που ὅλοι Τον σέβονταν καὶ πολλοὶ Τον ἀκολουθοῦσαν. Ἀσφαλῶς εἶχαν ἀκούσει για τὴ διδασκαλία καὶ τα θαύματα του Κυρίου. Ἴσως κάποιοι να ἔτυχε να Τον ἀκούσουν καὶ οἱ ἴδιοι σε κάποια ἄλλη πόλη ἢ κάποιο γειτονικὸ χωριὸ να διδάσκει.

Καὶ ὁμως ὅλοι, Του ζήτησαν να φύγει. Δεν φαίνεται να υπῆρξε κάποια ἐξαιρέση, «πάσα η πόλις», σημειώνει η σημερινή ευαγγελικὴ περικοπή. «Να τους ἀδειάσει τὴ γωνιά», ὅπως θα λέγαμε σημερα. Αὐτά για τους Γεργεσηνοὺς.

Ἀλλὰ εμεῖς, αγαπητοί μου, τι κανουμε;

Ἐδῶ καὶ αρκετὸ καιρὸ περνούμε μια σοβαρὴ οικονομικὴ κρίση. Φαίνεται ὅτι δύσκολα θα την ξεπεράσουμε. Πολλές συνέπειές της θα δούμε στη ζωὴ μας, στα χρόνια που θα ἀκολουθήσουν. Πολλές ἀλλαγές θα ἀποδεχτοῦμε στην καθημερινότητά μας.

Δεν εἶναι τυχαίῳ που φτάσαμε μέχρις ἐδῶ. Κάποια λάθη, πολλὰ λάθη κάναμε. Ὀρίσαμε σαν βασικὴ ἀρχὴ της ζωῆς μας την οικονομικὴ μας ἀνάπτυξη. Ἀφοσιωθήκαμε ἀκαταπόνητα στην προσπάθεια αὐτή. Ἐξάσαμε πνευματικῶς

αξίες, και δεν εννοώ μόνο τις θρησκευτικές αρχές. Θεωρήσαμε αξιολογικά κατώτερη απασχόληση τα πνευματικά ενδιαφέροντα που δεν αποδίδουν κέρδος. Νυχθημερόν ζήσαμε την αβάσταχτη και αχόρταγη ανάγκη του μεγάλου και εύκολου πλουτισμού. Παραμερίσαμε αρχές, παραδόσεις και την ηθική, προκειμένου να πετύχουμε. Και πετύχαμε οικονομικά. Πετύχαμε υψηλά εισοδήματα, άνετη ζωή, συσσώρευση πλούτου, αλλά και χρέη και δάνεια και υποχρεώσεις πολλές. Τα τελευταία αποφεύγαμε να θυμόμαστε.

Ζήσαμε, αγαπητοί μου, την ζωή μας με πολλή άνεση, χωρίς πολλές έννοιες και φροντίδες. Αγνοήσαμε τις πιθανές αναπάντεχες επιπτώσεις. Κλείσαμε τα μάτια μας στα παθήματα άλλων, που ακούγαμε αδιάφορα.

Ξεχάσαμε και τις επιταγές τις θρησκείας, που ενώ δεν μας απαγορεύει και να εργαζόμαστε και να κερδίζουμε, δεν μας θέλει κακομοίρηδες, ωστόσο έχει θέσει και κάποια όρια.

Δεν επιτρέπεται να γινόμαστε δούλοι υλικών πραγμάτων και να καθοδηγούμαστε μόνο από αυτά. Δεν μπορεί το μόνο μέλημά μας να είναι πως θα αποκτήσουμε περισσότερα, να γίνουμε πλουσιότεροι από κάποιον άλλο που συγκρίνουμε τον εαυτό μας. Δεν πρέπει να μιμούμαστε τον πλούσιο της γνωστής παραβολής. «Ψυχή μου έχεις πολλά αγαθά .... Φάγε, πίε και ευφραίνου», έλεγε. Και ενώ ήταν τόσο σίγουρος ο πλούσιος, για το μέλλον του, την νύχτα ακριβώς που είχε εξασφαλίσει το μέλλον, χωρίς να χρειάζεται να εργάζεται πλέον, πέθανε. Γνωστό άλλωστε είναι και το λεγόμενο «τα σάβανα δεν έχουν τσέπες». Τα υλικά αγαθά εκπληρώνουν ένα σκοπό, που όρισε ο Θεός. Να διατηρηθούμε στη ζωή. Είναι υποχρέωσή μας αυτό. Αλλά ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα και υλικές ανάγκες. Υπάρχει και η ψυχή με τις δικές της ανάγκες. Και οι ανάγκες της ψυχής μας είναι μόνο πνευματικές. Ικανοποιούνται οι ανάγκες της ψυχής με τη μελέτη και γνώση του θελήματος του Θεού. Ικανοποιείται η ψυχή του καθενός μας από τα αγαθά έργα που πράττουμε, μικρά ή μεγάλα. Ικανοποιείται η ψυχή μας, όταν προσευχόμαστε στο Θεό που αγαπάμε και μας αγαπά και μας φροντίζει. «Πνεύμα ο Θεός» . Και η λατρεία και προσκύνησή Του, πρέπει να είναι πνευματική.

Και για να επανέλθουμε στα σημερινά προβλήματα. Θέλοντας και μη, αγαπητοί μου, θα περιορίσουμε τις οικονομικές μας ενασχολήσεις. Ή μάλλον έχει περιοριστεί η μεγάλη και πλαστή οικονομική άνεση που ζήσαμε τα τελευταία χρόνια. Σίγουρα θα μπορέσουμε να ανανήψουμε. Να προσγειωθούμε, λοιπόν, στην πραγματικότητα. Να βρούμε τι έφταιξε και να το διορθώσουμε. Να ζήσουμε νοικοκυρεμένα, με περισσότερη απλότητα και σύνεση αντιμετωπίζοντας την πραγματικότητα με την ελπίδα μας στη βοήθεια του Θεού.

Να δούμε και τους γύρω μας, και όχι μόνο τον εαυτό μας, και να ζητήσουμε τη συμπαράσταση και βοήθεια και του Θεού για να πάρουμε δύναμη.Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ΄
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Διότι τίποτε δεν είναι τόσο ισχυρόν να οδηγήσει εις την ομόνοιαν εκείνους οι οποίοι είναι ειλικρινώς διατεθειμένοι έναντι του Θεού, όσον το να συμφωνούν δια τον Θεόν. Και τίποτε πάλιν δεν είναι τόσο πρόσφορον να οδηγήσει εις σύγκρουση και διχόνοιαν, όσον η διαφωνία δι' αυτόν. Διότι εκείνος ο οποίος είναι πολύ ήρεμος ως προς τα άλλα, γίνεται πολύ θερμός δι' αυτό, και ο πράος γίνεται αληθινός μαχητής, όταν ίδη τον Θεόν να αναβάλλει την οργήν του, και ζημιώνει έτσι τον εαυτόν του, με την πώσιν του, ή μάλλον τον Θεόν, ο οποίος μας κάνει πλούσιους και πλουτίζει. Έτσι μεν λοιπόν, όπως έχω ειπεί, ημείς είμεθα πιο ήπιοι εις την διαφωνίαν, εις τρόπον ώστε να γίνει πιο λαμπρά από την διένεξιν η ομόνοια, και να επιτύχουν σχεδόν το μέσον οι ικανοί και επιδέξιοι από κάθε παράταξιν. Επειδή όμως η ταχύτης με την οποίαν επειτεύχθη η ειρήνη δεν είναι αρκετή να εξασφαλίσει την διάρκειαν της εάν δεν παρουσιαστεί και κάποιος λόγος να την συγκρατεί και δεν έλθει ως σύμμαχος εις τον λόγον ο Θεός, από τον οποίον αρχίζει και τις τον οποίον καταλήγει κάθε καλόν. Εμπρός λοιπόν ας την δυναμώσωμεν και με προσευχάς και με τα σκέψεις μας, αφού ενθυμηθώμεν κατά πρώτον λόγον ότι το πιο καλόν μεν και το πιο υψηλόν από τα όντα είναι ο Θεός, εάν βεβαίως δεν θέλει κανείς να τον θεωρήσει ως υπέρ την ουσίαν ή να αναγάγει εις αυτόν την ύπαρξιν, από την οποίαν παίρνουν και τα άλλα όντα, και κατά δεύτερον τα πρώτα μετά από τον Θεόν και γύρω από τον Θεόν όντα, εννοώ τας αγγελικάς και επουρανίους δυνάμεις, αι οποίαι, επειδή παίρνουν πρώτες φως από το πρώτον φως και επειδή λαμπρύνονται επίσης με τον λόγον της αλήθειας, είναι και αυτές φως, αντανάκλασις του τελείου φωτός. Το κατ' εξοχήν δε χαρακτηριστικόν των είναι το ότι δεν συγκρούονται και δεν επαναστατούν. Διότι ούτε εις την θεότητα υπάρχει διαφωνία, επειδή δεν υπάρχει διαίρεσις (διότι η διαφωνία είναι παράγωγον της διαιρέσεως), αλλά υπάρχει τόσο μεγάλη ομόνοια και προς την ίδιαν την θεότητα και προς τα εκτός της θεότητας, ώστε να αποτελέσει η αρετή αυτή ονομασίαν του Θεού μαζί με τα άλλας και μάλιστα πριν από εκείνας με τας οποίας ευχαριστεΐται να τον ονομάζουν. Διότι είναι πράγματι ειρήνη και αγάπη και έτσι και ονομάζεται, βοηθών ημάς δια των ονομάτων του αυτών να αποκτήσωμεν τας αντιστοιχούς αρετάς.

Από τους αγγέλους δε εκείνος ο οποίος ετόλμησε να επαναστατήσει και υπηρηφανευθείς ηθέλησε να υψωθεί πάνω από το αξίωμα του έναντι του Κυρίου του παντοκράτορος, και επεδίωξε να στήσει τον θρόνον του πάνω από τα νέφη, όπως λέγει ο προφήτης, επιμωρήθη όπως ήξίζεν η παραφροσύνη του και κατεδικάσθη να είναι σκότος αντί να είναι φως, η διά να ομιλήσωμεν με περισσοτέραν ακρίβειαν, κατεδίκασεν ο ίδιος τον εαυτόν του. Οι υπόλοιποι δε παραμένουν εις το αξίωμα των, του οποίου το κύριον χαρακτηριστικόν είναι η ειρήνη και η έλλειψη στάσεων, αφού έχουν λάβει την ιδιότητα του να είναι εν από την αξίαν δοξολογίας και Αγίαν Τριάδα, από την οποίαν έχουν λάβει και τον φωτισμόν. Επειδή και εκείνη και είναι και πιστευόμεν ότι είναι ένας Θεός όχι ολιγώτερον εξ αιτίας της ομόνοιας από όσον εξ' αιτίας της ίδιας ουσίας. Όστε ανήκουν μεν εις τον Θεόν και ευρόσκονται κοντά εις τα θεία όσοι αποδέχονται και εκτιμούν το λαμπρόν αγαθόν της ειρήνης και απεχθάνονται και στενοχωρούνται δια το αντίθετον, δηλαδή την διχόνοιαν. Εις την αντίθετον δε παράταξιν ανήκουν όσοι είναι επιθετικοί ως προς τους τρόπους και προσπαθούν να κατακτήσουν την επιτυχίαν με παραδοξότητα και καμαρώνουν με την καταισχύνην των, επειδή και εκείνος στασιάζει ο ίδιος προς τον εαυτόν του και με τας πολλάς μορφάς του και με τα πάθη και με τας άλλας του πράξεις αυτό το πράγμα κάνει, επειδή είναι απ' αρχής δολοφόνος των ανθρώπων και εκθρός το καλού, δια να πληγώνει με βέλη εις το σκοτάδι το κοινόν σώμα της Εκκλησίας, κρύπτων

τον εαυτόν του εις το σκότος και την παροχήν της στάσεως, όπως νομιζώ ότι βάζει με σοφιστικούς τρόπους και πανουργίαν εις τον καθ' ένα τα πολλά και προετοιμάζει κατά κάποιον τρόπον χώρον διά τον εαυτόν μου μέσα μας διά να εισέλθει ολόκληρος, όπως εισέρχεται ο νικητής από το ρήγμα του τείχους ή της αντιπάλου παρατάξεως.

Το πρώτον και τόσον σημαντικόν πράγμα, το οποίον δείχνει την αναγκαιότητα της ορθής σκέψεως και της ομόνοιας, είναι τούτο, η μίμησις δηλαδή του Θεού και των θείων πραγμάτων, προς τα οποία και μόνον πρέπει να αποβλέπει η κατ' εικόνα Θεού δημιουργηθείσα ψυχή δια να πορευεται εκ του ασφαλούς και δια να διατηρήσει κυρίως την ευγενή της καταγωγήν και κατά το δυνατόν την ικανότητα να γίνει ομοία με τον Θεόν με το να προσβλέπει προς αυτά. Κατά δεύτερον δε λόγον ας στρέψωμεν το βλέμμα προς τον ουρανό άνω και προς την γην κάτω δια να ακούσωμεν την θείαν φωνήν και να γνωρίσωμεν καλώς τους νόμους της φύσεως. Διότι ο ουρανός και η γη και η θάλασσα και όλος ο κόσμος, το μέγα και θαυμαστόν δημιούργημα του Θεού, με το οποίον και φανερώνεται ο Θεός κηρυττόμενος από την σιωπήν, όταν μεν ευρίσκεται εις ισορροπίαν και ζει ειρηνικά με τον εαυτόν του παραμένων εντός των ορίων της φύσεως του και δεν επαναστατεί τίποτε εναντίον του άλλου ούτε ξεπερνά τα λογικά δεσμά με τα οποία ο τεχνίτης Λόγος εσυνταίριασε το παν, και είναι κόσμος, όπως και λέγεται, και απλησίαστον κάλλος, και δεν θα ήτο δυνατόν ποτέ να επινοήσει κανείς κάτι πιο λαμπρόν ή πιο μεγαλοπρεπές από αυτόν. Όταν δε παύσει να ειρηνεύει, παύει να είναι και κόσμος. Διότι το να έχει κοινόν ο ουρανός κατά θαυμαστήν τάξιν με τον αέρα μεν το φως, με την γην δε τας βροχάς, δεν νομίζεις ότι οφείλεται εις κάποιον λογικόν νόμον προνοίας; Επίσης η γη και ο αήρ, από τα οποία η μεν γη χαρίζει τας τροφάς και ο ουρανός την αναπνοήν εις όλα τα ζώα, δεν συντηρούν την ζωήν με αυτά, μιμούμενα την στοργήν και την αγάπην των γονέων;

Αι εποχάι δε αι οποίαι διαχέονται η μια εις την άλλην και αι οποίαι αντικαθιστούν σιγά-σιγά η μια την άλλην, μετριάζουσαι τας μεγάλας αντιθέσεις των άκρων με μιαν μέσην κατάστασιν και συνδυάζουν κατά τρόπον σοφόν την ευχαρίστησιν με την ανάγκην, δεν καθοδηγούνται από την ειρήνην; Τι συμβαίνει δε με την ημέραν και την νύκτα, αι οποίαι είναι συμμετρικάι μεταξύ των και διαδέχονται η μια την άλλην, και η μεν μια μας ξυπνά διά να εργασθώμεν ενώ η άλλη μας ξεκουράζει; Τι επίσης με τον ήλιον και την σελήνην και το κάλλος και το πλήθος των άστρων, τα οποία ανατέλλουν και δύουν με πολλήν τάξιν; Η θάλασσα δε και η ξηρά, αι οποίαι ήρεμα εισχωρούν η μια εις την άλλην και δίδουν και παίρνουν η μια από την άλλην κατά τρόπον καλόν και τρέφουν με αγάπην τον άνθρωπον, εις τον οποίον χορηγολυν πλουσίως και με μεγάλην προθυμίαν ότι διαθέτουν; Οι ποταμοί δε οι οποιοι τρέχουν ανάμεσα από όρη και πεδιάδας και δεν ξεπερνούν την κοίτην των, διότι αυτό δεν είναι κάτι χρήσιμον, ούτε επιστρέφουν να σκεπάσουν την γην;

Αι αναμίξεις δε και αι ενώσεις των στοιχείων και η συμμετρία και η αρμονία των μελών; Αι τροφαί δε των ζώων, ο πολλαπλασιασμός των και ο διαχωρισμός των κατοίκων των; Και αυτά τα οποία κυριαρχούν, και εκείνα τα οποία υποτάσσονται, και εκείνα τα οποία είναι υποτεταγμένα εις ημάς και εκείνα τα οποία είναι ελεύθερα; Όλα αυτά έτσι έχουν και όπως κατευθύνονται και κυβερνώνται από τας πρώτας αιτίας της αρμονίας, η ίδια κατευθύνσις δηλαδή και η σύμπνοια, τι άλλο θα ημπορούσε κανείς να νομίσει ότι είναι, εκτός από προτροπαί προς την φιλίαν και την ομόνοιαν, και από το να υπαγορεύουν εις τους ανθρώπους με το παράδειγμα των την ομόνοια;

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δευτέρα	1 Ιουλίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Αγ.Ανάργυροι
Κυριακή	7 Ιουλίου	:	ΛΕΜΟΝΑ
Τετάρτη	17 Ιουλίου	:	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Τετάρτη	17 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΝΑΡΙΤΑ
Παρασκευή	19 Ιουλίου (Εσπερινός-εγκαίνια)	:	ΔΟΡΑ
Κυριακή	21 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	5 Ιουλίου(Αγρυπνία)	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	7 Ιουλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	14 Ιουλίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	14 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Τρίτη	16 Ιουλίου(Εσπερινός)	:	ΑΓ.ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τετάρτη	17 Ιουλίου	:	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Παρασκευή	19 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ
Κυριακή	21 Ιουλίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Πέμπτη	25 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Παρασκευή
Παρασκευή	26 Ιουλίου	:	ΜΗΛΙΟΥ
Παρασκευή	26 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Σάββατο	27 Ιουλίου	:	ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ
Κυριακή	28 Ιουλίου	:	ΝΑΤΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.398

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ΙΒ' 6-14
Ευαγγέλιο: Ματθ. Θ' 1-8
4 Αυγούστου 2013

« Θάρσει τέκνον· αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου »

Στο κατάμεστο από κόσμο σπίτι της Καπερναούμ, συμβαίνει κάτι το πρωτοφανές. Κάποιοι που μεταφέρουν στους ώμους τους ένα παραλυτικό, επειδή αδυνατούν από την κοσμοσυρροή να εισέλθουν από την είσοδο μέσα στο σπίτι, ξηλώνουν την στέγη του σπιτιού και καθώς το φως του ουρανού ξεχύνεται μέσα στο σπίτι, ένα κρεβάτι κρεμασμένο με σχοινιά, αιωρείται. Πάνω σ' αυτό βρίσκεται ένας παράλυτος, που κοιτάζει ικετευτικά τον Κύριο, προσμένοντας το θαύμα. Ο Καρδιογνώστης Κύριος, γνωρίζει στην εντέλεια τα συναισθήματα, που πλημμυρίζουν αυτή τη στιγμή, την καρδιά του παραλυτικού. Ξέρει τους δισταγμούς του, που πηγάζουν από τη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς του. Από την άλλη ο παραλυτικός, τρέμει και φοβάται μήπως οι αμαρτίες του, γίνουν εμπόδιο στο θαύμα. Απρόσμενα, όμως, αντί ν' ακούσει λόγια αποδοκιμασίας, ακούει τα ενισχυτικά λόγια του Κυρίου, ο οποίος για να τον καθησυχάσει, του απευθύνει λόγους ενισχυτικούς και τονωτικούς. «Έχε θάρρος, παιδί μου», του λέει, «Μην ανησυχείς. Οι αμαρτίες σου που σ' έφεραν σ' αυτή την κατάσταση, έχουν συγχωρηθεί». Γι' αυτό μη απογοητεύεσαι. Η κατάσταση αυτή της απελπισίας του παραλύτου, μας δίνει σήμερα αφορμή να δούμε κι εμείς γιατί απογοητευόμαστε και γιατί ο Κύριος, είναι το μόνο στήριγμά μας, στην κάθε δυσκολία της ζωής μας.

«Εσχατον πάντων των κακών η απόγνωσις», μας λέει ο άγιος Ευφραίμ ο Σύρος. Τούτο σημαίνει ότι το θέμα είναι σοβαρό και η απόγνωση είναι το χειρότερο κακό στη ζωή μας. Πως όμως φτάνουμε στην απελπισία και την απογοήτευση. Τούτο οφείλεται στην απομάκρυνσή μας από το Θεό, που έχει σαν συνέπεια την απιστία και την έλλειψη της ελπίδας, που χρειαζόμαστε στη ζωή αυτή. Πιστεύουμε ότι με τις δικές μας δυνάμεις, μπορούμε να φτιάξουμε τη ζωή μας. Και δυστυχώς, συμβαίνει το αντίθετο. Γιατί όσο απομακρυνόμαστε από το Θεό, τόσο πιο δραματική γίνεται η ζωή μας. Μάλιστα, πολλές φορές, δεν μας λείπει τίποτε από τη ζωή αυτή, αλλά τα πάντα μας λείπουν, γιατί μας λείπει ο Θεός. Και φτάνουμε στο σημείο να μένουμε απαρηγόρητοι, γιατί δεν έχουμε κανένα στήριγμα. Κι ενώ έχουμε την πηγή της χαράς, της ελπίδας και της αισιοδοξίας για το μέλλον μας, που είναι ο Χριστός, δεν βρίσκουμε διέξοδο ειρήνης και γαλήνης στη ζωή μας. Και καταφεύγουμε στους γιατρούς, στους ψυχολόγους και ψυχιάτρους για να λύσουμε τα προβλήματά μας. Και φτάνουμε τις περισσότερες φορές να μη αντέχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα δύσκολο παιδί, ένα σκληρό συνεργάτη, μια χρόνια ασθένεια ή τέλος κάποιες αποτυχίες της ζωής μας.

«Θλίψεις και ανάγκαι εύροσάν με», αναφωνεί ο Ψαλμωδός Δαβίδ, και εκφράζει με τους λόγους αυτούς μια πραγματικότητα για τον εαυτό του και για όλους όσους έζησαν και ζούμε και θα ζήσουν στον κόσμο αυτό. Γιατί είναι αλήθεια ότι η ζωή όλων μας είναι ζυμωμένη με θλίψεις και περιπέτειες και συμφορές. Συχνότερα στην κοινωνία μας ακούονται θρήνοι και αναστεναγμοί, παρά τραγούδια και αλαλαγμοί χαράς. Πολύ επιτυχημένα παραλληλίζεται ο ανθρώπινος βίος με τη θάλασσα. Γιατί όπως ακριβώς η θάλασσα έτσι και η ζωή μας, έχει και περιόδους γαλήνης, αλλά και περιόδους με μικρά ή μεγάλα κύματα που είναι οι διάφορες

θλίψεις. Είναι φυσιολογικό, επομένως, εφ' όσο διαπλέουμε τη θάλασσα της παρούσης ζωής, να ταλαιπωρούμαστε και να δοκιμαζόμαστε.

Η απελπισία που νοιώθουμε όλοι μας σήμερα προκαλείται από το πολύ πλήθος των αμαρτημάτων μας και από το βάρος της συνείδησής μας. Όταν δηλαδή οι πτώσεις μας είναι πολλές και συνεχείς, αισθανόμαστε το βάρος των ασθενειών μας και λιποψυχούμε. Χάνουμε την υπομονή μας και αισθανόμαστε ότι έφυγε ο Θεός από τη ζωή μας. Ιδιαίτερα, σήμερα που η κοινωνία μας με τα διάφορα προβλήματα και κυρίως με το οικονομικό αισθάνεται κουρασμένη, απογοητευμένη και ταλαιπωρημένη από τη ζωή. Πρόκειται για μια κοινωνία που ζει σε μια ατμόσφαιρα αποθάρρυνσης και μελαγχολίας. Τεράστια είναι τα οικονομικά προβλήματα που ορθώνονται καθημερινά μπροστά μας. Αγωνιζόμαστε και εργαζόμαστε μέρα νύκτα, για να τα βγάλουμε πέρα, να ορθοποδήσουμε, να ξανασάνουμε από τις δυσκολίες, που σαν φορτία δυσβάστακτα μας πιέζουν. Κι έρχεται ώρα που αποκάμνουμε και χάνουμε το θάρρος μας και ίσως μερικές φορές από το στόμα μας να βγαίνει η μελαγχολική φράση «δεν υπάρχει για μένα ελπίδα να δω καλύτερες μέρες».

Σ' αυτές, όμως, τις οριακές στιγμές της ζωής μας είναι η ώρα ν' ακούσουμε κι εμείς τη φωνή του Κυρίου να μας λέει: «Θάρσει, τέκνον. Μη φοβάσαι, είμαι δίπλα σου». Γιατί στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας μόνο ο Χριστός μπορεί να παρηγορήσει την ψυχή μας. Είναι ο μόνος που μας γνωρίζει καλά. Είναι ο μόνος που ξέρει τα βάθη της ψυχής μας, τον πόνο μας και τις αντοχές μας. Μόνο ο Χριστός μπορεί να παρηγορήσει τις ψυχές μας, γιατί είναι ο Χαριτοδότης, ο Καρδιογνώστης, ο Ελεήμονας. Κατεβαίνει από τα ύψη του Θαβώρ μέσα στο δαιμονισμένο κόσμο μας και μας μεταδίδει μια ακτίνα από το φώς Του. Δεν είμαστε, λοιπόν, μόνοι. Απολαμβάνουμε καθημερινά στην ζωή μας την αγάπη του Χριστού και της Παναγίας Μητέρας Του. Αισθανόμαστε την παρουσία των Αγίων να μας ενισχύουν στις δύσκολες ώρες μας. Μέσα στο μυστήριο της Ιεράς Εξομολόγησης ακουμπάμε τις κουρασμένες ψυχές μας και παίρνουμε την άφεση και τη θεϊκή παρηγοριά. Ο Θεός δεν στέκεται ούτε στο πλήθος, ούτε στο βάρος των αμαρτιών. Προσέχει τη μετάνοια. Αν είναι δηλαδή θερμή η μετάνοια, ειλικρινής η εξομολόγηση και σταθερή η απόφαση του αγώνα εναντίον της αμαρτίας, τότε, όλα τα συγχωρεί ο μακρόθυμος και πολυέλεος, και αυτά ακόμα τα μεγαλύτερα εγκλήματα.

Αδελφοί μου. Η Αγία μας Εκκλησία νοιάζεται και ενδιαφέρεται για όλους όσοι στη ζωή αυτή έχουν δυσκολίες και έχουν ανάγκη στηριγμού. Και είναι αλήθεια ότι ο κόσμος μας σήμερα περνά δύσκολες μέρες. Όλα τα σημάδια είναι απογοητευτικά. Παντού πνευματική αδιαφορία, ανηθικότητα, κατήφορος, διάλυση. Ιδιαίτερα στους νέους μας, συστήνουμε να αποφεύγουν την μελαγχολία και την απογοήτευση, μετά από τις σημερινές δύσκολες συνθήκες που ζει ο τόπος μας. Αν όλοι μας αλλάξουμε τρόπο ζωής και αν όλοι μας συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας, την πίστη και την ελπίδα μας στον Πανάγαθο Θεό και αν προχωρήσουμε με θάρρος και αισιοδοξία για το μέλλον αυτού του τόπου, τότε να είμαστε βέβαιοι ότι όλες οι κλειστές πόρτες θα ανοίξουν και μια νέα περίοδος θα ανατείλει για όλους μας. Αυτός μόνος μπορεί να διώξει τα πυκνά σύννεφα που καλύπτουν τον καταγάλανο ουρανό της πατρίδας μας. Αρκεί εμείς να εμπιστευθούμε τη ζωή μας και την ελπίδα μας στον Πανάγαθο και Παντοδύναμο Θεό και Σωτήρα μας, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' Ματθαίου
Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1 -7
Ευαγγέλιον: Ματθ.θ' 27-35
11 Αυγούστου 2013

«Καί περιήγεν ο Ιησούς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.»

Η δημόσια παρουσία του Κυρίου μας, όπως μας την περιγράφουν οι ευαγγελιστές, αγαπητοί μου αδελφοί, ήταν γεμάτη από το πλούσιο έργο Του. Δεν έπαυσε να διδάσκει, να κηρύττει και να θεραπεύει συνοδευόμενος από τους μαθητές και αποστόλους Του και πολλούς άλλους που τον παρακολουθούσαν κατά βήμα.

Περιερχόταν ο Ιησούς κάθε πόλη και χωριό, έμπαινε στις συναγωγές και δίδασκε το συγκεντρωμένο πλήθος. Και ο κόσμος που Τον ακολουθούσε άκουγε στο κήρυγμα Του, «τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας». Άκουγε προσεκτικά την περιγραφή της ευχάριστης εκείνης αγγελίας για τη βασιλεία του Θεού και ειρήνευε. Και σπλαχνιζόμενος τον πολύπαθο και δυστυχή λαό, θεράπευε κάθε σωματική ανάγκη και κάθε ασθένεια, μικρή ή μεγάλη.

Στη σημερινή, λοιπόν, ευαγγελική περικοπή, ο ευαγγελιστής Ματθαίος, αναφέρει δυο θαυματουργικές περιπτώσεις. Η πρώτη ήταν όταν μέσα στο πλήθος που Τον ακολουθούσε, κατόρθωσαν να αναμικθούν, ποιος ξέρει με πόση δυσκολία, και με την βοήθεια ποιων, και δυο τυφλοί. Με μεγάλη δυσκολία πέτυχαν να εισχωρήσουν και στο κατάμεστο σπίτι που πήγε να καταλύσει ο Ιησούς. Με όλη τη δύναμη που διέθεταν φώναζαν δυνατά για να τους ακούσει ο Κύριος περιμένοντας να τους σπλαχνιστεί: «Ελέησον ημάς, υιέ Δαυίδ.» Πολύ απλά, εύκολα και χωρίς συζήτηση είχε τη δύναμη ο Κύριος να τους δώσει αμέσως το φως τους, να ικανοποιήσει την δικαιοδογημένη επιθυμία τους. Να δώσει φως και νόημα στη ζωή τους. Και όμως περιορίζεται να τους ρωτήσει «πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσει;» Δοκίμαζε την πίστη τους; Ναι. Και αυτό. Ωστόσο το ότι με τόσες δυσκολίες αγωνίστηκαν και έφτασαν κοντά Του, ήταν επαρκής απόδειξη της πίστης τους. Ήθελε όμως να τους ακούσει, να τους ακούσουν και οι άλλοι. Να ομολογήσουν ότι εμπιστεύονται την θεία Του δύναμη. Ήταν τόσο απλό να πετύχουν αυτό που τόσο πολύ επιθυμούσαν και τόσο πολύ τους εβασάνιζε για χρόνια. Πολύ σημαντικότερη για τον Κύριο, ήταν η ύπαρξη πίστης. «Ναί» απάντησαν απλά και βιαστικά και οι δυο, συμπληρώνοντας τη διαδικασία που τους έφερε ακόμη πιο κοντά στην απόλυτη επιτυχία. Άγγιξε τα μάτια τους ο Ιησούς, λέγοντας συγκρόνως για να επισφραγίσει την μοναδική αξία της πίστης. «Κατά την πίστιν ὑμῶν γενηθήτω». Εάν, εφόσον και όση πίστη έχετε, ας γίνει αυτό που ζητήσατε. Είναι αυτό, αγαπητοί μου, ένα μήνυμα και για μας. Είναι απαραίτητη προϋπόθεση η πίστη για να γίνουν πραγματικότητα όσα ζητούμε με την προσευχή μας. Φαίνεται λοιπόν, ότι πράγματι πίστεψαν οι δυο τυφλοί. Γιαυτό και άνοιξαν τα μάτια τους. Είδαν το φως και θαύμασαν τα δημιουργήματα του Θεού. Και όχι μόνο αυτό. Μέσα στον δικαιολογημένο ενθουσιασμό τους, δεν

πρόσεξαν τα τελευταία λόγια του Ιησού: Προσέξτε μη μάθει κανείς το θαύμα που έγινε. Πως όμως ήταν δυνατό, αγαπητοί μου αδελφοί, να κρύψουν ένα ολοφάνερο γεγονός, από εκείνους που τους γνώριζαν σαν τυφλούς, πριν; Ήταν τελείως ανθρώπινη συμπεριφορά. Πανευτυχείς να το διαλαλούν σ' όποιους έβρισκαν στο δρόμο τους, σαν να ήταν αυτή ακριβώς η εντολή του Κυρίου.

Ενώ λοιπόν πετώντας από τη χαρά τους έφευγαν οι δυο πρώην τυφλοί, ένα άλλο, δυστυχημένο, κωφάλαλο και δαιμονιζόμενο άτομο, με πολλή κόπο μπόρεσαν να μεταφέρουν και να πλησιάσει τον Ιησού. Απλά και χωρίς πολλές διαδικασίες τον εθεραπευσε κι αυτόν, ικανοποιώντας και τους δικούς του που με τόσο κόπο κατόρθωσαν να προσεγγίσουν τον Χριστό για να δεχτούν την θαυματουργική απολύτρωση του βασανισμένου ανθρώπου τους. Έκπληκτοι, εθαύμασαν όλοι οι συνωστιζόμενοι μέσα στο σπίτι, μάρτυρες και αυτής της σοβαρής θαυματουργικής θεραπείας και δεν δίστασαν να διακηρύξουν μεγαλοφώνως. «Ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ». Κάποια θαύματα είχαν πραγματοποιήσει και προφήτες. Αλλά θαύματα σαν αυτά που παρουσιάστηκαν από τον Ιησού, ποτέ δεν είχαν ξαναδεί. Φυσικά αυτό προκάλεσε για άλλη μια φορά την σφοδρή κριτική και την αμφισβήτηση των Φαρισαίων. Έσπευσαν τυφλωμένοι από το μίσος τους και αγνοώντας ουσιαστικά την προφητική Αγία Γραφή, να καταλήξουν ότι «εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τὰ δαιμόνια.» Συνεργάζεται, δηλαδή, ο Κύριος, κατά την άποψή τους, με τον άρχοντα των δαιμονίων για να βγάξει τα δαιμόνια, όπως έλεγαν, κοντόφθαλμοι και στενοκέφαλοι οι φαρισαίοι. Δεν μπόρεσαν να δουν αμερόληπτα τις προφητείες για την θεότητα του Ιησού. Δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν την ανταπόκριση που είχε η διδασκαλία Του και τα πολλά και μεγάλα θαύματα Του, στον Ισραηλιτικό λαό.

Με τα θαύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, αγαπητοί μου αδελφοί, εμπεδώθηκε για άλλη μια φορά η πίστη αυτών που Τον ακολουθούσαν, αλλά και όλων των ακροατών της διδασκαλίας Του, και των μαρτύρων των θαυματουργικών ενεργειών του Ιησού.

Για άλλη μια φορά φάνηκε και σε μας, πόσο σημαντική αξία έχει η πίστη. Κι ακόμη φανερώθηκε η απόλυτη σχέση αυτών που ζητούμε από τον Κύριο με το μέγεθος, την ειλικρίνεια και την σταθερότητα της πίστης μας. Αυτή την πίστη χρειαζόμαστε. Γιαυτήν την πίστη προσευχόμαστε, ζητώντας τη βοήθεια του Κυρίου μας, να μας την ενισχύσει.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14-22

18 Αυγούστου 2013

«Δότε αυτοίς υμείς φαγείν... οι δε εσθιοντες ήσαν άνδρες ωσει πεντακισχιλιοι χωρίς γυναικών και παιδίων». (Ματθ. ιδ' 16 και 21)

Ιδιαίτερα σημαντικό το σημερινό ευαγγέλιο για τούτο και το περιεχόμενο του καταγράφεται και από τους τέσσερις Ευαγγελιστές. Είναι όμως ιδιαίτερα σημαντικό για τα πολλά και διαχρονικά μηνύματα του όπως:

1. Παρά το ότι ο Θεός δεν είναι δημιουργός των προβλημάτων του ανθρώπου, εντούτοις είναι γνώστης και γίνεται κοινωνός αυτών των προβλημάτων και τροχιοδρομεί λύσεις με την φυσική παρουσία του Υιού του, του Ιησού. Με τον τρόπο αυτό επαληθεύεται ο προφητικός λόγος περί του Ιησού ως «Εμμανουήλ» και άρα επιβεβαιώνεται και η ιδιότητα του ως Μεσσία και άρα ως λυτρωτή.

2. Επιβεβαιώνει ότι ως Θεός είναι σπλαχνικός και μάλιστα έμπρακτα. Η ευσπλαχνία του δε επιβεβαιώνεται με τρεις διαδοχικές κινήσεις. Πρώτον, κατά τον Ευαγγελιστή Μάρκο, «ήρξατο διδάσκειν αυτούς πολλά» (Μαρκ. στ' 34). Δεύτερον «εθεράπευσε τους αρρώστους αυτών» (Ματθ. ιδ' 14) και τρίτον «έφαγον πάντες και εχορτάσθησαν» δια του θαύματος του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων.

3. Δια του θαύματος δε του πολλαπλασιασμού των άρτων δεν επιβεβαιώνει μόνο ότι ο ίδιος είναι «ο άρτος της ζωής... και ο άρτος καταβάς εκ του ουρανού» (Ιωάν. στ' 35 και 41), αλλά ότι είναι «ο άρτος ο εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανόμενος» κατά την σχετική ευχή της Θείας Λειτουργίας και κατά συνέπειαν προαναγγέλλει το μεγάλο μυστήριο της Θείας ευχαριστίας. Αλλά και ο ιχθύς, από τους πρώτους κιόλας Χριστιανικούς χρόνους ερμηνεύθηκε συμβολικά τόσο σαν παράσταση, την οποία και χρησιμοποιούσαμε για μεγάλο χρονικό διάστημα στην πρώτη σελίδα του Δελτίου Κηρυγμάτων, όσο και σαν λέξη ΙΧΘΥΣ. Δηλαδή Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ.

4. Το θαύμα όμως είναι ιδιαίτερα σημαντικό και για τον κοινωνικό του χαρακτήρα. Ότι τα αγαθά είναι δώρο της αγάπης του Θεού προς όλους τους ανθρώπους και ότι ο άνθρωπος είναι απλός διαχειριστής των αγαθών τα οποία και θα πρέπει να μοιράζεται με τους συνανθρώπους του. Το σημερινό θαύμα θα αποτελεί τη διαχρονική διαμαρτυρία για κάθε εποχή και άρα και για τη δική μας εποχή που παρά τον πλούτο και τις τόσες παραγωγικές πηγές εντούτοις άνθρωποι υποσιτίζονται ή και κατακλύζουν τα κοινωνικά παντοπωλεία, είτε και πεθαίνουν από την πείνα. Αυτή αποτελεί μια συνεχή διαμαρτυρία προς τον υβριστή των χαρισμάτων του Θεού άνθρωπο.

5. Τέλος ο Θεός προβάλλει ως εγγύηση και ως καταφύγιο. Έστω κι αν παντού είναι έρημος ο Θεός είναι παρών για να δώσει λύση στα προβλήματα και τις ανάγκες του ανθρώπου. Με μια κίνηση «αναβλέψας εις τον ουρανόν» και μια σύσταση «δότε αυτοίς υμείς φαγείν» αποκάλυψε δυο τρόπους για έξοδο από τα ερημικά αδιέξοδα. Καταφυγή, μέσω της προσευχής, στο Θεό και διαμοιρασμός των προσωπικών αγαθών με τους συνανθρώπους μας. Και τότε έρχεται το θαυμαστό αποτέλεσμα: «Έφαγον πάντες και εχορτάσθησαν».

Ηρθε η ευλογία, θριάμβευσε η αγάπη. Και η αγάπη και ευλογία πολλαπλασίασαν τα αγαθά. «Έφαγαν πάντες». Έφαγαν όλοι και μάλιστα χορταστικά. «Εχορτάσθησαν» τονίζει εμφαντικά στο σημερινό ευαγγέλιο ο Ματθαίος. Έφαγαν, εχορτάσαν και όχι μόνο, αλλά υπήρξαν και περισσεύματα. Δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Δώδεκα κοφίνια, όσοι και οι Απόστολοι. Η περισυλλογή μάλιστα που έγινε, κατ' εντολήν του Χριστού και σαν

διαμαρτυρία κατά της σπατάλης, αλλά και σαν μήνυμα οικονομίας αποτελεί προτροπή για εκτίμηση των δώρων και δωρεών του Θεού προς τον άνθρωπο.

«Έφαγαν πάντες και χορτάσθησαν». Κανένας δεν εξαιρέθηκε. Μέτοχοι και κοινωνοί στα αγαθά και τις δωρεές του Θεού είναι όλοι οι άνθρωποι άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Ένα γεγονός που επιβεβαιώνει στην καθημερινή πρακτική η παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τη συμμετοχή στις ακολουθίες και τα μυστήρια ακόμα και νηπίων, όπως Βάπτισμα, Χρίσμα και Θεία Ευχαριστία.

Παρά το ότι στην πλειοψηφία τους ήταν άντρες (πέντε χιλιάδες) εντούτοις δεν στερήθηκαν των δωρεών του Θεού οι γυναίκες και τα παιδιά. Τούτο το γεγονός είναι από μόνο του σημαντικό. Σε μια εποχή που οι γυναίκες και τα παιδιά ήταν χωρίς δικαιώματα, η δε πλειοψηφία των ανδρών ήταν δούλοι, η ισότιμη συμμετοχή όλων στις δωρεές του Θεού αποτελεί πραγματικά επανάσταση κοινωνική.

Ναι, αποτελεί επανάσταση κοινωνική. Τούτο δεν είναι καθόλου υπερβολή. Τούτο είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός που εκδηλώθηκε στη ζωή της Εκκλησίας από την πρώτη στιγμή. Ένα τέτοιο χαρακτηριστικό γεγονός μας περιγράφουν οι «Πράξεις των Αποστόλων»: «Όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντά του ήταν δικά του, αλλά όλα τα είχαν κοινά». Οι Απόστολοι κήρυτταν και βεβαίωναν με μεγάλη πειστικότητα ότι ο Κύριος Ιησούς αναστήθηκε. Κι ο Θεός έδινε σε όλους πλούσια τη χάρη του. Δεν υπήρχε κανείς ανάμεσα τους που να στερείται τα απαραίτητα. Γιατί όσοι είχαν χωράφια ή σπίτια τα πουλούσαν κι έφερναν το αντίτιμο αυτών που πουλούσαν, και το έθεταν στη διάθεση των Αποστόλων. Απ' αυτό δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του. Έτσι έκανε και ο Ιωσήφ, ένας λευίτης από την Κύπρο, που οι Απόστολοι τον ονόμασαν Βαρνάβα, όνομα που μεταφράζεται «ο άνθρωπος της παρηγορίας». Αυτός είχε ένα χωράφι, που το πούλησε κι έφερε τα χρήματα και τα έθεσε στη διάθεση των Αποστόλων» (Πραξ. δ' 32-37).

Δυστυχώς, όμως οι πιο πάνω αρχές του Ευαγγελίου δεν εφαρμόζονται σήμερα στο βαθμό που πρέπει. Παρά το ότι σαν κοινωνία και σαν πολιτισμός επικαλούμαστε τις αρχές του Ευαγγελίου, εντούτοις κάποιες συμπεριφορές σε ανθρώπους και λαούς, σε γυναίκες και παιδιά μας παίρνουν πολύ πίσω και μάλιστα σε προχριστιανικές εποχές. Και τούτο γιατί, σαν άτομα, αλλά και σαν κοινωνίες στεκόμαστε μακριά από τον άνθρωπο και τα προβλήματα του. Στο τέλος το μόνο που αφήνουμε να διαφανεί είναι μόνο ο εαυτός μας. Ο κακός εαυτός μας.

Αδελφοί μου, επίκαιρος ο σημερινός λόγος του ευαγγελίου «έρημος εστίν ο τόπος». Γιατί ερήμωσαν πρώτα οι ψυχές μας, αφού μετατράπηκαν σε άγονους κόκκους άμμου. Χανόμαστε στη δική μας ερημιά και στο δικό μας εγώ. Τα εύκολα τα κάνουμε δύσκολα και τα δύσκολα, αδύνατα έως και ακατόρθωτα. Ας μη σταθούμε στο γεγονός ότι τα δικά μας είναι λίγα έως ανύπαρκτα. Ας υπακούσουμε στην προτροπή του Κυρίου «δότε αυτοίς υμείς φαγείν». «Μοιραστείτε τα κι εκεί που η δική σας αγάπη αδυνατεί τότε απευθυνθείτε στο Θεό». Στις δύσκολες εποχές που ζούμε υπάρχει η δυνατότητα να διαπιστώσουμε το βαθμό της ευσέβειας μας, τη δύναμη και τις δυνατότητες της πίστεως μας και τέλος την έκταση της αγάπης μας και αν αυτή είναι μόνο φραστική ή «ενεργουμένη». Τις πιο πάνω αρετές ας τις επιβεβαιώσουμε με τον τρόπο της ζωής μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 22-24

25 Αυγούστου 2013

«Λέγει αυτό· ολιγόπιστε»!

Ο βίος του Πέτρου, αγαπητοί αδελφοί, κοντά στον Κύριο, ήταν πιο πολύ μια σειρά αποτυχιών παρά μια σειρά κατορθωμάτων. Κανείς άλλος μαθητής δεν παραπάτησε τόσο συχνά και τόσο εμφαντικά στον δρόμο του Ιησού, όπως αυτός, ο κορυφαίος και πρωτόθρονος. Είναι γνωστά στο καθένα σας τα σφάλματα και τα παραπτώματα του Πέτρου, που αναφέρονται στο Ευαγγέλιο, και δεν χρειάζεται να τα απαριθμήσουμε.

Ένα απ' αυτά είναι κι εκείνο, που μνημονεύει η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Η ψαρόβαρκα των μαθητών, έχοντας ενάντιο τον άνεμο, βασανιζόταν από τα κύματα, στην αναστατωμένη λίμνη. Κατά τα χαράματα – στην τέταρτη φυλακή της νυκτός, όπως σημειώνει ο ιερός ευαγγελιστής – πήγε σε συνάντηση τους ο Ιησούς, περπατώντας πάνω στο νερό. Και σαν τον αντίκρισαν οι απόστολοι να περπατά έτσι πάνω στη λίμνη, νόμισαν πως ήταν κάποιο φάντασμα, ταραχθήκαν μα από τον πολύ τους φόβο ξεφώνησαν. Αλλά ευθύς ο Ιησούς τους μίλησε και τους είπε:

- Κουράγιο, εγώ είμαι· μη φοβάστε.

Τότε, λοιπόν, ο Πέτρος, γεμάτος λαχτάρα και χαρά, αυθόρμητα είπε:

- Κύριε, αν είσαι συ πρόσταξε με να έλθω σε συνάντηση σου πάνω στο νερό.

Κι ο Ιησούς του είπε:

- Έλα

Κατέβηκε, λοιπόν, ο Πέτρος από την ψαρόβαρκα και περιπάτησε πάνω στο νερό για να πάει προς τον Ιησού. Αλλά ύστερα, βλέποντας γύρω του δυνατό τον αγέρα, φοβήθηκε κι αρχίζοντας να βουλιάζει, φώναξε:

- Κύριε, σώσε με!

Ευθύς τότε τον έπιασε ο Κύριος, απλώνοντας το χέρι, του, και του λέγει:

- Ολιγόπιστε! Γιατί δίστασες;

Δυο πράγματα ας προσέξουμε σήμερα, αδελφοί, στην ιερή αυτή διήγηση. Δυο σημεία, που αποτελούν ελαφρυντικά στο πάθημα του Πέτρου, μια αξιέπαινη πλευρά στη θλιβερή περίπτωση του. Γιατί ο Πέτρος δεν πρέπει να μας κινήσει, σε όσα ακούσαμε, μονάχα τη συμπάθεια και τη λύπη, αλλά και τον θαυμασμό. Δεν στάθηκε μονάχα ένας ένοχος, ένας που προβάλλει σαν παράδειγμα προς αποφυγή, αλλά στα δυο αυτά σημεία είναι παράδειγμα για μίμηση, είναι αξιοθαύμαστο πρότυπο.

Ποιο είναι το πρώτο απ' αυτά τα σημεία; Ενώ οι άλλοι μαθητές έμειναν καρφωμένοι στις θέσεις τους και δεν πρόφεραν τίποτε τα χείλη τους, όταν ο Ιησούς τους ανήγγειλε την παρουσία του, ο γιός του Ιωνά, ο Πέτρος, δεν έμεινε ούτε αδρανής ούτε αμίλητος.

«Κύριε – λέγει πιάνοντας με τα δάκτυλα του την κουπαστή και γέρνοντας προς τα έξω, - αν είσαι συ, πρόσταξε με να κάνω ότι κάνεις κι εσύ. Πες μου να

έλθω προς εσένα. Αφήνομαι στη δύναμη σου και στην αγάπη σου. Θεωρώ τα άσπαστα και κρύα νερά πιο γλυκό και πιο ποθητό τόπο να στέκομαι, παρά αυτή τη βάρκα. Γιατί πατώντας σ' αυτά, θα είμαι όπου είσαι συ, θα βρεθώ κοντά σου. Και κοντά σου μονάχα είναι η ασφάλεια. Η βάρκα είναι καταφύγιο, είναι σωτηρία από τα μανιασμένα κύματα. Αλλά μια και συ είσαι στα κύματα, η καταφυγή μου είναι κοντά σου.

Πώς να μην επαινέσουμε την κίνηση αυτή του Πέτρου; Πώς να μη διδαχθούμε απ' αυτή του Πέτρου; Πώς να μην διδαχθούμε απ' αυτή και να μην τη ζηλέψουμε; Δεν αποφεύγει τον κίνδυνο, μένοντας στο εύθραυστο σκαρί, που κόντευε να ανατραπεί. Πηγαίνει μέσα στον ίδιο τον κίνδυνο, γιατί εκεί είναι ο Χριστός. Κι ο Χριστός είναι το μόνο αληθινό καταφύγιο. Δεν σκέφτηκε ο Πέτρος τίποτε άλλο παρά ότι θα πήγαινε κοντά στον Χριστό. Κι ότι ο Χριστός δεν θα τον εγκατέλειπε. Μεγάλο, λοιπόν, πρότυπο είναι για τον καθένα αυτή η κίνηση του κορυφαίου αποστόλου προς τον Κύριο, μια κίνηση που αψηφά και τα ανθρώπινα καταφύγια – τη βάρκα – και τον ίδιο τον κίνδυνο – τα κύματα.

Το δεύτερο σημείο, αγαπητοί αδελφοί, είναι το εξής: Ο Πέτρος δεν λιγοπίστησε αμέσως, αλλά την τελευταία στιγμή. Κατόρθωσε να περπατήσει πάνω στα νερά και να φτάσει κοντά στον Ιησού. Γράφει ο ιερός ευαγγελιστής: «Και καταβάς από του πλοίου ο Πέτρος περιεπάτησεν επί τα ύδατα ελθείν προς τον Ιησούν». Περπάτησε, λοιπόν. Δεν βούλιαξε ευθύς, όπως θα ήταν επόμενο να συμβεί αν είχε διστάσει αμέσως, με την πρώτη επαφή του νερού. Και παρά κάτω σημειώνει ο ευαγγελιστής, όταν πια αυτό άρχισε να γίνεται, όταν ο Πέτρος, φοβισμένος ξαφνικά από την ανεμοζάλη, άρχισε να καταποντίζεται: «Ευθέως δε ο Ιησούς εκτεινας την χείρα, επελάβετο αυτού». Ο Κύριος δεν κινήθηκε για να σώσει τον Πέτρο, όπως θα συνέβαινε αν ο μαθητής βούλιαζε αμέσως. Άπλωσε το χέρι και τον έπιασε. Τι σημαίνει αυτό; Ότι ο Πέτρος είχε διανύσει την απόσταση, που τον χώριζε από τον διδάσκαλο του, ότι είχε διαδράμει όλο σχεδόν το μήκος εκείνο,. Λοιπόν, έδειξε πίστη για κάμποσο χρονικό. Κατόρθωσε να μείνει όχι πάνω στο νερό. Απλώς, στο τέλος φοβήθηκε, στο τέλος δίστασε, στο τέλος λιγοπίστησε. Άρα τόσο η διάθεση το, όσο κι ένα μέρος από την πραγματοποίηση της διαθέσεως του είναι αναμφισβήτητα στο ενεργητικό του. Αποτελούν αξιοθαύμαστο κατόρθωμα πλάι στο πάθημα του.

Ας αποφύγουμε, λοιπόν, την πώση του Πέτρου, την κατοπινή του ολιγοψυχία, το κακό τέλος της πράξεως του. Κι ας μιμηθούμε την έμπνευση του, την ορμητική του διάθεση, την αρχή και τη μέση της πράξεως του.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ΄
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Όταν δε επανάστατήση προς την φύσιν της η ύλη και συγκρατήται μόλις και μετά βίας, σχεδιάζουσα την διάλυσιν με την ανταρσίαν, ή ο Θεός ταραξη κάτι από την αρμονίαν διά να φοβήση ή να τιμωρήσει τους αμαρτάνοντας ή η θάλασσα καλύπτει την ξηράν ή η γη βράζει, ή έρχονται παράδοξες βροχές ή ο ήλιος κρύπτεται, ή η εποχή διαρκεί περισσότερο από το κανονικόν, ή αναβλύζει πυρ, αυτά τα φαινόμενα αποτελούν ακοσμίαν και δημιουργούν φόβους δι' όλον τον κόσμον και αναδεικνύεται πάλιν από την αταξίαν το αγαθόν της ειρήνης. Και δια να αφήσω τους δήμους, τας πόλεις, τα βασίλεια, ακόμη δε και τας χορωδίας και τους στρατούς, τας οικογενείας, τα πληρώματα των πλοίων, την συζυγικήν ζωήν και τας εταιρείας, τα οποία διατηρούνται μεν και συγκρατούνται με την ειρήνην αλλά διαλύονται από την δικόνοιαν, θα έλθω με τον λόγον εις τον Ισραηλιτικόν λαόν και αφού σας υπενθυμίσω τα πάθη του και την διασποράν, την οποίαν έχουν τώρα, και εκείνην την οποίαν πρόκειται να πάθουν εις το μέλλον (διότι πιστεύω εις τας περί τούτων προφητείας), έπειτα θα ερωτήσω σας οι οποίοι το γνωρίζετε πολύ καλά, ποιόν είναι το αίτιον των συμφορών, δια να οδηγηθώμεν από τα καλά τα οποία έπαθαν οι άλλοι προς την ομόνοιαν.

Μέχρις ότου λοιπόν είχαν ειρήνην μεταξύ των και προς τον Θεόν, και ενώ επιέζοντο μέσα εις το σιδερένιο καμίνι της Αιγύπτου και ήσαν ενωμένοι υπό την πίεσιν της κοινής θλίψεως (διότι ενίοτε και η θλίψις αποτελεί καλόν φάρμακον οφηγούν προς την σωτηρίαν), ωνομάζοντο λαός άγιος, και μερίς του Κυρίου, και ιερατεϊον του βασιλέως. Και δεν διέφεραν τα έργα των από τας ονομασίας των, αλλά ωδηγούντο από στρατηγούς οι οποίοι ωδηγούντο από τον Θεόν και είχαν επίσης ως οδηγούς στύλον πυρός και νεφέλης νύκτα και ημέραν. Και η θάλασσα μεν εκωρίζετο προς χάριν των όταν έφευγαν, όταν δε επεινούσαν τους έδιδε τροφήν ο ουρανός. Όταν εδιψούσαν εξεπήγαζεν ύδωρ από την πέτραν, ενώ όταν επολεμούσαν η απλή έκταση των χειρών αντιστοιχούσε προς μυριάδας πολεμιστών, επιτυχάνουσα λαμπράς νίκας με την προσευχήν και ανοίγουσα τον δρόμον προς τα εμπρός. Οι ποταμοί την θάλασσαν, ήνοιγον και τους άφηναν να περάσουν, τα στοιχεία της φύσεως εσταματούσαν και τα τείχη εκρημνίζοντο από τον ήχο των σαλπίγγων. Και μήπως θα πρέπει να ομιλήσω διά τας πληγάς των Αιγυπτίων, αι οποίαι επεβλήθησαν προς χάριν των, διά τας φωνάς του Θεού αι οποίαι από το όρος, δια την διπλήν νομοθεσίαν, την μίαν με το γράμμα και την άλλην με το πνεύμα, και δια τα άλλα με τα οποία επιμάτο πάλαι ποτέ παρά την αξίαν του ο Ισραηλιτικός λαός; Όταν δε ήρχισαν να ασθενούν, και εστράφησαν με μανίαν ο ένας εναντίον του άλλου και διεχωρίσθησαν εις πολλές ομάδας (αφού παρεσύρθησαν από τον σταυρόν και από την αναισθησίαν των προς τον Θεόν και σωτήραν ημών προς την απόγνωσιν και την τελικήν των καταστροφήν, επειδή ηγνόησαν τον Θεόν ο οποίος υπήρχεν εις τον άνθρωπον) και επέσυραν εναντίον των την σιδηράν ράβδον, η οποία τους απειλούσεν εκ του μακρόθεν – εννώ την αρχήν και την βασιλείαν η οποία επικρατεί σήμερον – τι συνέβη; Τι έχουν υποστή;

Τους θρηνεί μεν ο Ιερεμίας δια τα προηγούμενα πάθη των και οδύρεται δια την βαβυλώνειον αιχμαλωσίαν. Διότι πράγματι και εκείνα ήσαν άξια θρήνων και οδυρμών. Μήπως δε δεν είναι από τα πιο μεγάλα δεινά τα μέχρι θεμελίων κατεσκαμμένα τείχη, η κατεδαφισμένη πόλις, ο κατεστραμμένος ναός, τα λεηλατημένα αφιερώματα, οι βέβηλοι πόδες και αι χείρες (πόδες οι οποίοι περιπατούν μέσα εις το άβατον και χείρες αι οποίαι πιάνουν εκείνα τα οποία δεν επιτρέπεται να πιάσει κανείς), οι προφήται οι οποίοι σιωπούν, οι ιερείς οι οποίοι οδηγούνται εις την αιχμαλωσίαν, οι γέροντες οι οποίοι δεν ελεούνται, αι παρθένοι αι οποίαι ατιμάζονται, η νεολαία η οποία διαφθείρεται, το ξένον

και εκθρικών πυρ, οι ποταμοί του αίματος αντί δια το άγιον πυρ και το άγιον αίμα, οι αφιερωμένοι εις τον Θεόν οι οποίοι διαπομπεύονται, οι θρήνοι οι οποίοι παίρνουν την θέσιν των ύμνων, και, δια να ειπώ και κάτι από τους ίδιους τους Θρήνους του Ιερεμίου, οι υιοί της Σιών οι τίμιοι και αφιλόγυροι, οι τρυφεροί και απρόβλεπτοι από το κακόν, οι οποίοι οδηγούνται εις την εξορίαν, και αι οδοί της Σιών αι οποίαι πενθούν επειδή δεν υπάρχουν πανηγυρισταί, και πιο πάνω απ' αυτά αι χείρες των φιλανθρώπων γυναικών αι οποίαι δεν δίνουν πλέον τροφήν προς τα τέκνα των κατά την διάρκειαν της πολιορκίας, αλλά τα κατασπαράζουν δια να τα φάγουν, χρησιμοποιούσαι ως φάρμακον κατά της πείνης ότι πιο πολύτιμον έχουν; Πώς δεν είναι αυτά φοβερά πράγματα, και μάλιστα περισσότερο από φοβερά, όχι μόνον δι' εκείνους οι οποίοι τα έπαθαν τότε, αλλά και δι' εκείνους οι οποίοι τα ακούουν τώρα; Εγώ λοιπόν όποτε και αν πάρω εις χείρας μου το βιβλίον αυτό και αναγνώσω τους θρήνους, τους αναγινώσκω δε όταν θέλω να σωφρονίσω την ευδαιμονίαν με το ανάγνωσμα, χάνω την φωνήν μου και ξεσπώ σε δάκρυα και έρχεται κατά κάποιον τρόπον εμπρός μου το φοβερόν πάθος και θρηνώ μαζί με εκείνον ο οποίος εθρήνησε. Την δε τελευταίαν των πληγών και την μετοίκησιν και τον ζυγόν της δουλείας υπό τον οποίον ζουν τώρα, και την περιβόητον ταπεινώσιν από τους Ρωμαίους, η οποία δεν είχεν άλλο αίτιον από την ανταρσίαν, ποιος από εκείνους οι οποίοι γνωρίζουν να γράφουν θρήνους και να κάνουν τον λόγον αναλόγον προς το πάθος θα την θρηνήσει επαξίως; Ποια βιβλία θα χωρέσουν αυτά τα πράγματα; Μνημείον της συμφοράς αυτής αποτελεί ολόκληρος η οικουμένη εις την οποίαν έχουν διασπαρή, η λατρεία η οποία έχει σταματήσει και το έδαφος της Ιερουσαλήμ το οποίον μόλις αναγνωρίζεται, και το οποίον πατείται μόνον από εκείνους οι οποίοι κρατούν την παλαιάν των πίστιν εις τέτοιον βαθμόν, ώστε να παρουσιάζονται την ημέραν και να θρηνούν την ερημίαν.

Αφού δε είναι τόσοσ φοβερόν κακόν η ανταρσία και αίτιον τόσοσ μεγάλων κακών, όπως φανερώνουν και αυτά τα οποία έχω ειπεί, και όπως ημπορεί κανείς να μάθει από πολλάς άλλας παρομοίας περιπτώσεις, είναι ακόμη φοβερώτερον το να υποπέσωμέν πάλιν εις την ίδιαν αυτήν ασθένεια, ενώ έχομεν εγκαταλείψει την μικροψυχίαν και έχομεν γευθεί τα καλά της ειρήνης, και να επιστρέψωμεν εις τον ίδιον τον εμετόν μας, όπως λέγεται, και να μην παραδειγματισθώμεν από την πείραν, η οποία σωφρονίζει ακόμη και τους ανόητους. Διότι θεωρώ κενούς και ανόητους όχι εκείνους οι οποίοι θεωρούνται τέτοιοι, εκείνους δηλαδή οι οποίοι παραμένουν εις κάποιον κακόν αλλά εκείνους οι οποίοι άγονται και φέρονται και μεταπηδούν με ευκολίαν από το ένα προς το άλλον, όπως οι ελαφροί άνεμοι οι οποίοι αλλάζουν κατευθύνσεις, ή όπως αι μεταβολαί και αι παλίρροιαι των Ευρίπων ή τα άστατα κύματα της θαλάσσης. Λαμβάνω υπόψιν μου δε και το ότι εκείνους μεν οι οποίοι παραμένουν εις την ανταρσίαν τους κάνει καλύτερους η ελπίς της ομονοίας και τους κάνει ελαφρότερον το βάρος της συμφοράς (διότι η πιο μεγάλη βοήθεια δι' εκείνους οι οποίοι δυστυχούν είναι η ελπίς της μεταβολής και το καλύτερον προς το οποίον προσβλέπουν οι οφθαλμοί των), ενώ εκείνοι μεν οι οποίοι έχουν ομονοήσει πολλές φορές, αλλά έχουν παλινδρομήσει μετά προς την κακίαν, μαζί με τα άλλα τα οποία έχουν χάσει, έχουν χάσει και την ελπίδα, επειδή φοβούνται πάντοτε περισσότερο από την ανταρσίαν την ομόνοιαν και δεν έχουν εμπιστοσύνη ούτε εις την μίαν ούτε εις την άλλην, εξ' αιτίας του ότι μεταπηδούν, χωρίς να σταθμίσουν τας συνεπείας, από το ένα εις το άλλο.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ
ΕΡΓΑ, ΤΟΜΟΣ 1ος ΣΕΛ. 257-265)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	4 Αυγούστου	:	Ι.Μ.ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Δευτέρα	5 Αυγούστου(Εσπερινός)	:	ΔΡΥΜΟΥ
Τρίτη	6 Αυγούστου	:	ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓΙΟΣ ΦΩΠΙΟΣ
Κυριακή	11 Αυγούστου	:	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Πέμπτη	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	25 Αυγούστου	:	ΦΟΙΝΙ
Πέμπτη	29 Αυγούστου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ
Πέμπτη	29 Αυγούστου(Εσπερινός)	:	ΜΑΝΔΡΙΑ,Αγ.Βρυαίνης

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σάββατο	3 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ
Κυριακή	4 Αυγούστου	:	ΠΩΜΟΣ
Δευτέρα	5 Αυγούστου(Εσπερινός)	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Τρίτη	6 Αυγούστου	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή	11 Αυγούστου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Τετάρτη	14 Αυγούστου	:	ΚΙΝΟΥΣΑ
Πέμπτη	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	18 Αυγούστου	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Δευτέρα	19 Αυγούστου(Εσπερινός)	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή	25 Αυγούστου	:	ΒΑΣΑ ΚΟΙΛΑΝΙΟΥ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.399

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Απόστολος: Α' Τιμοθ. Β' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκά Δ' 16-22

1 Σεπτεμβρίου 2013

«Πάντες εμαρτύρουν αυτώ και εθαύμαζον επί τοις λόγοις της χάριτος τοις εκπορευομένοις εκ του στόματος αυτού.»

Από σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, πρώτη Σεπτεμβρίου, αρχίζει το εκκλησιαστικό έτος, η Πρωτοχρονιά, δηλαδή, κατά την εκκλησιαστική τάξη. Γι' αυτό και η Εκκλησία μας, κατά τη σημερινή Θεία Λειτουργία, διαβάζει το μέρος εκείνο του Ιερού Ευαγγελίου, στο οποίο αναφέρεται σε περίληψη το σωτήριο για το ανθρώπινο γένος, έργο του Σωτήρος Χριστού, που άρχισε από την ημέρα που ήλθε στη γη και θα διαρκέσει μέχρι την Δευτέρα Παρουσία Του. Όλη αυτή η περίοδος, χαρακτηρίζεται από τον Προφήτη Ησαΐα, «ως ενιαυτός Κυρίου δεκτός» (Ησ. ΞΑ', 2). Δηλαδή χαρακτηρίζεται σαν ένα νέο, μεγάλο, μακρύ σε διάρκεια αιώνιο έτος, που εκδηλώνεται πλήρης, τέλεια και αμέριστη η ευοπλαχνία του Θεού προς τους αμαρτωλούς ανθρώπους και προσφέρεται η Θεία Χάρη του Κυρίου, προς μετάνοια και σωτηρία. Κι έτσι, το νέο έτος που αρχίζει από σήμερα, είναι έτος αφέσεως για τον καθένα μας και έτος προσφοράς της ψυχικής μας σωτηρίας, από μέρους του Πανοικτίρμονος Θεού, με την προϋπόθεση βέβαια ότι και από μέρους μας το έτος αυτό θα καταστεί έτος μετάνοιας και επιστροφής. «Πάντες εμαρτύρουν αυτώ και εθαύμαζον», μας λέει ο ιερός Ευαγγελιστής, «επί τοις λόγοις της χάριτος τοις εκπορευομένοις εκ του στόματος αυτού». Δηλαδή, όλοι συμφωνούσαν μαζί Του και θαύμαζαν για τα γεμάτα Χάρη λόγια που έβγαιναν από το στόμα Του. Με την ευκαιρία αυτή, ας δούμε κι εμείς σήμερα σε ποιους χαρίζεται η Θεία Χάρη και τι χαρίζει αυτή η Θεία Χάρη, στον καθένα μας.

Η Χάρη του Θεού χαρίζεται σ' όσους πιστεύουν στον Ιησού Χριστό. Η σωτήρια αυτή Θεία Χάρη φάνηκε και εκδηλώθηκε στον κόσμο, δια μέσου του Μονογενούς Υιού του Θεού, που δέχτηκε τη σταυρική θυσία για μας. Με τη θυσία Του αυτή ο Κύριος ίδρυσε επί της γης την Εκκλησία, με τα Ιερά της Μυστήρια, για να συνεχίζει το έργο Του στους αιώνες. Γι' αυτό και για να λάβει κάποιος τη Θεία Χάρη, πρέπει πρώτιστα να έχει πίστη στον Εσταυρωμένο Κύριο Ιησού. Η πίστη αυτή όμως δεν πρέπει να είναι διανοητική και θεωρητική, αλλά πίστη καρδιακή και ζωντανή. Πίστη που δια μέσου των Ιερών Μυστηρίων της Εκκλησίας μας, να δημιουργεί σχέση προσωπική και σύνδεσμο ουσιαστικό με τον Σωτήρα Κύριο. Δεν είναι επομένως τυχαίο το γεγονός, ότι κατά τη βάπτισή και την ένταξή μας στους κόλπους της Εκκλησίας, ζητείται πρώτα να συντασσόμαστε με το Χριστό και να πιστεύουμε σ' Αυτό. Τότε μόνο γινόμαστε μέλη της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας και έχουμε δικαίωμα συμμετοχής στο θεόδοτο θησαυρό, που εκείνη κατέχει και διαχειρίζεται και ο οποίος λέγεται Θεία Χάρη.

Βέβαια η πίστη είναι η πρώτη και βασική προϋπόθεση. Δεν είναι όμως αρκετή μόνη η πίστη. Χρειάζεται να υπάρχει και ταπεινό φρόνημα στον άνθρωπο, που πλησιάζει στην πηγή της Θείας Χάρης. Όπου υπάρχει περηφάνια, εγωισμός και ψηλό φρόνημα είναι αδύνατο να εκχυθεί και να εκδηλωθεί η Θεία Χάρη. Ο εγωισμός, σαν άλλο φράγμα, ανακόπτει και εμποδίζει την Χάρη του Θεού, να κατέλθει από τους ουρανούς και να πλημμυρίσει την ύπαρξή μας. Η βαθιά και αληθινή ταπεινοφροσύνη είναι ο απαραίτητος αγωγός, δια μέσου του οποίου διοικείται ανεμπόδιστα στην ψυχή το σωστικό νερό της Θείας Χάρης. Οσοδήποτε μεγάλοι κι αν είμαστε δεν παύουμε από του να είμαστε άνθρωποι με αδυναμίες και ασθένειες, που έχουμε ανάγκη βοήθειας και στηριγμού.

Όλοι ανεξαιρέτα έχουμε ανάγκη επείγουσα να παίρνουμε δυνάμεις από τη Χάρη του Χριστού, την οποία το Άγιο Πνεύμα μας φέρει στην ψυχή, γιατί όλοι οι άνθρωποι είμαστε αδύνατοι. Η δύναμη που έχουμε είναι ασθενής. Μπορεί να νομίζουμε ότι είμαστε ισχυροί και ότι διαθέτουμε πολλές δυνάμεις, ώστε να μπορούμε να τα καταφέρνουμε μόνοι μας στον πνευματικό μας αγώνα. Όμως η αλήθεια είναι τελείως διαφορετική. Οι άνθρωποι μοιάζουμε με καλάμι σαλευόμενο από τον άνεμο. (Ματθ. ΙΑ', 7). Πολλές φορές ένας μικρός πειρασμός μας ρίχνει στο έδαφος αμέσως. Άλλοτε δυσκολευόμαστε να υπερνικήσουμε τις αμαρτωλές κλίσεις της ψυχής μας. Και άλλοτε μας τραβά τόσο εύκολα ο κόσμος της αμαρτίας που δεν μπορούμε να του αντισταθούμε. Και στις μεγάλες δοκιμασίες δεν αντέχουμε σχεδόν καθόλου.

Και είναι αλήθεια ότι η Θεία Χάρη μας χαρίζει δώρα ύψιστα και σωτήρια. Χαρίζει την άφεση των παραπτώματων μας, κατακαίει τα αγκάθια των αμαρτημάτων και καθαρίζει την ύπαρξη μας από κάθε μολυσμό της σάρκας και του πνεύματος. Δίνει νέο και ουσιαστικό περιεχόμενο στις σκέψεις και τις επιθυμίες μας. Μας στρέφει προς τα πνευματικά και αιώνια και μας αποσπά από τα πρόσκαιρα, τα φθαρτά και υλικά θέματα της παρούσας ζωής. Χαρίζει διάθεση για προσευχή και ακρόαση και μελέτη του λόγου του Θεού. Μας κάμνει να ζούμε, όχι για να τρώγουμε, αλλά να ζούμε σαν άνθρωποι με ψηλό και ιερό προορισμό. Μας τονώνει στον αγώνα κατά της αμαρτίας και μας προφυλάσσει από τις προσβολές του πονηρού. Ότι όλα αυτά δεν είναι θεωρία, φαίνεται ολοκάθαρα από πολλά παραδείγματα ανθρώπων, που από την στιγμή που τους επισκέφθηκε η Θεία Χάρη, έγιναν τελείως διαφορετικοί από πριν, αληθινά άγιοι.

Μαζί δε με το δώρο αυτό του αγιασμού, η Θεία Χάρη ανοίγει μπροστά μας και την πύλη του Παραδείσου. Του Παραδείσου του ουρανού, που είναι ασύγκριτα ανώτερος από τον Παράδεισο της Εδέμ, που χάσαμε με την παράβαση των πρωτοπλάστων. Αν δεν άπλωνε το Πανάγιο χέρι Του ο Χριστός, για να μας ελκύσει κοντά Του, θα ήταν τελείως αδύνατο, να εισέλθει κάποιος άνθρωπος στον Παράδεισο. Η σωτηρία από την αμαρτία και η κληρονομιά της μακαριότητας των ουρανών, δεν είναι κατόρθωμα δικό μας. Είναι δώρον ουράνιο, που μας το πρόσφεραν τα τρυπημένα χέρια του Εσταυρωμένου Ιησού. Η σωτήρια Χάρη του Εσταυρωμένου, που έκαμε το ληστή, πρώτον πολίτη του Παραδείσου, εκείνη είναι που οδηγεί από τότε συνεχώς, κάθε μετανοημένο άνθρωπο, στο γαλήνιο λιμάνι της Βασιλείας των Ουρανών.

Αδελφοί μου! Ο κόσμος μας σήμερα περνά δύσκολες μέρες. Όλα τα σημάδια είναι απογοητευτικά. Πνευματική αδιαφορία, ανηθικότητα, κατήφορος, διάλυση. Ας μιμηθούμε κι εμείς τον απόστολο Παύλο, ο οποίος λει, ότι «χάριτι Θεού ειμι ό ειμι» δηλαδή με τη Χάρη του Θεού έγινα αυτό που έγινα (Κορ. Α', 10) και ότι τη δύναμή του δεν την οφείλει στον εαυτό του, αλλά στη Χάρη του Θεού, που τον δυνάμωσε για να μείνει σταθερός στις δυσκολίες και τους πειρασμούς και να νικήσει τον πονηρόν και τις μηχανουργίες του. Θα ήταν παραλογισμός, αν λέγαμε ότι θα μπορούσαμε μόνοι μας, χωρίς τη Χάρη του Χριστού να νικήσουμε στους πνευματικούς αγώνες και μάλιστα εναντίον των εχθρών της πίστης μας. Γι' αυτό, όλοι μας ανεξαιρέτα θα πρέπει να κατανοήσουμε πόσο αδύνατοι είμαστε και πόσο έχουμε ανάγκη τη Χάρη του Χριστού, για να κατορθώσουμε να φτάσουμε στον ουρανό και να κερδίσουμε τη Βασιλεία του Θεού. Όταν αυτό γίνει φρόνημά μας και συνεχώς επικαλούμαστε τη Χάρη του Θεού, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι θα νικήσουμε και εμείς για να γίνουμε μέτοχοι της ουρανού Βασιλείας του Θεού.

† **Ηγούμενος Χρυσορροΐατίσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιω. γ' 13-17

8 Σεπτεμβρίου 2013

«Καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη έρημω, ούτως υψωθήναι δει τον υιόν του ανθρώπου, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον».

Στο βιβλίο των Αριθμών, αγαπητοί αδελφοί, που είναι ένα από τα πρώτα της Παλαιάς Διαθήκης, αναφέρεται η ιστορία την οποία θυμίζει σήμερα ο Κύριος. Όταν οι Εβραίοι, πηγαίνοντας από την Αίγυπτο στη γη της επαγγελίας, έφτασαν κοντά σε μια χώρα που λεγόταν Εδώμ, λιγοψύχησαν κι άρχισαν να βαρυγκωμούν. Περιπατούσαν στην έρημο πολλές ημέρες και δεν είχαν ψωμί και νερό. Θυμήθηκαν, λοιπόν, την αιγυπτιακή δουλεία και τη θεώρησαν προτιμότερη από τον θάνατο, που πίστευαν ότι θα τους εύρισκε στην έρημο.

Η ολιγοπιστία τους, λοιπόν, αυτή τιμωρήθηκε παραδειγματικά. Δεν ήλθε ο θάνατος από τη νηστεία και την ξηρασία, όπως περίμεναν. Ήλθε με κάτι φαρμακερά φίδια, που δάγκωναν τους Εβραίους και πέθαιναν έτσι πολλοί.

Το πράγμα αυτό τους έφερε σε συναισθηση. Τριγύρισαν, λοιπόν, τον Μωυσή και του είπαν:

- Αμαρτήσαμε με το να πούμε πικρά λόγια εναντίον του Θεού κι εναντίον σου. Προσευχήσου, λοιπόν, στον Κύριο, κι ας μας γλυτώσει από τα φίδια.

Ο Μωυσής, πράγματι, προσευχήθηκε. Κι ο Κύριος του αποκρίθηκε:

- Φτιάξε ένα φίδι και βάλε το πάνω σ' ένα κοντάρι. Όποιος δαγκώνεται από φίδι και στρέφει τα μάτια του στο ψεύτικο φίδι που θα φτιάξεις, αυτός δεν θα πεθάνει.

Έφτιαξε, λοιπόν, ο Μωυσής ένα φίδι από χαλκό, το έστησε πάνω σε κοντάρι και συνέβαινε αυτό που είχε υποσχεθεί ο Θεός. Όποιος δαγκωνόταν και πρόσβλεπε σ' εκείνο το φίδι, ζούσε.

Η Παλαιά Διαθήκη, αγαπητοί αδελφοί, είναι μια μεγάλη προφητεία για τον Χριστό. Τα γεγονότα, που ιστορούνται εκεί, έχουν ένα αλληγορικό νόημα, είναι σύμβολα που προσημαίνουν ότι επρόκειτο να γίνει στην Καινή Διαθήκη. Ένας από αυτούς, λοιπόν, τους αλληγορικούς τύπους υπήρξε και το χάλκινο φίδι που ύψωσε ο Μωυσής στην έρημο. Το φίδι εκείνο συμβόλιζε τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, που υψώθηκε στο κοντάρι του Σταυρού κι όποιος τον ατενίζει με πίστη δεν πεθαίνει από τις δαγκωματιές του νοητού όφεως, που είναι ο Διάβολος, αλλά ζει.

Ο ίδιος ο Ιησούς ολοκάθαρα εξήγησε το αρχαίο εκείνο σύμβολο λέγοντας: «Και καθώς ο Μωυσής ύψωσε το φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί κι ο υιός του ανθρώπου, δηλαδή εγώ, ώστε ο καθένας που θα με πιστεύει να μη χάνεται, αλλά να έχει αιώνια ζωή».

Σαν έρημος είναι αγαπητοί αδελφοί, ο παρών βίος, μέσα από τν οποία οδεύσουμε προς τη γη της επαγγελίας, τη βασιλεία του Θεού. Σ' αυτή, λοιπόν, την έρημο μας βρίσκουν τα φίδια των παθών, που στάζουν από το στόμα τους τον

θάνατο. Αν είχαμε μείνει μόνοι, κανείς δεν θα γλύτωνε από αυτό τον θάνατο, γιατί κανείς δεν μένει απρόσβλητος από την αμαρτία. Να, όμως που ο Θεός, ακριβώς γιατί μας θέλει και μας αγαπά και μας κρατά ανοικτό τον παράδεισο, δεν αφήνει απροστάτευτο κανένα μας. Σηκώστε, μας λέγει, τα μάτια σας και κοιτάξτε με πίστη τον εσταυρωμένο υιό μου. Αυτός, όπως στους Εβραίους το χάλκινο φίδι, θα σας σώσει από τον θάνατο, αρκεί να μη τον χάνετε από τα μάτια σας, αρκεί να έχετε στραμμένη την καρδιά σας προς το μέρος του. Προσβλέπετε στον Σταυρό και δεν θα πάθετε τίποτα.

Ο Σταυρός είναι το σημείο της απαλλαγής και της λυτρώσεως από την αιώνια καταδίκη και τον οριστικό θάνατο. Ο Σταυρός είναι η μυστηριώδης λαβίδα, που περιέχει το αντίδοτο για όλα τα δηλητήρια του Πονηρού. Είναι το φοβερό νυστέρι, που κόβει τους τένοντες του κακού κι απονευρώνει την αμαρτία. Είναι το αγκίστρι που ανασύρει από τους βυθούς της απώλειας τις ψυχές και τις ανεβάζει στους ουρανούς. Είναι δε όλα αυτά γιατί πάνω του βρίσκεται ο Σωτήρ μας, ο Υιός του Θεού, που έγινε άνθρωπος για να μας σώσει.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, αγαπητοί αδελφοί, διδάσκουν ότι η Θεότητα έκρυσσε τη δύναμη της στην ανθρώπινη σάρκα, ξεγέλασε έτσι τον Διάβολο με τη φαινομενική της αδυναμία και τον κατατρόπωσε. Ο Διάβολος απατήθηκε με ευλογημένο κι υπέροχο τρόπο κι έτσι έπεσε και συνετρίβη από εκεί που δεν το περίμενε. Τον νίκησε ο Χριστός, αφού ταπεινώθηκε προηγουμένως και σταυρώθηκε και τάφηκε σαν απλός θνητός.

Ποιος θα περίμενε ότι ένα άψυχο φίδι θα έσωζε τους Ισραηλινούς από τα δαγκώματα των φιδιών; Άλλο τόσο κι ο Διάβολος δεν περίμενε να σώζονται οι άνθρωποι από τον υιό του ανθρώπου που κρεμάστηκε άψυχος πάνω στο ξύλο του Σταυρού και να βρουν οι άνθρωποι την αιώνια ζωή απ' αυτόν που πέθανε πάνω στον Σταυρό.

Σε λίγες μέρες, αγαπητοί αδελφοί, η Εκκλησία μας υψώνει τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου ενώπιον μας. Και μας καλεί να ατενίσουμε σ' αυτόν με πίστη, για να μην υποκύψουμε στις θανατηφόρες δαγκωματιές της αμαρτίας, αλλά να κερδίσουμε την αιώνια ζωή. Ας μη μείνει, λοιπόν, κανείς μας χωρίς αυτό το σωτήριο ατένισμα.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34-θ' 1

15 Σεπτεμβρίου 2013

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθεῖν, απαρνησάσθω εαυτὸν και ἀράτω τον σταυρὸν αὐτοῦ και ακολουθεῖτω μοι» (Μαρκ. η' 34).

Τόσο η σημερινή Κυριακή όσο και η περασμένη περιστρέφονται γύρω από το σημαντικό γεγονός της σταυρικής θυσίας του Κυρίου. Αφορμή αποτελεί η Ύψωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού. Παρά το ότι σαν γεγονός η Ύψωση είναι ιδιαίτερα σημαντική, μετά την ανεύρεση του Τιμίου Σταυρού κατ' αρχάς από την Αγία Ελένη και αργότερα την απελευθέρωση του από τους Πέρσες από τον Ηράκλειο, εν τούτοις η Εκκλησία μας μεταφέρει στην ουσία της σταυρικής θυσίας του Κυρίου καθώς και στις δικές μας υποχρεώσεις.

Στο ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής ακούσαμε ότι ο Κύριος μας, ο Ιησούς Χριστός, οδηγήθηκε στο Σταυρό από αγάπη προς τον κόσμο και με σκοπό τη σωτηρία του ανθρώπου. Η σωτηρία σαν δώρο της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο δεν προσφέρεται αναγκαστικά στον άνθρωπο, αλλά θα πρέπει όχι μόνο να εκφράζει επιθυμία αλλά να είναι και αποτέλεσμα πίστεως «ίνα πας ο πιστεύων εις αὐτὸν μη ἀπόλυται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Ενῶ ο στόχος και το δώρο του Θεού ήταν γενικό, σήμερα γίνεται προσωπικό. Ο Απόστολος Παῦλος μας βοηθά να καταλάβουμε την ουσία της σταυρικής θυσίας του Κυρίου. Ο Υἱὸς του Θεού μας αγάπησε και θυσιάστηκε για χάρη μας. Για τον Απόστολο Παῦλο είναι σημαντική η σταυρική θυσία του Υἱοῦ του Θεού για χάρη του κόσμου, αλλά γι' αὐτὸν είναι σημαντικότερο το ὅτι ο Υἱὸς του Θεοῦ τον αγάπησε και θυσιάστηκε γι' αὐτόν.

Θέτει λοιπόν, το ερώτημα στον εαυτό του και κατ' επέκταση και στον καθένα από μας. Ο Υἱὸς του Θεοῦ με αγάπησε. Ο Υἱὸς του Θεοῦ θυσιάστηκε για μένα. Εγώ πως απαντῶ σ' αὐτήν την αγάπη; Πως και πόσο εκτιμῶ αὐτή τη θυσία; Και απαντῶ σήμερα ο ἴδιος: «Χριστῶ συνεσταύρωμαι, ζω δε οὐκέτι ἐγώ, ζη δε ἐν ἐμοὶ Χριστός». Ἐχω πεθάνει στο σταυρὸ μαζί με το Χριστό. Και δε ζω πια ἐγώ, ἀλλά ζει στο πρόσωπο μου ο Χριστός.

Μεγάλο το δώρο. Υπέριστη η τιμή. Την ίδια στιγμή ἄμεση η ανταπόκριση. Σταυρώθηκε για μένα; Σταυρώνω κι ἐγώ τις δικές μου επιθυμίες, τα δικά μου πάθη και μεταμορφώνω τον εαυτό μου ὅπως με θέλει ο Χριστός. Στο πρόσωπο μου, λοιπόν, καθρεπτίζεται η ζωή του Χριστοῦ γιατί μιμήθηκα τη ζωή του Χριστοῦ. Ἐχοντας δε ἐπίγνωση το τι βιώνει, προτρέπει πάλι με ἐπίγνωση τους χριστιανούς να μιμηθῶν τη ζωή του ὅπως και ἐκεῖνος μιμήθηκε τη ζωή του Χριστοῦ. «Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καγὼ Χριστοῦ» (Α' Κορ. ια' 1).

Μεγάλο το δώρο. Υπέριστη η προσφορά. Μπορούμε να αγνοήσουμε αὐτή τη θυσία, αὐτή την αγάπη; Ο Απόστολος Παῦλος μας λέει σήμερα «Οὐκ αθετῶ την Χάριν του Θεοῦ». Δεν μπορῶ να αγνοήσω αὐτή τη δωρεά του Θεοῦ. Τόσο ο Απόστολος Παῦλος ὅσο και οἱ ἄλλοι Απόστολοι ἐκτίμησαν σωστά τη δωρεά το Θεοῦ. Ὅμως δεν ἔμειναν στη σωστή ἐκτίμηση. Προχώρησαν και στην ουσία. Ἐκαναν βίωμα την πίστη τους και με τον τρόπο της καθημερινῆς ζωῆς τους πρόσφεραν στην πράξη τη δική τους ευχαριστία για τη μεγάλη αὐτή δωρεά του Θεοῦ και για την δική τους προσωπική σωτηρία.

Οἱ Απόστολοι δεν αγνόησαν τη Χάρη του Θεοῦ. Εμεῖς θα την αγνοήσουμε. Αν ὄχι τότε πως θα ανταποκριθῶμε; Ἀπάντηση στα ἐρωτήματα αὐτά μας ἔδωσε ὅπως προαναφέραμε, ο Απόστολος Παῦλος. Ταύτισε τη ζωή του με τη ζωή του Χριστοῦ. Ἄρα ταύτιση και της ζωῆς μας με τη ζωή του Χριστοῦ.

Όμως, πέραν από τον Απόστολο Παύλο απάντηση στα πιο πάνω ερωτήματα μας δίνει και ο ίδιος ο Κύριος μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Μάλιστα επειδή η απάντηση αφορά όλους, αλλά και τον καθένα ξεχωριστά ο Κύριος προχωρεί σε μια σημαντική κίνηση. Απευθύνει διπλή πρόσκληση. Πρόσκληση καθολική, αλλά και πρόσκληση προσωπική – πρόσκληση ατομική. Για να δείξει ότι η σωτηρία δεν αφορά μόνο τους μαθητές του, αλλά όλους τους ανθρώπους «Ο Ιησούς κάλεσε τότε τον κόσμο μαζί με τους μαθητές».

Όμως, επειδή η σωτηρία σαν δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο δεν προσφέρεται αναγκαστικά, για τούτο στη συνέχεια απευθύνει πρόσκληση ελευθερίας: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθήσει».

Η σωτηρία, λοιπόν, είναι δώρο του Θεού για όλους τους ανθρώπους, για τούτο και ενημερώνει τους ανθρώπους. Όμως πέρα από την ενημέρωση αποκαλύπτει στους ανθρώπους, τους όρους, τις προϋποθέσεις που θα τους οδηγήσουν στη σωτηρία. Ενώ όταν μιλά για το δικό του σταυρό χρησιμοποιεί τον όρο «δει» - πρέπει, όταν απευθύνεται σε μας τους ανθρώπους μας προτρέπει με το «όστις θέλει». Ο Θεός σέβεται την ελευθερία μας, έστω κι αν εμείς αρνούμαστε να σεβαστούμε την ελευθερία των συνανθρώπων μας. Και όχι μόνο, αλλά πολλές φορές και τη δική μας ελευθερία την εξουδετερώνουμε, αφού λόγω της καλής χρήσης τη μετατρέπουμε σε ασυδοσία.

Οι όποιες πράξεις, οι όποιες επιλογές μας πρέπει να είναι πράξεις συνειδητής επιλογής. Κάνω το άλμα ή το βήμα γιατί το θέλω, το νιώθω και όχι γιατί εξαναγκάζομαι να το κάνω. «Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι». Ο πραγματικός ακόλουθος του Ιησού πρέπει να είναι και πραγματικός μιμητής του. Ο Ιησούς απαρνήθηκε τον εαυτό του και θυσιάστηκε για χάρη του ανθρώπου. Άρα και η δική μας αυταπάρνηση να μετατρέπεται σε αυτοθυσία – σε θυσία υπέρ των συνανθρώπων μας, γεγονός που θα αποτελεί ύψιστη πράξη αγάπης. Παράλληλα μπορεί να είναι και άρση προσωπικού σταυρού, πέραν από τον οποιονδήποτε άλλο σταυρό ή δοκιμασία που υπομένει αγόγγυστα.

Αδελφοί μου, βρισκόμαστε σε μια εποχή που υπολογίζουμε τα πάντα με το κέρδος ή τη ζημιά. Τώρα με την οικονομική κρίση μιλούμε μόνο για ζημιά. Κι όμως, πέραν από τη ζημιά υπάρχει και κάτι θετικό. Τα υλικά αγαθά, χρήματα, κινητά, ακίνητα δεν είναι ποτέ διασφαλισμένα. Χωρίς να ήταν προγραμματισμένο την επόμενη του «κουρέματος» το ευαγγέλιο μας προειδοποιούσε: «Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης όπου σης και βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται διορύσσουσι και κλέπτουσι» και παράλληλα μας προέτρεπε «θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς εν ουρανών» (Ματθ. στ' 19-20) Τα αληθινά κέρδη ή οι ζημιές φαίνονται μόνο με τα μέτρα της αιωνιότητας. Για τούτο σήμερα ο Κύριος ρωτά: «Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίσει τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού, ή τι δώσει άνθρωπος ανάλλαγμα της ψυχής αυτού;» Τα πρόσκαιρα έρχονται και παρέρχονται μόνο η ψυχή μένει κι αυτή είναι αθάνατη. Ας επιδιώξουμε, λοιπόν, κατά το Μέγα Βασίλειο, «αντί των επιγείων τα επουράνια, αντί των πρόσκαιρων τα αιώνια, αντί των φθαρτών τα άφθαρτα» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιστ΄ 13-24

Ευαγγέλιο: Λουκ. ε΄ 1-11

22 Σεπτεμβρίου 2013

«Και καταγαγόντες τα πλοία επί την γην, αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτώ» (Λουκ. ε΄ 11).

Το σημερινό ευαγγέλιο έχει μια λογική συνέχεια με το ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής που καλούσε γενικά, αλλά και τον καθένα ξεχωριστά για να ακολουθήσει τον Ιησού. Σήμερα η πρόσκληση δεν είναι γενική, όπως την περασμένη Κυριακή που συνιστούσε σε «όποιον θέλει να τον ακολουθήσει», αλλά γίνεται πρόσκληση προσωπική και ονομαστική. Μάλιστα η πρόσκληση γίνεται σταδιακά με την εκδήλωση εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του Ιησού και στη συνέχεια με την πλήρη αφοσίωση σ' αυτόν.

Ιδιαίτερα σημαντική η πρόσκληση προς τους πρώτους μαθητές, για τούτο και αναφέρονται σ' αυτό και οι τέσσερις Ευαγγελιστές. Σκοπός των Ευαγγελιστών δεν είναι να καταγράψουν σαν ιστορικό γεγονός την εκλογή των πρώτων μαθητών, αλλά για να τονίσουν την ουσία του γεγονότος, όπως καταγράφεται στον τελευταίο στίχο του σημερινού ευαγγελίου: «αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτώ». Αφού άφησαν το πλοίο, τη δουλειά τους, την οικογένεια τους τον ακολούθησαν.

Τον ακολούθησαν αμέσως, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, δίνοντας με τον τρόπο αυτό το παράδειγμα σε όλους δια μέσου των αιώνων, άρα και στον καθένα από μας σήμερα, ότι όταν έρθει η στιγμή και της δικής μας πρόσκλησης, τότε θα πρέπει να τον ακολουθούμε χωρίς αμφιβολία, χωρίς δισταγμό. Ο Θεός επιλέγει διαφορετικό τρόπο για να προσκαλέσει τον καθένα, όπως έκανε σήμερα και με τους πρώτους μαθητές, τον Πέτρο, τον Ανδρέα, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Και οι τέσσερις επέστρεψαν από ένα δύσκολο βράδυ. Ανεπιτυχής η έξοδος τους. Όμως, παρά την απογοήτευση, ετοιμάζουν τα δίχτυα για την επόμενη έξοδο.

Εκείνη τη στιγμή, ο Ιησούς πλησιάζει και μπαίνει σε ένα από τα πλοία, εκείνο του Σίμωνος και «τον παρακαλεί να τραβηχτεί λίγο από την ξηρά. Κάθισε στο ψαροκάικο και απ' αυτό δίδασκε τα πλήθη». Η διδασκαλία ήταν γενική και χρήσιμη για όλους. Τώρα όμως είναι η ώρα της προσωπικής πρόσκλησης που θα συνδιασθεί με την υπακοή.

Είπε στο Σίμωνα: «Πήγανε στα βαθιά και ρίξτε τα δίχτυα σας για ψάρεμα». Τότε ο Σίμωνας του αποκρίθηκε: «Διδάσκαλε όλη τη νύκτα παιδευόμασταν και δεν πιάσαμε τίποτε· επειδή όμως το λες εσύ, θα ρίξω το δίχτυ».

Η υπακοή, αλλά και τα όσα θαυμαστά θα ακολουθήσουν αποτελούν σημαντικό μήνυμα για τον καθένα από μας. Έτσι το σημερινό ευαγγέλιο προσφέρει θετικά και αισιόδοξα μηνύματα. Ότι εμείς, παρά την όποια απογοήτευση και το όποιο αρνητικό αποτέλεσμα θα πρέπει να συνεχίζουμε την προσπάθεια. Παράλληλα θα πρέπει να αναγνωρίζουμε ότι, ναί μεν οι δυνάμεις μας ως ανθρώπων είναι περιορισμένες, αλλά ότι πέρα και πάνω από μας υπάρχει η ανωτερότητα του Θεού παράγοντα. Πάνω από μας βρίσκεται ο Θεός ο οποίος είναι παρών, αλλά και έτοιμος να μας στηρίξει, αρκεί να αντιληφθούμε και να αποδεχθούμε αυτή την παρουσία και βοήθεια. Ναι, να αντιληφθούμε και να αποδεχθούμε ότι το θετικό αποτέλεσμα οφειλόταν στην επέμβαση του Θεού. Τούτο το γεγονός θα πρέπει να μας βοηθήσει να κάνουμε μια ενδοσκόπηση, όπως έκανε και ο Σίμωνας Πέτρος που, όταν είδε το θαυμαστό

αποτέλεσμα, συνειδητοποίησε δυο πράγματα. Πρώτον την παρουσία του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού και δεύτερον στη δική του αμαρτωλότητα, τη δική του αναξιοσύνη. Τόσο η πράξη όσο και τα λόγια του επιβεβαιώνουν τα πιο πάνω.

Ακούσαμε σήμερα ότι: «Όταν ο Σίμων Πέτρος είδε τι έγινε, έπεσε στα γόνατα του Ιησού και του είπε: «Βγες από το καΐκι μου, Κύριε, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός». Αυτά τα είπε γιατί, είχε κυριευτεί από δέος, αυτός και όλοι όσοι ήταν μαζί του, για τα πολλά ψάρια που είχαν πιάσει. Το ίδιο συνέβη και με τα παιδιά του Ζεβεδαιού, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, που ήταν συνεργάτες του Σίμονα».

Θαυμαστό, λοιπόν, το αποτέλεσμα. Όμως το πιο θαυμαστό ήταν αυτό που συνέβη στο βάθος της ψυχής του Πέτρου. «Το επανάγαγε εις το βάθος» οδήγησε τον Πέτρο στη συναίσθηση της αμαρτωλότητας του. Μια συναίσθηση που τον οδήγησε στην αναγνώριση της αγιότητας του Θεού. Μια συναίσθηση που τον οδήγησε στη μετάνοια και στη συνέχεια να εμπιστευτεί απόλυτα τον Ιησού και να τον ακολουθήσει.

Τούτο σαν μήνυμα είναι ιδιαίτερα σημαντικό και για μας σήμερα. Να συνειδητοποιήσουμε με την αμαρτωλότητα μας και να οδηγηθούμε στη μετάνοια. Μια μετάνοια που δε θα εκφραστεί μόνο με την αναγνώριση της αμαρτωλότητας μας, αλλά και που θα επιβεβαιωθεί με το να ακολουθήσουμε, χωρίς όρους και προϋποθέσεις τον Ιησού.

Γιατί, δεν αρκεί να εκδηλώσουμε το θαυμασμό μας στο πρόσωπο του Ιησού. Θα πρέπει να το επιβεβαιώσουμε με το να τον ακολουθήσουμε, όπως έκαναν και οι Απόστολοι. Γιατί, αν οι Απόστολοι έμειναν στο θαυμασμό ή τη στιγμιαία μετάνοια, τότε θα χανόντουσαν, όπως χάθηκε και το πλήθος που βρισκόταν στην παραλία της Γεννησαρέτ. Το ότι «ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτώ» κατά τους Ευαγγελιστές Ματθαίο (δ' 20) και Μάρκο (α' 18) φανερώνει το πόσο καθοριστική ήταν η απόφαση τους που άλλαξε ριζικά όχι μόνο τη δική τους ζωή, αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Τρία καθοριστικά δίκτυα πρόβαλαν μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Πρώτον το δίκτυο του λόγου του Θεού που πρόσφερε ο Ιησούς, ωσάν από άμβωνα, μέσα από το πλοίο. Δεύτερο το δίκτυο που έριξε ο Πέτρος, μια φορά χωρίς αποτέλεσμα και τη δεύτερη με εντολή του Ιησού και «τούτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλήθος ιχθύων πολύ». Το τρίτο δίκτυο ήταν εκείνο της αυτοκριτικής και που οδήγησε στη σωστική μετάνοια.

Αδελφοί μου, «επανάγαγε εις το βάθος» συνέστησε ο Ιησούς στον Πέτρο. Το ίδιο επαναλαμβάνει και σε μας σήμερα. Ο Πέτρος υπάκουσε και έσωσε, εκτός από τον εαυτό του ολόκληρη την ανθρωπότητα. «Επανάγαγε εις βάθος» προτρέπει και μας σήμερα ο Ιησούς. Προχωρήστε στο βάθος της ουσίας των γεγονότων ή της διδασκαλίας του Ιησού. Εκεί στο βάθος υπάρχει η απάντηση. Εκεί στο «βάθος» θα δείτε καθαρά την παρουσία και την ευλογία του Θεού. Εκεί στο «βάθος» θα διακρίνουμε τις όποιες δυνατότητες ή και αδυναμίες μας. Ας μην υπερτιμήσουμε και ας μην υποτιμήσουμε δυνατότητες και αδυναμίες μας. Όταν επιτρέψουμε να δράσει η χάρη του Θεού τότε το αποτέλεσμα θα είναι θαυμαστό. Ας αποδεχτούμε τη συγκατάβαση του Θεού. Ας υποκλιθούμε στη χάρη του Θεού, όπως σήμερα και οι Απόστολοι. Ιδιαίτερα όμως ας τους μιμηθούμε στην απόφαση που πήραν και που «αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτώ». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' Λουκά
Απόστολος: Β' Κορ. α' 21 - β' 4
29 Σεπτεμβρίου 2013
Ευαγγέλιον: Λουκά στ' 31 - 36

Διδασκόμαστε στα σχολεία μας, αγαπητοί μου αδελφοί, ότι ο άνθρωπος είναι κοινωνικό ον. Ζει σε οργανωμένες κοινωνικές ομάδες. Και φυσικά είναι σχεδόν απίθανο να φανταστούμε ένα άνθρωπο να ζήσει μόνος του, χωρίς να έχει κάποια, έστω και ελάχιστη επαφή με άλλους ανθρώπους. Αυτή η ανάγκη της συνύπαρξης προϋποθέτει σχέσεις και κανόνες που είναι αμοιβαία αποδεκτοί. Δεν μπορείς να ενοχλεις ή και να βλάπτεις τον άλλο, εφόσον ούτε και συ μπορεί να ανεχθείς ανάλογη συμπεριφορά.

Συνεπώς ισχυει απόλυτα αυτό που ακούσαμε σήμερα στην ευαγγελική περικοπή.

«καθώς θέλετε ίνα ποιύσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως»

Όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άλλοι, με τον ίδιο τρόπο να συμπεριφέρεστε και σεις σ' αυτούς. Είναι η απλή σχέση δίκαιης συναλλαγής. Σου δίνω και μου δίνεις. Είναι μια συναλλαγή και συμπεριφορά που είναι αναγκαστική, για να πετύχουμε αυτό που θέλουμε. Με τον τρόπο αυτό συντηρείται ο κοινωνικός ιστός ειρηνικά. Είναι η βάση αναπτυξης και προόδου.

Ο Χριστιανισμός όμως, δεν σταματά εδώ. Αυτό χωρίς να το απορρίπτει, το θεωρεί δεδομένο. Ζητά κάτι περισσότερο. Κάτι πέραν της δίκαιης συναλλαγής. Αν κάποιος σε αγαπά και συ του το ανταποδίδεις, είναι μια απλή υποχρέωση και μία φυσική ανταπόκριση, και δεν χρειάζεται να είσαι χριστιανός, για να το κάνεις. Όπως αν κάποιος σου κάνει ένα δώρο, ή μια άλλου είδους καλοσύνη, πολύ απλά και φυσικά και συ νοιώθεις την ανάγκη να του ανταποδώσεις. Ή να προσφέρεις τουλάχιστον κάτι παρόμοιο, ανάλογο και ισάξιο. Και φτάνουμε σε μια οικονομική συναλλαγή. Δανείζεις σε κάποιον που σου το ζήτησε και περιμένεις να σου επιστρέψει τη διευκόλυνση με τόκο. Αυτά όλα είναι απλά και εμπεριέχονται στις αρχές που ρυθμίζουν τις ανθρωπινες σχέσεις. Όλα αυτά είναι υποχρεωτικά για όλους μας και δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη ηθική αξία, ενώ δεν κρίνονται και δεν καταδικάζονται από τον χριστιανισμό. Θα σημειώσει εμφαντικά ο Κύριος: «Καί γάρ οι αμαρτωλοί τό αυτό ποιούσιν ... ίνα απολάβωσιν τά ίσα». Δεν χρειάζεται να είσαι χριστιανός για να φερθείς μ' αυτόν τον τρόπο. Γιατί ακόμη και οι αμαρτωλοί το ίδιο κάνουν, για να έχουν την αντίστοιχη απολαβή. Την ίδια ανταπόδοση.

Οι χριστιανικές αρχές όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι πέραν και υπεράνω των υποχρεώσεων που όλοι έχουμε στις μεταξύ μας δοσοληψίες. Είναι κάποια σκαλιά πιο πάνω. Μια πρώτη ανατροπή σ' αυτά που ίσχυαν μέχρι τότε. Δανείζεις και προσφέρεις υλικά αγαθά στον συνανθρωπό σου, χωρίς να περιμένεις ανταπόδοση. Κριτήριο της πράξης αυτής είναι ευσπλαχνία σε κάποιον που έχει ανάγκη. Ίσως ακόμη να είναι δείγμα συμπάθειας και αγάπης προς τον πλησίον. Είναι οπωσδήποτε χαρακτηριστικό χριστιανικού ήθους, χριστιανικής συμπεριφοράς. Και πάλι δεν αρκείται σ' αυτό που αναντίρρητα είναι μια σημαντική πρόοδος φιλαλληλίας. Επιζητεί ο Κύριος από εμάς, τους πιστούς Του,

κάτι περισσότερο, κάτι ανώτερο. Επιζητεί το απόλυτο. Το ακατόρθωτο; «αγαπάτε τούς εχθρούς υμών και αγαθοποιείτε και δανείτε μηδέν ελπίζοντες.....». Όχι μόνο να αγαπάτε τους εχθρούς σας, αλλά να κάνετε το καλό και να δανείτε χωρίς να περιμένετε κάποια ανταπόδοση...

Αυτή κι αν είναι ανατροπή στις κοινωνικές σχέσεις. Την εποχή που ακούστηκε κατέπληξε τους ακροατές. Αδιανόητο για τα ισχύοντα στις θρησκευτικές και φιλοσοφικές αρχές της εποχής αλλά και στο Μωσαϊκό ακόμη νόμο, «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος». Το δίκαιο της εκδίκησης, της ίσης ανταπόδοσης επικρατούσε στις σχέσεις των ανθρώπων, απόλυτα αποδεκτό και ανεξέλεγκτο.

Πόσο δύσκολο ακόμη και σήμερα, αγαπητοί μου, μετά από δυο χιλιάδες χρόνια Χριστιανισμού, να νοιώσουμε αγάπη για τον εχθρό μας. Τον εχθρό και αντίπαλο, που μας κατηγορεί και μας υποβιβάζει κοινωνικά. Τον εχθρό που μας βλάπτει οικογενειακά και επαγγελματικά. Και όχι μόνο. Αλλά και τον εχθρό της πατρίδας μας. Ωστόσο δεν πρόκειται για μια θεωρητική αγάπη, αυτό που ζητά από εμάς τους πιστούς ο Κύριος. Όχι αγάπη στα λόγια. Ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία των έργων, της αγαθής, της καλής πράξης. Είναι η αγάπη που απαιτεί δόσιμο, θυσία υλικών αγαθών αλλά και χρόνου. Φροντίδα και αγάπη, για τον συνάνθρωπο. Να προλαβαίνουμε την ανάγκη του άλλου με ενδιαφέρον και έμπρακτη αγάπη. Ειδικά σήμερα στη πολύ δύσκολη εποχή που ζούμε. Και η μικρότερη βοήθεια μπορεί να προσφέρει ανακούφιση. Και όχι μόνο υλική βοήθεια. Να δώσουμε λίγο από τον χρόνο μας. Να δούμε με ειλικρινές και όχι προσποίηση τα προβλήματα που απασχολούν τον διπλανό μας. Να λύσουμε προβλήματα. Αυτό θα δώσει μια απλή και αποτελεσματική λύση σε πολλά κοινωνικά προβλήματα. Θα φέρει την πολυπόθητη ειρήνη στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων.

«Αγαθοποιείτε μηδέν ελπίζοντες». Κάνετε το καλό χωρίς να περιμένετε να πάρετε αντάλλαγμα. Σοφά σημειώνει και μας προτρέπει ο σπλαχνικός λαός μας: «κάνε το καλό και ρίχτο στο γυαλό!» Ωστόσο το αντάλλαγμα βρίσκεται στον ουρανό. Εκείνος είναι ο τελικός στόχος μας ακολουθώντας την εντολή του Κυρίου μας. Εκεί αποβλέπουμε.

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Σεπτεμβρίου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	1 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΜΗΛΙΑ
Δευτέρα	2 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Σάββατο	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Κυριακή	8 Σεπτεμβρίου	:	ΔΟΡΑ
Σάββατο	14 Σεπτεμβρίου	:	ΟΜΟΔΟΣ
Πέμπτη	19 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	22 Σεπτεμβρίου	:	ΑΘΗΑΙΝΟΥ
Πέμπτη	26 Σεπτεμβρίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Κυριακή	29 Σεπτεμβρίου	:	ΑΥΔΗΜΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Σεπτεμβρίου	:	ΜΗΛΙΑ
Δευτέρα	2 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τρίτη	3 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	8 Σεπτεμβρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Παρασκευή	13 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΦΟΙΝΙ
Σάββατο	14 Σεπτεμβρίου	:	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ
Κυριακή	15 Σεπτεμβρίου	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Πέμπτη	19 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	22 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΓΕΙΑ
Σάββατο	28 Σεπτεμβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ
Κυριακή	29 Σεπτεμβρίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 8 Σεπτεμβρίου: ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυριακή 15 Σεπτεμβρίου: ΓΟΥΔΙ
Κυριακή 22 Σεπτεμβρίου: ΚΟΥΚΛΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.400

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6 - 15

Ευαγγέλιον: Λουκά ζ' 11 - 16

6 Οκτωβρίου 2013

«Ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον»

Πολύ σημαντικές και οι δύο θαυματουργίες του Κυρίου, που μας αναφέρει τόσο απλά ο ευαγγελιστής Λουκάς και ακούσαμε σήμερα. Το πρώτο θαύμα έγινε στην Καπερναούμ, λίγο πριν αναχωρήσει από αυτήν και το δεύτερο μόλις έφτασε στα όρια της πόλης Ναϊν.

Έχει το καθένα μια ιδιαίτερη σημασία και ένα σημαντικό στόχο, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο Ρωμαίος εκατόνταρχος, δεν ήταν Ισραηλίτης, ωστόσο έκτισε για τους Καπερναϊτες συναγωγή για να λατρεύουν τον Θεό. Ένας από τους δούλους ήταν ετοιμοθάνατος και ενδιαφερόταν για την σωτηρία της ζωής του. Ειδωλόατρης με τη σοβαρή εξουσία του εκατόνταρχου, ταπεινόφρων ωστόσο, και επειδή δεν ήθελε να ταλαιπωρήσει τον Χριστό, απέδειξε την μεγάλη του πίστη δηλώνοντας ότι όπως εγώ εξουσιάζω τους στρατιώτες μου, έχεις και Συ την εξουσία να τον θεραπεύσεις. Γιαυτό και επειδή δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου, δεν χρειάζεται να σε ταλαιπωρώ. Εθαύμασε ο Ιησούς. «Ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον» Τόσο μεγάλη πίστη δε συνάντησα ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες, τον περιούσιο λαό του Θεού, γύρισε και είπε στον κόσμο που Τον ακολουθούσε και θεράπευσε τον βαρυσθενή δούλο του εκατόνταρχου.

Θα μπορούσαμε να σταματήσουμε εδώ διαπιστώνοντας ότι ένας ειδωλόατρης ευεργέτης της κοινωνίας της Καπερναούμ, παρουσιάζει μια πίστη που προκαλεί τον θαυμασμό του Κυρίου και φανερώνει την μεγάλη του ταπεινοφροσύνη. Προφανώς στην μικρή πολύ Καπερναούμ δεν υπήρχε σπουδαιότερη εξουσία από τη εξουσία του εκατόνταρχου. Ένας μεγαλόσχημος στρατιωτικός, θεωρεί όμως ότι δεν είναι άξιος να υποδεχτεί τον Χριστό στο σπίτι του.

Με απίθανη βεβαιότητα προκαλώντας ασφαλώς και την έκπληξη των ακροατών, δηλώνει ότι ο Χριστός μπορεί να θεραπεύσει τον δούλο του από μακριά. Σταματώ και σκέπτομαι σχεδόν απογοητευμένος: Πόση άραγε πίστη έχουμε εμείς στα πολλά και ποικίλα προβλήματα, προσωπικά και οικογενειακά, που αντιμετωπίζουμε. Νοιώθουμε την παρουσία του Κυρίου δίπλα μας στην αγωνία των δυσκολιών μας. Κι έπειτα ένας ειδωλόατρης εκείνος, σημαντική η θέση του στην κοινωνία, δίσταζε να δεχτεί τον Κύριο στο σπίτι του. Εμείς που έχουμε την ευκαιρία να Τον δεχόμαστε δια της θείας κοινωνίας μέσα μας, είμαστε άξιοι; Είναι καθαρό το σπίτι της ψυχής μας για να Τον δεχτεί, όχι σαν απλό επισκέπτη αλλά σα μόνιμο κάτοικο της ψυχής μας; Κι όταν έλθει, έχουμε την εμπιστοσύνη του εκατόνταρχου ότι δεν θα θεραπεύσει την ψυχή μας και τα προβλήματά μας. Τό πρώτιστο ωστόσο πρόβλημά μας δεν είναι εξωτερικά γεγονότα. Είναι οι μικρές ή μεγάλες αμαρτίες που συσσωρεύτηκαν στην ψυχή μας με αλυσιδωτές συνέπειες στην καθημερινότητά μας.. Εκείνος ασφαλώς μπορεί να μας τις θεραπεύσει. Εμείς πιστεύουμε ότι μπορεί; Λοιπόν αγαπητοί

μου αδελφοί, εφ' όσον είναι προς το συμφέρον της ζωής μας και της ψυχής μας, μην αμφιβάλλετε ότι θα έρθει αρωγός, ο εξουσιαστής ζωής και θανάτου, Κύριος.

«Νεανίσκε, σοί λέγω, ηγερθητι».

Ένα άλλο θαύμα. Επιτακτική η φωνή του Κυρίου. Νεαρέ, σε σένα απευθύνομαι, σήπω από το νεκροκρέβατό σου. Συγκινητική η περίπτωση. Η χήρα που έχασε τον μονογενή γιο της, στήριγμα της ζωής, συντροφιά στη μοναξιά της. Ταλαίπωρη γυναίκα! Έχει συγκινησει την μικρή κοινωνία της πόλης Ναϊν. Της συμπαραστέκονται όλοι και ακολουθούν την εκφορά του νεκρού. Δεν το ζήτησε κανείς από τον Κύριο. Συγκίνησε και τον Κύριο. «Εσπλαχνίσθη επ' αυτή». Την σπλαχνίστηκε. Δεν Τον πρόσεξε καν η διπλά χαροκαμμένη μάνα, κλαίοντας γοερά δίπλα στο φέρετρο. Πλησίασε απρόσκλητος ο Κύριος. Μη κλαίς της είπε. Ακούμπησε το νεκρό σώμα και πρόσταξε, «νεανίσκε, σοί λέγω, εγέρθητι!»! Προς θαυμασμό όλου εκείνου του πλήθους που ακολουθούσε την εκφορά του νεκρού και των ακολούθων του Κυρίου, ανακάθισε ο νέος και άρχισε να ομιλεί στους γύρω του.

Ανάμεικτα τα συναισθήματα του πλήθους. «Έλαβε φόβος τούς πάντας και εδόξαζον τόν Θεόν» και «προφήτης μέγας εγήγερται εν ημιν» και «επεσκέψατο ο Θεός τόν λαόν αυτού». Απλά αλλά χαρακτηριστικά περιγράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς, τα συναισθήματα του λαού, αγαπητοί μου αδελφοί. Φυσικός ήταν ένας φόβος όταν είδαν να ανασηκώνεται ο νεκρός και να ομιλεί. Αντελήφθησαν ότι ήταν μάρτυρες ενός μεγάλου και ασυνήθιστου θαύματος που θα έπρεπε ένας προφήτης και μάλιστα μεγάλος να το επιτύχει. Για να συμπεράνουν τελικά ότι ο Θεός επισκέφτηκε τον λαόν Του. Μη νομίσετε, αγαπητοί μου, ότι οι επισκέψεις του Θεού σταμάτησαν. Ίσως δεν προσέχουμε κάποια παράξενα, κάποτε λογικά αδικαιολόγητα περιστατικά. Μια ξαφνική αλλαγή στη ζωή μας που ή δεν προσπαθήσαμε ή νοιώσαμε να αποτυγχάνει μια προηγούμενη προσπάθειά μας. Συμβαίνει πολλές φορές να αναρωτιώμαστε πως συνέβη αυτό ή εκείνο, που δεν το περιμέναμε ή που πιστέψαμε ότι αποκλείεται να συμβεί. Μήπως άραγε μας επισκέφτηκε ο Θεός;

Μας επισκέπτεται, παντοιοτρόπως ο Θεός. Βρίσκεται πάντοτε κοντά μας, βοηθός και συμπαραστάτης. Εμείς δεν Τον βλέπουμε, γιατί στηριζόμαστε μόνο και αποκλειστικά στις δυνάμεις μας, που είναι περιορισμένες. Αν πετύχουμε κάτι, περηφανευόμαστε ότι εμείς το καταφέραμε. Αν αποτύχουμε, μας φταίνει οι άλλοι, μας φταίει ο Θεός. Ωστόσο ο Θεός, παραβλέπει τις ανόητες σκέψεις μας και μας ζητά να επισκεφθεί την ψυχή μας και να κατοικήσει μόνιμα σ' αυτήν. Την ετοιμάσαμε; Είμαστε έτοιμοι να Τον δεχτούμε;

ΔΓΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Τίτ. γ' 8 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 5 – 15

13 Οκτωβρίου 2013

«Εξήλθεν ο σπείρων του σπείραι τον σπόρον αυτού»

Οι παραβολές του Κυρίου, αγαπητοί αδελφοί έχουν μέσα τους βαθεία και σωτήρια νοήματα. Οι πιο πολλές δεν εξηγήθηκαν από τον ίδιο τον Χριστό. Μερικές έχουν στο τέλος μια φράση – προβολέα, που φωτίζει τα πολύτιμα νοήματα τους. Υπάρχει, όμως και μια, αυτή που μόλις ακούσαμε, η οποία είναι αποκρυπτογραφημένη καταλεπτώς, δοσμένη συγχρόνως σε μια ερμηνευτική παράφραση. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Και τα διάφορα κομμάτια γης, όπου πέφτει με ποικίλα στο καθένα αποτελέσματα, είναι οι λογής – λογής ψυχές. Δεν τον δέχονται όλοι οι άνθρωποι με τις ίδιες προϋποθέσεις, κάτω από τις ίδιες συνθήκες.

Ο μυστηριώδης αυτός σπόρος είναι ένας και μοναδικός. Έχει πάντα την ίδια αδιάφθορη κι' εξάισια ποιότητα, την ίδια γονιμοποιό δύναμη. Και πέφτει προς όλες της κατευθύνσεις με απλοχεριά από τον θείο Σπορέα, από τον ουράνιο Γεωργό.

Δεν πιάνει, όμως, παντού το ίδιο. Μάλιστα, στα πιο πολλά μέρη, σπέρνεται χωρίς κανένα όφελος. Η σπατάλη, με την οποία ρίχνεται εδώ κι' εκεί, δεν βρίσκει ανταπόδοση και χάνεται έτσι μεγάλη ποσότης του. Ακένωτο είναι το διπλό δισάκι – η Παλαιά κι η Καινή Διαθήκη – απ' όπου, στο κύλημα των αιώνων, αέναα σκορπίζεται ο λόγος του Θεού. Αλλά μονάχα σ' ένα ορισμένο τμήμα του μυστικού χωραφιού των ψυχών είναι η «γη η αγαθή», όπου φυτρώνει ο σπόρος κι' αποδίδει. Σε όλα τα άλλα, για διάφορες αιτίες, η σπορά πάει χαμένη.

Να πρώτα – πρώτα η γη που δεν έχει ικμάδα, εκείνοι που με χαρά δέχονται τον λόγο, κατανύπτονται, είναι όλο ενθουσιασμό, συγκατάθεση, επιδοκιμασία, έξαρση, αλλά με τον πρώτο πειρασμό, με την πρώτη θλίψη, τον ξεχνούν, τον αρνούνται, τον προδίνουν. Μοιάζουν με το έδαφος που έχει λίγο χώμα, είναι ρηχό. Εκεί δεν μπορούν να προχωρήσουν οι ρίζες του νεαρού φυτού της πίστεως κι' έτσι με την παραμικρή καιρική αλλαγή το φυτό αυτό ξεραίνεται ή ξεκολλά.

Ο σπόρος της αλήθειας και της ζωής δεν πάει χαμένος, όμως, μόνο εδώ. Είναι και το χώμα το σκεπασμένο από τ' αγκάθια και τους τριβόλους των ηδονών και των μεριμνών του βίου, που συμπνίγουν το υπερφυσικό φυτό της πίστεως και δεν το αφήνουν καν ν' αναπτυχθή. Ακούνε κι' οι πολυάσχολοι υλόφρονες το Ευαγγέλιο, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Το φως κι' ο αέρας λείπουν από το νεαρό φυτό, που το σκεπάζουν και το τυραννούν οι γήινες μέριμνες κι' ηδονές. Πώς μπορεί, λοιπόν να προκόψη το έργο της

χάριτος σε τέτοιες συνθήκες; Πώς να καρποφορήσει το ευαγγέλιο, εκεί όπου πρυτανεύουν οι ασωτείες κι' η υλοφροσύνη;

Αλλά νά τώρα και μια Τρίτη, ίσως η πιο αξιοθρήνητη περιοχή, όπου πάλι αποτυγχάνει το θείο έργο. Η «παρά την οδόν», οι προσβάσεις του αγρού, που βλέπουν στον δρόμο. Είναι κι εκεί όχι λίγες ψυχές, απομακρυσμένες, εκτεθειμένες. Στις άλλες, τις πιο μέσα, μπορεί να περάσει το άροτρο και να κάμει το ρηκό χώμα παχύ. Μπορεί να περάσει το δρεπάνι και να κόψη τ' αγκάθια. Αλλά εδώ, στις παρυφές, ο κίνδυνος είναι πιο μεγάλος, η απώλεια πιο βεβαία.

Ο σπόρος πέφτει και δεν βυθίζεται στο χώμα, γιατί προλαβαίνουν τα πουλιά και τον τρώνε ή οι διαβάτες και τον πατούν. Πρόκειται για τις ψυχές που βρίσκονται μακριά από την Εκκλησία. Είναι όσοι δεν πήραν χριστιανική αγωγή στο σπίτι τους, όταν βρίσκονται σε τρυφερή ηλικία. Είναι όσοι απέχουν από τις ευκαιρίες για να σωθούν. Γι' αυτούς, ο λόγος του Θεού δεν έχει παρά τη διάρκεια του ήχου που τον κλείνει, κι' οι δαίμονες, σαν πτηνά τον σηκώνουν ευθύς. Ή τον συνθλίβει κάτω από το πέλμα του ο κατ' εξοχήν διαβάτης, ο ίδιος ο Σατανάς, που τριγυρίζει την Εκκλησία, εξόριστος κι' αποκλεισμένος. Αυτού τα πέλματα έχουν σκληρύνει με το συχνό διάβα τους το έδαφος των εκτεθειμένων ψυχών κι ο λόγος του Θεού έτσι πάει ματαίως.

Δεν είμαστε, αγαπητοί αδελφοί, η «γη η παρά την οδόν». Ούτε είμαστε τόσο πολύ η άλλη εκείνη, που τη συμπνίγουν τ' αγκάθια των μεριμνών και των ηδονών. Ούτε, τέλος, είμαστε πέρα ως πέρα η γή που δεν έχει βάθος. Αλλά στις δυο τελευταίες περιπτώσεις υπάρχει κάτι από τον εαυτό μας.

Ας πάρουμε, λοιπόν, την απόφαση να γίνουμε γη αγαθή ολότελα. Δεν πρέπει να μένουμε στην κατάσταση όπου βρισκόμαστε. Το χώμα είναι άψυχο, αλλά εμείς έχουμε την ευκαιρία ν' αντιδράσουμε σε μια κακή κατάσταση, ν' αλλάξουμε, να γίνουμε όπως μας θέλει ο Χριστός.

Είναι εύκολο να το κατορθώσουμε. Πώς; Ανοίγοντας την ψυχή μας στον λόγο του Θεού, αφήνοντας του όλες τις εισόδους της ανοικτές, χωρίς δισταγμούς κι' αμφιταλάντευση, παραδίνοντας ολόκληρο τον βίο μας στον πλοηγό της σωτηρίας, τον Ιησού, κι' αφήνοντάς τον να μας οδηγήσει όπου ο ίδιος θέλει ανάμεσα από τις χαρές και τις λύπες αυτού του κόσμου.

Αυτή η παράδοσις, αυτή η εγκατάλειψις στον Κύριο είναι το μυστικό της αγαθής γης. Όταν δεν φέρνουμε εμπόδια στον θείο λόγο, όταν παραμερίζουμε κάθε άλλη αγάπη χάριν της αγάπης του Χριστού, όταν ο λόγος του φθάνει ως τα βάθη, τότε το φυτό της χριστιανικής ζωής ριζώνει καλά, αναπτύσσεται, ανθοφορεί, δίνει καρπούς αθανασίας. Τότε αποδίνουμε άλλος πενήντα κι' άλλος εκατό, όπως λέγει η παραβολή.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Ευαγγέλιο: Λουκ. Η' 26 - 39

Απόστολος: Γαλ. Α' 11-19

20 Οκτωβρίου 2013

«Και παρεκάλει αυτόν ίνα μη επιτάξη αυτοίς εις την άβυσσον απελθειν»

Η φράση αυτή του σημερινού Ευαγγελίου, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική και επομένως και πολύ αξιοπρόσεκτη. Μας αποκαλύπτει πόση αφόρητη κατάσταση επικρατεί στην κόλαση, στον τόπο δηλαδή της αιώνιας τιμωρίας. Και είναι τόσο αφόρητη, που και αυτά τα δαιμόνια, να παρακαλούν τον Κύριο να μη τα εξαποστείλει εκεί. Τούτο βέβαια θα συμβεί μετά τον διαχωρισμό των δικαίων, από τους αμαρτωλούς, οπότεν ο Δίκαιος Κριτής θα εκφέρει την οριστική και αμετάκλητη απόφασή Του. Και τούτο γιατί στο διάστημα της παρούσας ζωής μας, ο καθένας μας είναι ελεύθερος, να κυβερνήσει τον εαυτό του, σύμφωνα με τις θελήσεις του και τις επιθυμίες του. Μετά τον θάνατο, όμως, είτε το θέλουμε είτε όχι, ο καθένας από μας υπόκειται σε κρίση. Και βραβεύονται οι δίκαιοι και τιμωρούνται οι αμαρτωλοί. Όπως μας λένε οι Ευαγγελιστές, όλοι εκείνοι που θα βρίσκονται στην κόλαση «θα κλαινε και θα τρίζουν τα δόντια τους» (Ματθ. Η', 12) «το σκουλήκι που θα τους τρώει δεν θα πεθαίνει και η φωτιά δεν θα σβήνει ποτέ» (Μάρκ. Θ', 44) και ότι θα είναι «καμίνι της φωτιάς» (Ματθ. ΙΓ', 50) και «τόπος βασάνου» (Λουκ. ΙΣΤ', 28). Ναι, σύμφωνα με τα θεόπνευστα αυτά λόγια, φοβερή θα είναι η κόλαση. Κι επειδή η ύπαρξη της κόλασης αμφισβητείται από μερικούς, θεωρούμε σκόπιμο σήμερα να εξετάσουμε, αφού μας δίνεται η αφορμή, με βάση τον αψευδή λόγο του Θεού, άν υπάρχει πράγματι κόλαση και για ποιους υπάρχει.

Η απάντηση στο ερώτημα, άν υπάρχει κόλαση είναι καταφατική. Μάλιστα, λέμε, υπάρχει κόλαση, που είναι τόπος αφόρητης βασάνου και αιώνιας τιμωρίας. Τούτο αποτελεί βασικό δόγμα της χριστιανικής μας πίστης και διδασκαλίας. Είναι αλήθεια ότι μερικοί από εμάς, δεν σκέπτονται την πραγματικότητα της κόλασης και αρκετοί ούτε καν πιστεύουν στην ύπαρξή της. Είναι μερικοί που εμφανίζονται σαν μορφωμένοι και που προσπαθούν με κάθε τρόπο να αποδείξουν την ανυπαρξία της κόλασης, παρερμηνεύοντας τις ρητές μαρτυρίες της Γραφής και εξηγώντας συμβολικά τα όσα αυτή γράφει. Οι άνθρωποι αυτοί φαίνεται ότι έχουν επηρεασθεί από άθεους ψυχολόγους, υλιστές παιδαγωγούς, κοσμικούς κοινωνιολόγους, άπιστους λογοτέχνες και σκοτεινούς δημοσιογράφους. Κι έτσι με τα απατηλά τους επιχειρήματα, αποκοιμίζουν τους ένοχους και αμαρτωλούς ώστε να μη ζητούν την σωτηρία τους. Και δυστυχώς, μερικές φορές, πετυχαίνουν το στόχο τους, λόγω της ευπιστίας, της πνευματικής τύφλωσης και της μωρίας μερικών ανθρώπων.

Το ότι υπάρχει κόλαση, το ακούμε, κατά τρόπο σαφέστατο και αναντίρρητο και από αυτό τούτο το αδιάψευστο στόμα του Κυρίου. «Κι εσύ Καπερναούμ», μας λέει, « που υψώθηκες στα ουράνια, θα κατεβείς στα τρίσβαθα του άδη» (Ματθ. ΙΑ', 23). Δηλαδή, η τιμωρία του άδη, της κόλασης, θα είναι ο κλήρος των άπιστων κατοίκων της Καπερναούμ. Με αυτό δείχνει ο Κύριος ότι όχι μόνο υπάρχει κόλαση, αλλά και η παραμονή σ' αυτή θα είναι ανυπόφορη. «Υποφέρω και πονώ μέσα σ' αυτή τη φωτιά» φωνάζει ο δυστυχισμένος πλούσιος της παραβολής του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου που βρίσκεται εκεί (Λουκ. ΙΣΤ', 24). Επίσης ο Κύριος μιλώντας για τη συντέλεια, λέει ότι «θα βγούν οι άγγελοι και θα ξεχωρίσουν τους κακούς ανάμεσα από τους ευσεβείς και θα τους ρίξουν στο καμίνι της φωτιάς, όπου θα κλαίνε και θα τρίζουν τα δόντια τους» (Ματθ. ΙΓ', 49-50). Αλλά και όταν ο Κύριος περιγράφει την μέλλουσα κρίση, με πολλή σαφήνεια, λέει, ότι «Και αυτοί», δηλαδή οι αμαρτωλοί, «θα πάνε στην

αιώνια τιμωρία, ενώ οι δίκαιοι στην αιώνια ζωή» (Ματθ. ΚΕ',46). Επομένως, είτε το θέλουμε είτε όχι, είτε μας αρέσει η δεν μας αρέσει υπάρχει η κόλαση και υπάρχει μάλιστα και για εκείνους που την αμφισβητούν.

Και για μεν τις αμοιβές και την μακαριότητα των δικαίων, ουδέποτε υπήρξε αμφισβήτηση ή απορία. Για την τιμωρία όμως και τις ποινές των αμαρτωλών διατυπώνονται από πολλούς ενστάσεις και απορίες. Πολλοί, λένουν ότι δεν υπάρχει κόλαση και ότι όλα όσα γράφονται στα Ιερά Ευαγγέλια είναι απλές απειλές. Εγγράφησαν, λένε, για εκφοβισμό των κακών και προβάλλουν το επιχείρημα πως συμβιβάζεται η αγαθότητα του Θεού, με τόση βαριά πληγή στα πλάσματά του. Στο ερώτημα αυτό, απαντά ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, που λει ότι «για την κόλαση μας μίλησε ο Κύριος, χωρίς περιστροφές». Επομένως, όσοι απιστούν σ' αυτή συνεχίζει, «διακηρύττουν ψεύτη τον Θεό και διαβάλλουν την Αγία Γραφή, ότι περιέχει απλούς συλλογισμούς και λόγια αφηρημένα και όχι αλήθεια». Και πάλιν ο ιερός Χρυσόστομος λει ότι «τα αμαρτήματα δεν κρίνονται και δεν ζυγίζονται ανάλογα με τον χρόνο που χρειάστηκαν, ώστε να διαπραχθούν. Κρίνονται» μας λει, «ανάλογα με την φύση και την βαρύτητα του πλημμελήματος».

Κι αφού υπάρχει κόλαση, ας δούμε τώρα για ποιους υπάρχει. Η κόλαση, το «πυρ το αιώνιον», όπως με άλλο όνομα έχει ονομάσει ο Κύριος την κόλαση, είναι ετοιμασμένη για το διάβολο και τους αγγέλους του, που τον ακολούθησαν και επαναστάτησαν εναντίον του Δημιουργού τους. Δυστυχώς όμως η κόλαση θα δεχθεί και ανθρώπους, τους ανθρώπους δηλαδή που μιμούνται και ακολουθούν και υποτάσσονται στα πονηρά πνεύματα και σταθερά εργάζονται το θέλημά τους και τα έργα τους. Η Αγία Γραφή, σε πολλά μέρη, μιλά για τους οικτρούς αυτούς ανθρώπους που θα καταδικαστούν στον αιώνιο θάνατο και την αιώνια κόλαση. Είναι οι άσπλαχνοι και σκληροί, που αδιαφορούν στις δοκιμασίες των συνανθρώπων τους και δεν τους συντρέχουν στη θλίψη τους, στην ασθένειά τους, στον κατατρεγμό τους. Είναι ακόμα όσοι έχουν εμφάνιση θρησκευόντος ανθρώπου, αλλά εργάζονται έργα άδικα και άνομα. Ακόμα στην κόλαση, δηλαδή μακριά από την πηγή του φωτός, θα βρεθούν όπως λει το Πνεύμα το Άγιον, όσοι είναι αδιάντροποι σαν τα σκυλιά, οι μάγοι, οι πόρνοι, οι φονιάδες, οι ειδωλολάτρες και όλοι εκείνοι που τους αρέσει να αντιστρατεύονται την αλήθεια και καθέναν που εκλέγει και αγαπά και πράττει το ψεύδος της αμαρτίας, χωρίς να μετανοεί.

Αδελφοί μου! Η αμαρτία είναι μεν προσωρινή, αλλά ο Θεός, του οποίου τους νόμους και τις εντολές παραβαίνουμε, είναι άπειρος και αιώνιος. Η δικαιοσύνη, λοιπόν, του αιώνιου Θεού, απαιτεί αιώνια τιμωρία του ανθρώπου που τολμά να περιφρονεί και να καταπατεί τους νόμους του αιώνιου και Παντοδύναμου Νομοθέτη. Υπάρχει όμως και ο Παράδεισος, η άνω Ιερουσαλήμ, η Σύναξη των Πρωτοτόκων, των εκλεκτών, που έχουν καταγραφεί πολίτες στην Ουράνια του Θεού Βασιλεία. (Εβρ. ΙΒ',22). Σ' Αυτό τον Παράδεισο ας αγωνιστούμε να φτάσουμε. Και ας δεόμεθα να μας βοηθήσει ο Κύριος, με το άπειρον έλεός Του, κάποτε να φτάσουμε.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41-56

27 Οκτωβρίου 2013

«Μη φοβού, μόνον πίστευε, και σωθήσεται» (Λουκ. η' 50).

Διπλό θαύμα μας διηγείται το σημερινό Ευαγγέλιο. Διπλό θαύμα μέσα από το οποίο αντιμετωπίζονται ριζικά δύο από τα σοβαρότερα προβλήματα του ανθρώπου, η ασθένεια και ο θάνατος. Δυο προβλήματα με κοινό χαρακτηριστικό. Δώδεκα χρόνια διαρκεί η ασθένεια της αιμορροούσας γυναίκας. Δώδεκα χρόνια διαρκεί η ζωή της κόρης του Ιάειρου και μετά ακολουθεί ο θάνατος.

Η επίγεια ζωή του ανθρώπου, λοιπόν όσο χρόνο κι αν διαρκεί βρίσκεται κάτω από την επίδραση της φθοράς, της ασθένειας και του θανάτου. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα αναμετρώνται οι δυνάμεις και η αδυναμία του ανθρώπου. Ακριβώς τότε συνειδητοποιεί ο άνθρωπος το μέγεθος της αδυναμίας του. Οι «φαινομενικές» δυνάμεις του αδυνατούν να τον σώσουν. Και τότε διερωτάται: Υπάρχει η δυνατότητα να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τη φθορά και το θάνατο; Απάντηση στο ερώτημα αυτό μας δίνει το σημερινό ευαγγέλιο. Ναι, υπάρχει η δυνατότητα δια του Ιησού Χριστού και της πίστεως του ανθρώπου.

Στην περίπτωση του πρώτου θαύματος με την αιμορροούσα γυναίκα η πίστη εκδηλώνεται προκαταβολικά για τούτο και επαινείται αλλά και επιβραβεύεται από τον Ιησού. «Θάρσει θύγατερ η πίστις σου σέσωκέ σε»

Στη δεύτερη περίπτωση η πίστη θεωρείται ως απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει το θαύμα. «Μη φοβού, μόνον πίστευε και σωθήσεται». Από πλευράς του Θεού υπάρχει και η θέληση, αλλά και η δύναμη και η δυνατότητα για να συντελεσθεί το θαύμα. Άρα εκείνο που απομένει είναι η πίστη του ανθρώπου ότι ο Ιησούς ως Θεός «πάντα δύναται» και τότε ακολουθεί το θαύμα.

Αυτή την πίστη είδαμε στην αιμορροούσα γυναίκα. Πίστεψε ότι αν άγγιζε τα ρούχα του Ιησού θα γινόταν καλά, όπως και πραγματικά έγινε. Αντίθετα «οι όχλοι συνέχουσι .... και αποθλιβουσιν» κατά τον Απόστολο Πέτρον, τον Ιησούν, αλλά απουσίαζε από αυτούς η δύναμη της πίστης.

Έτσι, το ερώτημα του Ιησού «τις ο αφάμενος μου» απέβλεπε: (1) στο να τονισθεί ότι η αιμορροούσα δε διέφυγε της προσοχής του, (2) να τονισθεί η μεγάλη πίστη της γυναίκας σε σχέση με την πίστη του Ιάειρου και να την επιβραβεύσει και παράλληλα να ενισχυθεί η πίστη του Ιάειρου για τη δυνατότητα του Ιησού να κάνει το θαύμα και να σώσει τη μοναχοκόρη του, όπως έκανε και με την αιμορροούσα γυναίκα.

Αυτή η παρένθεση ήταν απαραίτητη για να καλλιεργηθεί η πίστη του Ιάειρου για τα χειρότερα που θα ακολουθούσαν. Απεσταλμένος από το σπίτι του τον πληροφορεί «Η κόρη σου πέθανε· μην ενοχλείς πια το διδάσκαλο».

Για τους ανθρώπους όλα έχουν τελειώσει, όχι όμως και για τον Ιησού. Με την προτροπή «μη φοβού μόνον πίστευε και σωθήσεται» κρατά ανοικτή την πόρτα της ελπίδος, έστω κι αν για τους ανθρώπους έχουν τελειώσει όλα. Απόδειξη, «και κατεγέλων αυτού, ειδότες» πως έχει πεθάνει, στο άκουσμα των λόγων του «Μην κλαίτε, δεν πέθανε, αλλά κοιμάται». Κι όμως δεν πέθανε, γιατί ο θάνατος κάνει

πια την μονιμότητα του. Καθίσταται προσωρινός, όπως και ο ύπνος. Για τούτο για τον Χριστό δεν υπάρχουν νεκροί, αλλά «κεκοιμημένοι». Έτσι ο θάνατος δεν είναι αθάνατος. Δια του Ιησού Χριστού και ιδιαίτερα μετά τον θάνατο και την Ανάσταση του, κατά τον υμνωδό «θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, άδου την καθαίρεσιν, άλλης βιωτής την απαρχήν, της αιωνίου». Για τον Χριστιανό ο θάνατος δεν είναι πλέον φοβερός αφού υπάρχει η προοπτική της Ανάστασης. Εκείνος που πεθαίνει με την πίστη στον Κύριο «μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν», γιατί όπως είπε ο ίδιος «εγώ ειμί η ανάστασις και η ζωή ο πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνει εις τον αιώνα. πιστεύεις τούτο;» (Ιωάν. ια' 25 – 26). δηλαδή, εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· εκείνος που πιστεύει σ' εμένα, κι αν πεθαίνει θα ζήσει και καθέννας που ζει κι εμπιστεύεται σ'εμένα δε θα πεθάνει ποτέ. Το πιστεύεις αυτό;

Το ερώτημα που έθεσε ο Κύριος στη Μάρθα επαναλαμβάνεται και στον κάθε ένα που βρίσκεται αντιμέτωπος με το θάνατο κάποιου δικού του ανθρώπου. Γιατί, κατά τον Απόστολο Παύλο, «αν η Χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ'αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους» (Α Κορ. ιε'19). Κατά συνέπεια, πάλι κατά τον Απόστολο Παύλο: «αφού πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε κι αναστήθηκε, έτσι και ο Θεός, αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του (Α' Θεσ. δ'14).

«Μη φοβού μόνον πίστευε και σωθήσεται». Μη φοβάσαι, μόνο πίστευε. Χρειάζεται, λοιπόν να ξεπεράσει ο άνθρωπος το δικό του φόβο, γιατί, ο φόβος καλλιεργεί την ανασφάλεια, οδηγεί στην ολιγοπιστία και καταλήγει στην απιστία. Αντίθετα «εαν μπορείς να πιστέψεις όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει» (Μαρκ. Θ' 23) είπε ο Ιησούς στον πατέρα του επιληπτικού νέου. Η πίστη χρειάζεται καλοπροαίρετη διάθεση στην αρχή και στην συνέχεια εσωτερική δύναμη που θα εξουδετερώσει τις όποιες αμφιβολίες για να καταλήξει στο τέλος στη βεβαιότητα της πίστεως. Κατά τον Απόστολο Παύλο «χωρίς όμως πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς το Θεό, γιατί αυτός που πλησιάζει το Θεό πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν» (Εβρ. ια'β).

Η πίστη, είναι η απάντηση, είναι το ευχαριστώ του ανθρώπου στο Θεό για όσα του προσφέρει καθημερινά, μικρά και μεγάλα, είτε με την μορφή των αγαθών είτε με την εκδήλωση του θαύματος, όπως έγινε και στο σημερινό Ευαγγέλιο.

Αδελφοί μου, η πίστη δίνει δύναμη και αντοχή την ώρα της δοκιμασίας. Παράλληλα αποδεσμεύει τον άνθρωπο από τον κόσμο της λογικής και των αισθήσεων και οδηγεί τα βήματα του προς τον Ιησού, όχι όμως σαν απλό συνοδοιπόρο, αλλά με το άγγιγμα και τη δύναμη της πίστεως. Πολλοί άγγισαν τον Ιησού, όμως μόνο η αιμορροούσα θεραπεύτηκε. Η θεραπεία ήρθε με το άγγιγμα της πίστεως. Αυτό το άγγιγμα της πίστεως ας επιδιώξουμε κι εμείς. «Εγγίσατε τον Θεό και εγγιεί υμίν» μας συνιστά ο λόγος του Θεού. Ας τον πλησιάσουμε με πίστη και νάμαστε σίγουροι ότι και ο Θεός θα μας πλησιάσει και θα δώσει λύση στα προβλήματά μας, όπως έγινε σήμερα με την αιμορροούσα και τον Ιάειρο. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ΄
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

16. Όταν δε επαναστατήση προς την φύσιν της η ύλη και συγκρατήται μόλις και μετά βίας, σχεδιάζουσα την διάλυσιν με την ανταρσίαν, ή ο Θεός ταραξή κάτι από την αρμονίαν διά να φοβήση ή να τιμωρήση τους αμαρτάνοντας, ή η θάλασσα καλύπτει την ξηράν ή η γη βράζει, ή έρχονται παράδοξες βροχές ή ο ήλιος κρύπτεται, ή η εποχή διαρκεί περισσότερο από το κανονικόν, ή αναβλύζει πυρ, αυτά τα φαινόμενα αποτελούν ακοσμίαν και δημιουργούν φόβους δι' όλον τον κόσμον και αναδεικνύεται πάλιν από την αταξίαν το αγαθόν της ειρήνης. Και διά να αφήσω τους δήμους, τας πόλεις τα βασίλεια, ακόμη δε και τας χορωδίας και τους στρατούς, τας οικογενείας, τα πληρώματα των πλοίων, την συζυγικήν ζωήν και τας εταιρείας, τα οποία διατηρούνται μεν και συγκρατούνται με την ειρήνην αλλά διαλύονται από την δικόνοιαν, θα έλθω με τον λόγον εις τον Ισραηλιτικόν λαόν και αφού σας υπενθυμίσω τα πάθη του και την διασποράν, την οποίαν έχουν τώρα, και εκείνην την οποίαν πρόκειται να πάθουν εις το μέλλον (διότι πιστεύω εις τας περί τούτων προφητείας), έπειτα θα ερωτήσω σας οι οποίοι το γνωρίζετε πολύ καλά, ποιον είναι το αίτιον των συμφορών αυτών, δια να οδηγηθώμεν από τα κακά τα οποία έπαθαν οι άλλοι προς την ομόνοιαν.

17. Μέχρις ότου λοιπόν είχαν ειρήνην μεταξύ των και προς τον Θεόν, και ενώ επιέζοντο μέσα εις το σιδερένιο καμίνι της Αιγύπτου και ήσαν ενωμένοι υπό την πίεσιν της κοινής θλίψεως (διότι ενίστε και η θλίψις αποτελεί καλόν φάρμακον οδηγούν προς την σωτηρίαν), ωνομάζοντο λαός άγιος, και μερίς του Κυρίου, και ιερατεϊον του βασιλέως. Και δεν διέφεραν τα έργα των από τας ονομασίας των, αλλά ωδηγούντο από στρατηγούς οι οποίοι ωδηγούντο από τον Θεόν και είχαν επίσης ως οδηγούς στύλον πυρός και νεφέλης νύκτα και ημέραν. Και η θάλασσα μεν εκωρίζετο προς χάριν των όταν έφευγαν, όταν δε επεινούσαν τους έδιδε τροφήν ο ουρανός. Όταν εδιψούσαν εξεπήγαζεν ύδωρ από την πέτραν, ενώ όταν επολεμούσαν η απλή έκτασις των χειρών αντικούσε προς μυριάδας πολεμιστών, επιτυχάνουσα λαμπράς νίκας με την προσευχήν και ανοίγουσα τον δρόμον προς τα εμπρός. Οι ποταμοί μιμούμενοι την θάλασσαν, ήνοιγον και τους άφηναν να περάσουν, τα στοιχεία της φύσεως εσταματούσαν και τα τείχη εκρημνίζοντο από τον ήχον των σαλπίγγων. Και μήπως θα πρέπει να ομιλήσω δια τας πληγάς των Αιγυπτίων, αι οποίαι επεβλήθησαν προς χάριν των, δια τας φωνάς του Θεού αι οποίαι ηκούοντο από το όρος, δια την διπλήν νομοθεσίαν, την μίαν με το γράμμα και την άλλην με το πνεύμα, και δια τα άλλα με τα οποία ετιμάτο πάλαι ποτέ παρά την αξίαν του ο Ισραηλιτικός λαός; Όταν δε ήρχισαν να ασθενούν, και εστράφησαν με μανίαν ο ένας εναντίον του άλλου και διεχωρίσθησαν εις πολλές ομάδας (αφού παρεούσθησαν από τον σταυρόν και από την αναισθησίαν των προς τον Θεόν και σωτήρα ημών προς την απόγνωσιν και την τελικήν των καταστροφήν, επειδή ηγνόησαν τον Θεόν ο οποίος υπήρχεν εις τον άνθρωπον) και επέσυραν εναντίον των την σιδηράν ράβδον, η οποία τους απειλούσεν εκ του μακρόθεν – εννώ την αρχήν και την βασιλείαν η οποία επικρατεί σήμερον – τι συνέβη; Τι έχουν υποστή;

18. Τους θρηνεί μεν ο Ιερεμίας δια τα προηγούμενα πάθη των και οδύρεται δια την βαβυλώνειον αιχμαλωσίαν. Διότι πράγματι και εκείνα ήσαν άξια θρήνων και οδυρμών. Μήπως δε δεν είναι από τα πιο μεγάλα δεινά τα μέχρι θεμελίων κατεσκαμμένα τείχη, η κατεδαφισμένη πόλις, ο κατεστραμμένος ναός, τα λεηλατημένα αφιερώματα, οι βέβηλοι πόδες και αι χείρες (πόδες οι οποίοι περιπατούν μέσα εις το άβατον και χείρες αι οποίαι πιάνουν εκείνα τα οποία δεν επιτρέπεται να πιάση κανείς), οι προφήται οι οποίοι σιωπούν, οι ιερείς οι οποίοι οδηγούνται εις την αιχμαλωσίαν, οι γέροντες οι οποίοι δεν ελεούνται, αι παρθέναι αι οποίαι ατιμάζονται, η νεολαία η οποία διαφθείρεται, το

ξένον και εκθρικόν πυρ, οι ποταμοί του αίματος αντί δια το άγιον πυρ και το άγιον αίμα, οι αφιερωμένοι εις τον Θεόν οι οποίοι διαπομπεύονται, οι θρήνοι οι οποίοι παίρνουν την θέσιν των ύμνων, και, δια να είπω και κάτι από τους ίδιους τους Θρήνους του Ιερεμίου, οι υιοί της Σιών οι τίμιοι και αφιλάργυροι, οι τρυφεροί και απρόσβλητοι από το κακόν, οι οποίοι οδηγούνται εις την εξορίαν, και αι οδοί της Σιών αι οποία πενθούν επειδή δεν υπάρχουν πανηγυρισταί, και από πάνω απ' αυτά· αι χείρες των φιλανθρώπων γυναικών αι οποία δεν δίδουν πλέον τροφήν προς τα τέκνα των κατά την διάρκειαν της πολιορκίας, αλλά τα κατασπαράζουν δια να τα φάγουν, χρησιμοποιούσαι ως φάρμακον κατά της πείνης ό,τι πιο πολύτιμον έχουν; Πώς δεν είναι αυτά φοβερά πράγματα, και μάλιστα περισσότερο από φοβερά, όχι μόνον δι' εκείνους οι οποίοι τα έπαθαν τότε, αλλά και δι' εκείνους οι οποίοι τα ακούουν τώρα; Εγώ λοιπόν όποτε και αν πάρω εις χείρας μου το βιβλίον αυτό και αναγνώσω τους θρήνους, τους αναγινώσκω δε όταν θέλω να σωφρονίσω την ευδαιμονίαν με το ανάγνωσμα κατά κάποιον τρόπον εμπρός μου το φοβερόν πάθος και θρηνώ μαζί με εκείνον ο οποίος εθρήνησε. Την δε τελευταίαν των πληγήν και την μετοίκησιν και τον ζυγόν της δουλείας υπό τον οποίον ζουν τώρα, και την περιβόητον ταπεινώσιν από τους Ρωμαίους, η οποία δεν είχε άλλο αίτιον από την ανταρσίαν, ποιος από εκείνους οι οποίοι γνωρίζουν να γράφουν θρήνους και να κάνουν τον λόγον ανάλογον προς το πάθος θα την θρηνήσῃ επαξίως; Ποια βιβλία θα χωρέσουν αυτά τα πράγματα; Μνημείον της συμφοράς αυτής αποτελεί ολόκληρος η οικουμένη εις την οποίαν έχουν διασπαρεί, η λατρεία η οποία έχει σταματήσει και το έδαφος της Ιερουσαλήμ το οποίον μόλις αναγνωρίζεται, και το οποίον πατείται μόνον από εκείνους οι οποίοι κρατούν την παλαιάν των πίστιν εις τέτοιον βαθμόν, ώστε να παρουσιάζονται την ημέραν και να θρηνούν την ερημίαν.

19. Αφού δε είναι τόσον φοβερόν κακόν η ανταρσία και αίτιον τόσον μεγάλων κακών, όπως φανερώνουν και αυτά τα οποία έχω είπει και όπως ημπορεί κανείς να μάθη από πολλάς άλλας παρόμοιας περιπτώσεις, είναι ακόμη φοβερώτερον το να υποπέσωμεν πάλιν εις την ίδιαν αυτήν ασθένειαν, ενώ έχομεν εγκαταλείψει την μικροψυχίαν και έχομεν γευθή τα καλά της ειρήνης, και να επιστρέψωμεν εις τον ίδιον τον εμετόν μας, όπως λέγεται, και να μη παραδειγματισθώμεν από την πείραν, η οποία σωφρονίζει ακόμη και τους ανόητους. Διότι θεωρώ κενούς και ανόητους όχι εκείνους, οι οποίοι θεωρούνται τέτοιοι, εκείνους δηλαδή οι οποίοι παραμένουν εις κάποιον κακόν, αλλά εκείνους οι οποίοι άγονται και φέρονται και μεταπηδούν με ευκολίαν από το ένα προς το άλλο, όπως οι ελαφροί άνεμοι οι οποίοι αλλάζουν κατευθύνσεις, ή όπως αι μεταβολαί και αι παλίρροιαι των Ευρίπων ή τα άστατα κύματα της θαλάσσης. Λαμβάνω υπ' όψιν μου δε και το ότι, εκείνους μεν οι οποίοι παραμένουν εις την ανταρσίαν τους κάνει καλύτερους η ελπίς της ομονοίας και τους κάνει ελαφρότερον το βάρος της συμφοράς (διότι η πιο μεγάλη βοήθεια δι' εκείνους οι οποίοι δυστυχούν είναι η ελπίς της μεταβολής και το καλύτερον προς το οποίον προσβλέπουν οι οφθαλμοί των), ενώ εκείνοι μεν οι οποίοι έχουν ομονοήσει πολλάς φορές, αλλά έχουν παλινδρομήσει μετά προς την κακίαν, μαζί με τα άλλα τα οποία έχουν χάσει, έχουν χάσει και την ελπίδα, επειδή φοβούνται πάντοτε περισσότερο από την ανταρσίαν την ομόνοιαν και δεν έχουν εμπιστοσύνην ούτε εις την μίαν ούτε εις την άλλην, εξ' αιτίας του ότι μεταπηδούν, χωρίς να σταθμίσουν τας συνέπειας, από το ένα εις το άλλο.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΡΓΑ ΤΟΜΟΣ 1ος ΣΕΛ. 257 – 265)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	6 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Κενδέας
Τετάρτη	9 Οκτωβρίου	:	ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή	13 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Παρασκευή	18 Οκτωβρίου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	20 Οκτωβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Παρασκευή
Κυριακή	20 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Τετάρτη	23 Οκτωβρίου	:	ΚΟΝΙΑ
Παρασκευή	25 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Σάββατο	26 Οκτωβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυριακή	27 Οκτωβρίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Δευτέρα	28 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πέμπτη	10 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Κυριακή	13 Οκτωβρίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Κυριακή	20 Οκτωβρίου	:	ΚΟΙΛΗ
Τρίτη	22 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΝΙΑ
Παρασκευή	25 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Δημήτριος
Σάββατο	26 Οκτωβρίου	:	ΦΟΙΤΗ
Κυριακή	27 Οκτωβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Δευτέρα	28 Οκτωβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)

Τρίτη	29 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΣΤΑΤΟΣ
-------	-------------------------	---	--------

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 13 Οκτωβρίου : ΓΙΟΛΟΥ

Κυριακή 20 Οκτωβρίου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 6 Οκτωβρίου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

Κυριακή 13 Οκτωβρίου : ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ

Κυριακή 20 Οκτωβρίου: ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 27 Οκτωβρίου : ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 6 Οκτωβρίου : ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

Κυριακή 13 Οκτωβρίου: ΠΟΛΕΜΙ

Κυριακή 27 Οκτωβρίου: ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 6 Οκτωβρίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 20 Οκτωβρίου : ΛΕΜΠΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης, Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Συμρλής, Θεολόγος, Φιλόλογος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.401

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιστ΄ 19-31

3 Νοεμβρίου 2013

«Τέκνον, μνήσθητι ότι απέλαβες σου τα αγαθά σου εν τη ζωή σου και Λάζαρος ομοίως τα κακά. Νυν δε ώδε παρακαλείται συ δε οδυνάσαι» (Λουκ. ιστ΄ 25).

Ζωή και θάνατος εναλλάσσονται στην καθημερινότητα του ανθρώπου. Όμως, πόσο ξεκάθαρη είναι η εικόνα της ζωής και του θανάτου για τον κάθε άνθρωπο; Ο όρος «ζωή» ταυτίζεται μόνο με τη βιολογική παρουσία του ανθρώπου πάνω στη γη; Και μετά το τέλος της τι γίνεται; Μήπως με τον θάνατο τελειώνουν όλα ή υπάρχει μετά και κάτι άλλο;

Αυτά είναι μερικά από τα διαχρονικά ερωτήματα του ανθρώπου. Οι απαντήσεις όχι μόνο δεν συμπίπτουν, αλλά είναι και διαμετρικά αντίθετες μεταξύ τους. Για κάποιους «ζω» σημαίνει υπάρχω. Αυτή η αίσθηση όμως, αν και είναι πράξη αυτογνωσίας στην πραγματικότητα καλλιεργεί την αίσθηση της αυτάρκειας, γεγονός που οδηγεί τον άνθρωπο σε εγωιστική συμπεριφορά και τον φέρνει αντιμέτωπο με τους άλλους ανθρώπους. Η ζωή γι' αυτόν καταντά απλή απόλαυση των αγαθών. Η ζωή γι' αυτόν είναι απλά βίος ή βιός – περιουσία η οποία στο τέλος καταντά «βίος αβίωτος» όχι μόνο για τους γύρω του, αλλά και για τον ίδιο προσωπικά. Ξεχνά τους λόγους του Ιησού που λέει «ότι ουκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού εστίν εκ των υπάρχόντων αυτού» (Λουκ. ιβ΄ 15). Γιατί τα πλούτη, όσο περίσια κι αν είναι, δε δίνουν την αληθινή ζωή στον άνθρωπο.

Η ζωή δεν είναι απλά ύπαρξη. Είναι συνύπαρξη. Η ζωή είναι συνύπαρξη με το Θεό, αφού ο άνθρωπος πήρε από το Θεό την «πνοή» της ζωής και στη συνέχεια «εγένετο ψυχή ζώσα». Κατ' επέκταση η ζωή είναι «συνύπαρξη» και με το συνάνθρωπο, αφού έχουν δεχθεί την πνοή της ζωής.

Η ζωή, λοιπόν, δεν είναι μόνο βίος ή βιός – περιουσία, αλλά συμμετοχή στη ζωή τόσο του Θεού, όσο και του συνανθρώπου. Συμμετοχή στη ζωή του Θεού σημαίνει εφαρμογή του θελήματος του. Σημαίνει ταύτιση της ζωής του με τη ζωή του Χριστού ο οποίος δεν ήρθε για να υπηρετηθεί από τους ανθρώπους, αλλά ήρθε για να τους υπηρετήσει και να θυσιαστεί γι' αυτούς. Κατά συνέπεια, συμμετοχή στη ζωή του συνανθρώπου. Κατά τον Απόστολο Παύλο «να μετέχετε στη χαρά όσων καιρόνται και τη λύπη όσων λυπούνται» (Ρωμ. ιβ΄ 15). Επίσης να βοηθάτε τους άλλους Χριστιανούς όταν βρίσκονται σε ανάγκη» (Ρω. ιβ΄ 13).

Ο άνθρωπος, λοιπόν, και ιδιαίτερα ο Χριστιανός δεν δικαιούνται να ευτυχεί μόνος, όταν μάλιστα οι άλλοι άνθρωποι δυστυχούν. Ο άνθρωπος είναι απλά διαχειριστής των αγαθών και όχι κυρίαρχος των αγαθών. Απόδειξη, ότι ο άνθρωπος φεύγει χωρίς να παίρνει μαζί του τίποτε από τα φερόμενα ως «αγαθά του». Πολύ εκφραστικά είναι τα λόγια του Ιώβ: «Αυτός γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός και απελεύσομαι εκεί» (Ιώβ. α΄ 21).

Και όχι απλά φεύγει χωρίς να παίρνει τίποτε από τα «αγαθά του», αλλά και η ζωή δεν σταματά με τον θάνατον. Αντίθετα η ζωή συνεχίζεται σε μια δεύτερη φάση. Η μια είναι προέκταση της άλλης. Οι δυο φάσεις είναι αλληλοεξαρτώμενες. Κοινό χαρακτηριστικό και των δυο φάσεων είναι η αίσθηση της αυτογνωσίας που υπάρχει στον άνθρωπο. Αναγνωρίζει πρόσωπα και πράγματα. Όμως υπάρχει μια βασική διαφορά. Στην πρώτη φάση μπορεί ο άνθρωπος να μετανοήσει και να αλλάξει ριζικά τον εαυτό του. Στη δεύτερη φάση όχι. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος μας θυμίζει: «Ίδού νυν

καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. στ'2). Να τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε τώρα σχετικά με το θέμα της σωτηρίας μας δεν πρέπει να το αναβάλλουμε, για αύριο,. Γιατί μπορεί να μην υπάρξει αύριο. Και το χειρότερο αυτή τη νέα κατάσταση δε θα μπορούμε να την αλλάξουμε. Η σημερινή παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λάζαρου είναι όχι μόνο επιβεβαιωτική, αλλά και πολύ διαφωτιστική.

Ο πλούσιος έχοντας την πεποίθηση ότι η ζωή είναι μόνο απόλαυση αγαθών και μάλιστα προσωπικών αγαθών, αυτή την πεποίθηση την μετατρέπει σε καθημερινή πράξη, όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο «ευφρενόμενος καθ' ημέραν λαμπρώς». Καθημερινή του έγνοια, καθημερινή του φροντίδα τα πολυτελή ρούχα και το πλούσιο τραπέζι. Κινούμενος στη σφαίρα της ικανοποίησης μόνο του εαυτού του, αδιαφορεί για τους γύρω του αν ζουν στερημένα και δυστυχημένα. Παράλληλα, αν και υποσυνείδητα γνωρίζει το νόμο του Θεού που συνιστά και αγάπη στον συνάνθρωπο, εντούτοις στην πράξη τον παραμερίζει, αφού παραγνωρίζει τον Λάζαρο, που γεμάτος πληγές, σε άθλια κατάσταση περιμένει τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι του πλούσιου.

Από την άλλη ο στερημένος Λάζαρος, όσο και αν ζει στην δυστυχία εξασκεί την υπομονή. Εφαρμόζει στην πράξη αυτό που θα γράψει αργότερα ο Απόστολος Παύλος. «Λογίζομαι γαρ ότι ουκ άξια τα παθήματα προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς» (Ρωμ. η' 18).

Πιστεύω πραγματικά πως όσα υποφέρουμε τώρα δεν ισοσταθμίζουν τη δόξα που μας επιφυλάσσει ο Θεός στο μέλλον.

Και το μέλλον δεν άργησε να έρθει τόσο για τον πλούσιο, όσο και για τον Λάζαρο. Ο πρώτος όσο ανώνυμος υπήρξε στη ζωή, έτσι παρέμεινε ανώνυμος στη συνέχεια. Τα πλούτη του δε τον κράτησαν στη ζωή για πάντα. Αντίθετα ο Λάζαρος, παρά τη δυστυχία του δεν έχασε το όνομα του. Απαρατήρητος στα μάτια των ανθρώπων, αξιοπρόσεκτος όμως στα μάτια του Θεού. Και τούτο όχι για την φτώχεια του, αλλά για τις αρετές του. Σημειώνουμε ότι ούτε η φτώχεια και η δυστυχία αποτελούν εγγύηση για τη δικαίωση, αλλά ούτε και ο πλούτος από μόνος του οδηγεί στην καταδίκη. Αντίθετα, η δικαίωση ή αντίστοιχα η καταδίκη εξασφαλίζονται με την στάση απέναντι στο νόμο του Θεού και ιδιαίτερα απέναντι στο συνάνθρωπο. Ο συνάνθρωπος είναι το διαβατήριο της καταξίωσης τόσο στην παρούσα όσο και στη μέλλουσα ζωή.

Κατά συνέπεια, αδελφοί μου, η ζωή δεν είναι μόνον παρούσα, είναι και μέλλουσα και μάλιστα αλληλοεξαρτώμενες, όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο. Κυρίαρχο στοιχείο η ηθική τάξη τόσο σαν βίωμα και πράξη αρχικά και σαν αποκατάσταση της ηθικής τάξεως αργότερα. Αυτό το σεβασμό της ηθικής τάξης ζητά κι από εμάς σήμερα ο Θεός που θα εκφράζεται καθημερινά μέσα από τον τρόπο της καθημερινής ζωής μας σαν ευσέβεια, μέσα από τη λατρεία, ιδιαίτερα μέσα από τα έργα μας σε σχέση με το συνάνθρωπο.

Αλήθεια, αδελφοί μου, αυτές τις κρίσιμες μέρες πόσο μας λείπει η αγάπη που έχει μάθει να δίνει και όχι να παίρνει. Αυτή η αγάπη που θεμελιώνει το αύριο και διασφαλίζει το αιώνιο. Και αυτό το αύριο θα είναι πραγματικό όσο και το σήμερα. Το σήμερα μπορούμε να το αλλάξουμε. Το αύριο όμως όχι. Γιατί θα είναι αργά. Το αύριο μπορούμε μόνο να το διαμορφώσουμε αρχίζοντας από σήμερα. Η επιλογή είναι δική μας. Ας κάνουμε τη σωστή επιλογή που θα μας οδηγήσει και στη δικαίωση. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. α' 11-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 25-37

10 Νοεμβρίου 2013

«Τίς εστί μου πλησίον;»

Η παραβολή του καλού Σαμαρείτη, που ακούσαμε στο σημερινό ιερό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι από τις ωραιότερες και διδακτικότερες παραβολές του Κυρίου μας. Είναι μια παραβολή γεμάτη διδάγματα και νοήματα υψηλά και μεγάλα. Αφορμή για να μας πει ο Κύριος την παραβολή αυτή, έδωσε ένας νομικός, δηλαδή ένας διδάσκαλος του νόμου του Θεού. Αυτός ήθελε να πειράξει το Χριστό και να δείξει στον κόσμο ότι ο Κύριος ήταν αγράμματος, αμόρφωτος και ανίδεος, ως προς τις εντολές του Θεού. Μια μέρα, λοιπόν, που ο Κύριος δίδασκε τα πλήθη, παρουσιάστηκε μπροστά στον Ιησού και του είπε: «Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάμω για να κερδίσω την αιώνια ζωή;» Ο Ιησούς τότε απαντώντας σ' αυτό του είπε: «Ο νόμος τι γράφει;» Κι ο νομικός τότε του απάντησε: «Ν' αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου, με όλη την καρδιά σου και με όλη την ψυχή σου, με όλη την δύναμη σου και με όλο το νού σου και τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». Πολύ σωστά απάντησες του είπε ο Ιησούς. «Αυτό κάνε και θα ζήσεις». Ο νομικός όμως θέλοντας να δικαιολογήσει τον εαυτό του, είπε στον Ιησού: «Και ποιος είναι ο πλησίον μου;». Αυτό το ερώτημα στάθηκε αφορμή να διηγηθεί ο Κύριος την υπέροχη αυτή παραβολή, την παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Κι επειδή το θέμα αυτό της αγάπης προς τον πλησίον είναι σημαντικό όσον αφορά στις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους, αξίζει σήμερα να το προσέξουμε και να ασχοληθούμε με αυτό. γιατί από την στάση και συμπεριφορά μας προς τον πλησίον εξαρτάται και το αιώνιο μέλλον μας.

Η απάντηση στο ερώτημα ποιος είναι ο πλησίον μας δεν είναι δύσκολη. Πλησίον μας, όπως το δηλώνει και η λέξη, δεν είναι άλλος από τον συνάνθρωπό μας. Κι ας μην ξεχνούμε ότι όλοι οι άνθρωποι είμαστε παιδιά του Θεού και ότι ο Υιός του Θεού θυσιάστηκε για όλους ανεξαιρέτα τους ανθρώπους. Αυτό θα πρέπει πάντοτε να το έχουμε υπόψη μας για να μας βοηθά ώστε να βλέπουμε τους συνανθρώπους μας, όχι σαν ξένους, αλλά σαν αδελφούς. Σαν ψυχές για τις οποίες ο Χριστός όχι μόνο δεν αδιαφόρησε, αλλά γι' αυτές και πέθανε (Β' Κορ. ε' 14). Κι έτσι, πλησίον μας μπορεί να είναι γνωστοί ή άγνωστοι, οικείοι και συγγενείς, είτε ξένοι και άσχετοι με μας. Ακόμα μπορεί να είναι ομοεθνείς μας, είτε αλλοεθνείς. Από τη στιγμή που βρισκόμαστε μαζί και συναντιόμαστε στην ίδια εργασία, στο ταξίδι, στον τόπο της αναψυχής ή οπουδήποτε αλλού είναι πλησίον μας. Βέβαια, πολύ περισσότερο πλησίον είναι οι οικείοι μας, οι συγγενείς μας, οι φίλοι μας, οι συνάδελφοι και συνεργάτες μας, οι συγκάτοικοι και γείτονες, οι συμπολίτες και συγχωριανοί, οι ομοεθνείς και ομόδοξοι. Γιατί με αυτούς μας συνδέουν δεσμοί ιεροί και ιδιαίτεροι. Δεσμοί αίματος και συγγένειας, κοινής καταγωγής και δεσμοί κοινής πίστεως και ομολογίας.

Πλησίον μας ακόμα είναι και ο συνάνθρωπός μας που μας μισεί και μας εκθρεύεται. Που μας κακολογεί και μας συκοφαντεί. Που μας αδικεί και μας ζημιώνει, που μας κάνει κακό, μεγάλο ή μικρό. Επίσης θα πρέπει να δείχνουμε αγάπη, σε κάθε άνθρωπο που πάσχει, χωρίς να εξετάζουμε αν αυτός είναι δικός μας, ξένος ή εκθρός μας και χωρίς να υπολογίζουμε, θυσίες και κόπους και δαπάνες. Αυτό μας το δίδαξε ο Κύριος, όχι μόνο μέσα από την παραβολή αυτή, αλλά πολύ περισσότερο μέσα από την ζωή Του. Γιατί ο ίδιος έγινε καλός Σαμαρείτης για μας. Μας αγάπησε μέχρι θανάτου. Και όπως είπαμε και πιο πάνω η αγάπη Του κορυφώθηκε κι έλαμψε σ' όλο της το μεγαλείο, πάνω στο Σταυρό. Αυτή η απροσμέτρητη αγάπη του Κυρίου μας, μας δίνει το παράδειγμα αλλά και την εντολή, ν' αγαπήσουμε κι εμείς τον κάθε συνάνθρωπό μας.

Όμως τι συμβαίνει σήμερα στην κοινωνία μας; Αν εξαιρέσουμε τους οικείους μας και τους στενούς συγγενείς μας, που βέβαια αγαπούμε και πρέπει να αγαπούμε, για τους υπόλοιπους και μάλιστα γι' αυτούς που μας μισούν και μας εκθρεύονται, δεν ενδιαφερόμαστε καθόλου. Και συμβαίνει πολλές φορές να μένουμε στην ίδια γειτονιά ή στην ίδια πολυκατοικία ή να εργαζόμαστε στην ίδια εργασία και όμως να είμαστε ξένοι και άγνωστοι μεταξύ μας. Και το χειρότερο, μπορεί ο πλησίον μας να έχει προβλήματα θλίψης, δοκιμασίας, ασθένειας, πένθους, ανάγκης συμπαράστασης κι εμείς να τον αντιπαρερχόμαστε απαθείς και αδιάφοροι. Γιατί η καρδιά μας είναι στεγνή από αγάπη και γιατί μας κυβερνά ο ατομισμός και η φιλαυτία. Έχουμε, λοιπόν, ιερό χρέος προς τον πλησίον. Τον πλησίον, οποιοσδήποτε και αν είναι αυτός, έστω και αν όπως είπαμε προηγουμένως είναι εχθρός μας. Ας θυμηθούμε και πάλιν τον καλό Σαμαρείτη. Γι' αυτόν ο τραυματισμένος άγνωστος ήταν ο ξένος, ο αντίθετος, ο εχθρός. Όμως η αγάπη τον βοηθά να παραμερίσει κάθε διαφορά που τους χώριζε και να τον δει σαν αδελφό του. Γι' αυτό και κάμνει τα πάντα γι' αυτόν, κατά τρόπο τόσο συγκινητικό και τέλειο.

Επομένως, η αγάπη είναι το μεγάλο μας χρέος προς τον πλησίον. Δυστυχώς, όμως στην εποχή μας, ενώ όλοι μιλούμε για αγάπη, πραγματική αγάπη δεν υπάρχει. Κι αυτό φαίνεται περισσότερο στις σχέσεις μας με τα δικά μας πρόσωπα που πολλές φορές δυσκολευόμαστε να τα αγαπήσουμε. Και εδώ εύλογα γεννιέται το ερώτημα: Από τη στιγμή που δυσκολευόμαστε ν' αγαπήσουμε τους δικούς μας, τότε τι γίνεται με τους ξένους. Δίκαια, λοιπόν, υποφέρουμε όλοι μας. Γιατί αγάπη σημαίνει θυσία, σημαίνει να δίνουμε και όχι να απαιτούμε να γίνουν οι άλλοι καλοί για να τους αγαπήσουμε. Αγάπη σημαίνει να γίνει πλατιά η καρδιά μας, για να τους χωράει όλους, ακόμα και αυτούς που μας δυσκολεύουν. Να τους προσφέρουμε την αγάπη μας με απαλό τρόπο, χωρίς να έχουν την αίσθηση ότι κάνουμε προσπάθεια για να τους αγαπήσουμε. Να ακούμε με πόνο τον πόνο τους και να τους ανακουφίζουμε στο πρόβλημά τους. Κατανοώντας τον χαρακτήρα τους, να διαισθανόμαστε την κούρασή τους, τις δυσκολίες τους και τις επιθυμίες τους. Και να τους προσφέρουμε την αγάπη μας, άλλοτε μ' ένα στοργικό λόγο κι άλλοτε με τη σιωπή μας. Άλλοτε με τη διακονία μας και άλλοτε με θυσίες που κοστίζουν πολύ. Έτσι θα γίνουμε καλοί Σαμαρείτες κι έτσι θα δούμε πρόσωπο Θεού.

Αδελφοί μου! Το μεγαλύτερο έργο που έχουμε να κάμουμε στη ζωή αυτή, δεν είναι η απόκτηση πλούτου ή δόξας ή οποιουδήποτε άλλου κοσμικού αγαθού. Όπως μας λει ο Κύριος, η αγάπη είναι το στοιχείο αναγνώρισης κάθε πιστού χριστιανού από τους άλλους ανθρώπους. Από αυτό θα καταλαβαίνουν οι άλλοι άνθρωποι ότι είμαστε γνήσιοι μαθητές του Κυρίου μας, από το αν έχουμε αγάπη μεταξύ μας. Αλλά αυτή η αγάπη προς τον πλησίον, είναι και το βασικό κριτήριο της σωτηρίας και αιωνίου ευτυχίας μας. Αν θέλουμε, λοιπόν, να δούμε το πρόσωπο του Θεού θα πρέπει να αγαπήσουμε τον κάθε συνάνθρωπό μας με αγάπη Χριστού γνήσια και ουσιαστική. Γιατί, όπως μας λει ο απόστολος Παύλος: «όποιος αγαπά τον άλλο, δηλαδή τον πλησίον, έχει τηρήσει το σύνολο των εντολών του Θεού και ότι η αγάπη είναι η τέλεια εκπλήρωση των εντολών του Θεού» (Ρωμ.ιγ' 8,10).

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιβ' 16-21

17 Νοεμβρίου 2013

«Ψυχή μου έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά.»

Απόλυτα ικανοποιημένος παρουσιάζεται ο πλούσιος της σημερινής παραβολής, αγαπητοί μου αδελφοί, ο άφρων πλούσιος, όπως τον χαρακτηρίζει ο Κύριος.

Κτήματα είχε πολλά. Καλοχρονιά, ήταν εκείνος ο χρόνος. Πλήθος τεράστιο πέρα από κάθε πρόβλεψη, τα εισοδήματα. Οι αποθήκες του πλούσιου εισοδηματία, είναι φτιαγμένες για να δέχονται την καρποφορία μιας συνηθισμένης χρονιάς. Ήταν, λοιπόν, αδύνατο να χωρέσουν τον όγκο της πληθώρας των καρπών, που η χάρις του Θεού, επέτρεψε να συγκεντρώσει εκείνο τον χρόνο.

Με το πρακτικό πνεύμα που τον διέκρινε, χωρίς πολλή σκέψη, η απόφαση του άμεση και αποτελεσματική! «Καθελώ μου τās αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω». Θα κατεδαφίσω τις αποθήκες μου και θα χτίσω μεγαλύτερες. Μετά, θα πω στον εαυτό μου. Τώρα πλέον έχεις όλα τα αγαθά για πολλά χρόνια. Δεν χρειάζεται πλέον να εργάζεσαι και να κουράζεσαι. Ξεκουράσου. Να τρως και να πίνεις και να διασκεδάζεις. Πήρε την μοναδική απόφαση, δίνοντας μια λύση, ώστε να νοιώθει απόλυτα ήσυχος και ευτυχισμένος. Όμως τη νύχτα παρουσιάστηκε ο Θεός, και του είπε: Ανόητε, απερίσκεπτε! Αυτή η νύχτα είναι η τελευταία σου! Πεθαίνεις! Αυτά λοιπόν που συγκέντρωσες, σε ποιον ανήκουν; Το σκέφτηκες;

Κοντόφθαλμος ο πλούσιος της παραβολής, αγαπητοί μου αδελφοί. Θαμπωμένος από το απρόσμενο πλήθος των εισοδημάτων του. Δυο προβλήματα νομίζει ότι υπάρχουν. Τα αντιμετωπίζει με τον τρόπο του. Και τα λύνει. Πρώτο μέλημά του πως θα εξασφαλίσει τα πλούτη του. Έπειτα, τι θα κάνει μετά. Όμως, τι δεν σκέφτηκε; Δεν σκέφτηκε ότι δεν είναι μόνος σ' αυτή τη γη. Πόσοι άνθρωποι στερούνται και τα απολύτως αναγκαία; Αν τους φρόντιζε, δίνοντας κάτι από αυτά που πλουσιοπάροχα, του επέτρεψε ο Θεός να αποκτήσει, θα περιόριζε τον όγκο των εισοδημάτων του, άλλα θα έδειχνε λίγη αγάπη στους συνανθρώπους του. Δεν σκέφτηκε ακόμη ότι ο Θεός, που του τα χάρισε, είχε δώσει από παλιά στον άνθρωπο, την εντολή να εργάζεται. Και ένα ακόμη πιο σημαντικό. Το κυριότερο. Ήταν σίγουρος ότι θα έχει την ευκαιρία να απολαμβάνει για πολύ καιρό ακόμη και μέχρι να τα καταναλώσει, τα αγαθά που απέκτησε; Πόσος χρόνος του έμενε να εφαρμόσει τα μακρόπνοα σχέδια του; Έπειτα ξέχασε και τον Θεό που του παρεχώρησε τη ζωή και τα πλούσια αγαθά. Ξέχασε τις εντολές που του έδωσε.

Πολύ επιπόλαια και με περίσσια αφροσύνη συμπεριφέρθηκε ο πλούσιος της παραβολής. Μήπως και μεις δεν κάνουμε παρόμοιες επιπόλαιες ενέργειες. Πόσες φορές προγραμματίζοντας μακρόπνοα και μεγαλεπίβολα σχέδια λησμονούμε πόσο αβέβαιη είναι η ζωή μας, τα υπάρχοντά μας. Δεν γνωρίζουμε, αγαπητοί μου, αν μπορούμε να διαφυλάξουμε και να εξασφαλίσουμε τα υπάρχοντά μας και την ιδιοκτησία μας. Δεν γνωρίζουμε πόσο χρόνο έχουμε στη

διάθεσή μας. Δεν γνωρίζουμε «τι τέξεται η επιούσα». Τι θα γίνει την επόμενη μέρα, την επόμενη στιγμή. Η ζωή μας και τα υπάρχοντά διατρέχουν ορατούς και συνήθεις κινδύνους, αλλά και άλλους άγνωστους και εντελώς απίθανους.

Δεν αγνοούμε, αλλά παραβλέπουμε ότι ποτέ δεν έπαυσαν να υπάρχουν κίνδυνοι για τα υπάρχοντά μας. Και πολέμους προκαλούμε με την απερισκεψία και πλεονεξία μας, και φυσικές καταστροφές ή θεομηνίες συμβαίνουν, που μπορεί να καταστρέψουν ό,τι έχουμε, ό,τι με κόπους πολλούς αποκτήσαμε. Αλλά και φαινόμενα γενικής ύφεσης και χρεοκοπίες οικονομικών παραγόντων, μπορεί να μας οδηγήσουν στην ανέχεια, την φτώχεια, την γενική ανατροπή της ζωής μας, των σχέσεων μας. Αλλάζουν τα πάντα χωρίς να προλάβουμε να το αντιληφθούμε. Χάνουμε όλα εκείνα τα στηρίγματα στα οποία εμπιστευτήκαμε.

Το νοιώσαμε τελευταία. Πολλοί έχασαν περιουσίες που χρειάστηκε πολύς χρόνος και κόπος για να αποκτήσουν. Απολαύσαμε με περισσή απερισκεψία, ζωή ανόητων και ανεδαφικών υπερβολών. Πιστέψαμε σαν τον άφρονα πλούσιο, ότι αυτά τα πολλά, που είχαμε αποκτήσει, ήταν αναφαίρετα. Δεν χρειάστηκε βέβαια, να γκρεμίσουμε αποθήκες. Χτίσαμε όμως σπίτια, μεγάλα και πολυτελή, σαν να επρόκειτο να ζήσουμε αιώνια. Γλεντήσαμε ακόμη και διασκεδάσαμε χωρίς μέτρο και περιορισμούς, σαν να μην είχαμε τίποτε άλλο να κάνουμε, ή λες και δεν θα υπήρχε άλλη ευκαιρία για διασκέδαση και γλέντια. Συσσωρεύσαμε πλούτο και τον εμπιστευτήκαμε σε ασφαλείς, όπως νομίζαμε, τόπους. Και ξαφνικά είδαμε να καταρρέουν τα πάντα. Νοιώσαμε να μην έχουμε πλέον καμιά ασφάλεια. Είδαμε να μεταβάλλεται η καθημερινότητά μας και οι συνήθειές μας. Διαπιστώσαμε να ανατρέπονται ή και να καταστρέφονται τελείως, τα σχέδια μας για το μέλλον. Και η ανατροπή αυτή εξαπλώθηκε, συμπάρεσυρε τα πάντα και τους πάντες. Μετατράπηκε σε γενικό κοινωνικό φαινόμενο, σαν ένα πελώριο τσουνάμι, που μας επηρέασε όλους. Και όλα αυτά γιατί η μόνη βάση που στηριχθήκαμε ήταν τα υλικά αγαθά που συγκεντρώσαμε, ο εαυτός μας, οι ικανότητές μας. Στο πρόγραμμα που καταρτίσαμε, στα σχέδια που ετοιμάσαμε, δεν προνοήσαμε αστάθμητους κινδύνους. Παράγοντες που πάντα είναι απρόβλεπτοι. Κλειστήκαμε στον εαυτό μας. Δεν γυρίσαμε να δούμε τους άλλους και τις ανάγκες τους. Αλλά ξεχάσαμε και πάλι, αγαπητοί μου, και τον Θεό. Λησμονήσαμε τις εντολές του και τις συμβουλές του Κυρίου. «Μή θησαυρίζετε θησαυρούς επί της γης». Δεν σκεφτήκαμε το αβέβαιο της σύντομης ζωής μας. Ευτυχώς όμως αρχίσαμε να τα καταλαβαίνουμε όλα αυτά. Ίσως ακόμη, είναι ευκαιρία να σωφρονιστούμε, ύστερα από τα κτυπήματα που δεχτήκαμε. Και μη ξεχνούμε ότι ο Θεός ότι κι αν κάναμε, όσο κι αν Τον αγνοήσαμε, βρίσκεται κοντά μας. Μας παρακολουθεί με απέραντη αγάπη. Περιμένει να ζητήσουμε τη βοήθειά Του. Είναι έτοιμος να μας συμπαρασταθεί. Εκεί λοιπόν έπρεπε να στηρίζουμε τις ελπίδες μας, αγαπητοί μου. Εκείνος είναι που θα δώσει λύσεις στα προβλήματά μας. Θα μας συμπαρασταθεί στον δύσκολο αγώνα μας. Γιαυτό λοιπόν, δεν απελπιζόμαστε. Ο Θεός είναι μαζί μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 18-27

24 Νοεμβρίου 2013

«Και επηρώτησέ τις αυτόν... λέγων· διδάσκαλε...»

Ανύποπτος, ήταν, αγαπητοί αδελφοί, για το βάθος και το πλάτος της λέξεως, με την οποία προσφώνησε τον Χριστό, ο σημερινός ερωτητής του. Διδάσκαλε, του είπε, τι πρέπει να κάμω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;

Διδασκάλους προσφώνούσαν τότε όλους όσους εξηγούσαν τον νόμο και τους προφήτες, όλους όσοι εντρυφούσαν στον λόγο του Θεού και τον ερμήνευαν στον λαό. Αλλά ο Χριστός δεν ήταν ένας διδάσκαλος σαν αυτούς. Όπως ο ίδιος είπε κάποια άλλη φορά στους μαθητές του και στον λαό, κανείς δεν ήταν σωστό να δέχεται για τον εαυτό του τον τίτλο του διδασκάλου. Γιατί είναι ένας τίτλος που αρμόζει αποκλειστικά και μόνο στον Υιό και Λόγο του Θεού. «Υμείς δε μη κληθήτε ραββί· εις γαρ υμών έστιν ο διδάσκαλος, ο Χριστός· πάντες δε υμείς αδελφοί έστε... Μηδέ κληθήτε καθηγηταί· εις γαρ υμών έστιν ο καθηγητής, ο Χριστός». Κι εσείς, που με ακούτε και ποτίζεστε με τον Πνεύμα μου, μη παρασυρθήτε ποτέ κι' ονομαστείτε διδάσκαλοι. Γιατί ένας είναι ο διδάσκαλος σας, ο Χριστός, κι όλοι εσείς είστε αδελφοί... Ούτε να λέγεστε καθηγητές, δωρητές γνώσεως κι' οδηγοί, γιατί ένας είναι η πηγή της γνώσεως κι ο μοναδικός χορηγός της, ο Χριστός.

Ο διδάσκαλος που κατέχει την αλήθεια και μπορεί να τη μεταδώσει στους ανθρώπους – όχι βέβαια την αλήθεια των φυσικών γνώσεων, αλλά τη ζωοποιό αλήθεια του Πνεύματος – δεν είναι παρά ένας, ο Υιός και Λόγος του Θεού. Κι είναι ο διδάσκαλος της, γιατί δεν ξεχωρίζει καθόλου από τν αλήθεια, καθώς ο ίδιος το δήλωσε: «Εγώ ειμί η αλήθεια».

Οι προφήτες, οι απόστολοι, οι πατέρες της Εκκλησίας, οι ποιμένες και οι κήρυκες του Ευαγγελίου δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να σκορπίζουν τη διδαχή του Χριστού, που είναι μια, να γίνονται αυλάκια, που ξεκινώντας από τη μια εκείνη πηγή διοχετεύουν τα ζωοποιά της νάματα στους αγρούς των ψυχών. Διδάσκαλος της αλήθειας είναι, λοιπόν, μόνος ο Χριστός. Αυτός είναι ο ιδιοκτήτης της, εκείνος στον οποίο ανήκει ολόκληρη, εκείνος που την αποκαλύπτει και τη δωροδοτεί στους ανθρώπους. Όσοι την κηρύττουν, όσοι τη διανέμουν στις ψυχές, από τους αποστόλους ως τον πιο ταπεινό κήρυκα της, δεν είναι παρά απλοί ταμίες της, χέρια από τα οποία περνά αυτός ο ανεκτίμητος θησαυρός για να χαρίζεται σε όλους.

Ποια είναι η μυστηριώδης τράπεζα, απ' όπου παίρνουμε το μερίδιο μας από τον θησαυρό του Χριστού; Είναι η Αγία Γραφή, ο Λόγος του Θεού, απ' όπου αντλούμε την άνωθεν σοφία, την αληθινή γνώση, το φως της ζωής. Γι' αυτό κι ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει πολύ πετυχημένα, ότι είναι αδύνατο να σωθεί όποιος δεν κοινωνεί τη Γραφή. Γι' αυτό κι ο ψαλμωδός λέγει: «Ηγάπησα τας εντολάς σου υπέρ χρυσίον και τοπάζιον... Γενέσθω η χειρ σου του σώσαι με, ότι

τας εντολές σου ηρεμισάμην». (Αγάπησα τις εντολές σου πιο πολύ απ' ότι το χρυσάφι ή το τοπάζι... Ας με σώσει το χέρι σου, γιατί διάλεξα τις εντολές σου).

Πρέπει, λοιπόν, να μελετάμε τακτικά, με προσοχή και κατάνυξη τον Λόγο του Θεού, να είμαστε διαρκώς μαθητές σ' αυτό το μοναδικό σχολείο της αλήθειας και της σωτηρίας, όπου ένας μιλεί, ένας φωτίζει, ένας σώζει: ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο μόνος διδάσκαλος και καθηγητής μας, ο Χριστός.

Αλλά δεν αρκεί η μελέτη, ούτε είναι ο μόνος τρόπος για να δεχόμαστε τη διδαχή του Χριστού. Η Εκκλησία, μέσα στην οποία ζούμε ως τέκνα και μέλη της, είναι το μεγάλο ηχείο του Πνεύματος, η μυριότροπη διανεμήτρια του θείου Λόγου. Μέσα στην ίδια την Αγία Γραφή παίζει το μέρος της. Αυτή με τους προφήτες προτυπώνει την αλήθεια του Χριστού, αυτή με τους αποστόλους την υπομνηματίζει, την εμβαθύνει, την κάνει πιο προσιτή. Αυτή κατόπιν με τους αγίους πατέρες την αναλύει, την εξερευνά, την κάνει εύπεπτη για κάθε ψυχή. Αυτή με την υμνωδία, τις άγιες εικόνες, με το τακτικό κήρυγμα εξακολουθεί να φυτεύει τη διδαχή του Χριστού από παντού στα τέκνα της, με τον λόγο, με το μέλος, με τα χρώματα. Κι' έτσι εμείς οι Χριστιανοί, τα τέκνα της Εκκλησίας, ζούμε διαρκώς μέσα στην Αγία Γραφή, παλλόμαστε από τον Λόγο του Θεού, πλημμυριζόμαστε απ' αυτόν, με κάθε τρόπο κι απ' όλες τις κατευθύνσεις.

Ας προσπαθούμε, λοιπόν, αδελφοί, να κρατάμε διαρκώς ανοικτά τα μάτια και τ' αυτιά της ψυχής, ώστε η διδαχή του Χριστού να εισρέει μέσα μας, χωρίς φραγμούς απ' αυτή, να είμαστε πάντα μαθητές του διδασκάλου και καθηγητού μας Χριστού.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ ΛΟΓΟΣ ΣΤ'

**«Μακάριοι είναι οι καθαροί στην καρδιά,
γιατί αυτοί θα δουν το Θεό»**

Ότι είναι φυσικό να πάθουν όσοι από μια ψηλή κορυφή σκύβουν στο απέραντο πέλαγος, αυτό έπαθε κι ο δικός μου νους κοιτάζοντας από την ψηλή φωνή του Κυρίου, σαν από βουνοκορφή, στο αδιέξοδο βάθος των εννοιών. Αυτό δηλαδή που μπορείς να δεις σε πολλές ακτές· ένα βουνό απόγκρεμο, κοφτό από τη μεριά της θάλασσας με το μαχαίρι από την κορυφή ως το νερό κι από το άνω άκρο του βγαίνοντας μια προεξοχή να κρέμεται στο χάος. Ότι λοιπόν είναι φυσικό να πάθει αυτός που σκύβει από μια τέτοια σκοπιά, από μεγάλο ύψος προς τη θάλασσα που απλώνεται στο βάθος, έτσι τώρα παθαίνει ίλιγγο η ψυχή μου, καθώς η μεγάλη αυτή φωνή του Κυρίου τη σηκώνει μετέωρη· «μακάριοι είναι οι καθαροί στην καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό». Αυτόν που θα δουν οι καθαροί στην καρδιά είναι ο Θεός. «Κανένας ως τώρα δεν είδε το Θεό», όπως λέει ο μέγας Ιωάννης. Το επικροτεί κι ο Παύλος ο υψηλοστόχαστος λέγοντας «αυτόν που δεν τον είδε κανένας άνθρωπος ούτε μπορεί να τον δει». Αυτή είναι η λεία και απότομη πέτρα, που δε δείχνει επάνω της καμιά βάση για σκέψη που το ίδιο κι ο Μωυσής την κήρυξε απροσπέλαστη για τη διδασκαλία του, επειδή σε κανένα σημείο της δεν μπορεί να στηριχτεί η σκέψη μας, αφού έχει αποξυστεί από αυτή κάθε αφορμή για κατανόηση της με τη δήλωση· «δεν είναι δυνατό να δει κάποιος τον Κύριο και να ζήσει». Αλλά η θέα του Θεού είναι η αιώνια ζωή κι αυτό πάλι το χαρακτηρίζουν αδύνατο ο σύλλοι της πίστης ο Ιωάννης, ο Παύλος και ο Μωυσής. Βλέπεις το ίλιγγο που παρασύρει μαζί του την ψυχή στα βάθη όσων εξετάζομε εδώ; Αν ο Θεός είναι ζωή, όποιος δεν τον είδε, δε βλέπει τη ζωή. Οι θεοφόροι προφήτες και απόστολοι βεβαιώνουν ότι δεν είναι δυνατό να δούμε το Θεό. Ποια ελπίδα απομένει πια στους ανθρώπους; Αλλά ο Κύριος συγκρατεί την ελπίδα στην πώση της. Όπως έκανε στον Πέτρο που κινδύνευε να βουλιάξει, συγκρατώντας τον πάλι σε στερεό και σκληρό νερό. Αν λοιπόν απλώσει και σ' εμάς ο Λόγος το χέρι του κι ενώ είμαστε ασταθείς στο βυθό των διαλογισμών μας, μας σταθεροποιήσει στη μια από τις δυο έννοιες. Θα αποβάλομε το φόβο επειδή μας κράτησε με δύναμη ο Λόγος ο χειραγωγός μας. Γιατί λέει· «μακάριοι είναι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό».

Η υπόσχεση λοιπόν είναι τόσο μεγάλη, ώστε να υπερβαίνει το ανώτατο όριο της μακαριότητας. Τι δηλαδή άλλο να ποθήσει κάποιος έπειτα από αυτό το αγαθό, αφού μέσα σ' αυτόν που είδε έχει τα πάντα; Το να δεις σημαίνει το ίδιο με το να έχεις, κατά τη συνήθεια της Γραφής· όπως «είθε να δεις αγαθά, Ιερουσαλήμ», αντί «είθε να βρεις» που σημαίνει ο λόγος. Και το «ας ξεριζωθεί ο ασεβής, για να μη δει τη δόξα του Κυρίου». Με το «να μη δει» ο προφήτης δηλώνει το να μη μετάσχει. Όποιος λοιπόν είδε το Θεό, με το να τον δει απόχτησε όλα όσα περιέχονται στον κατάλογο των αγαθών, την δίχως τέλος ζωή, την αΐδια αφθαρσία, την ατελείωτη βασιλεία, την αδιάκοπη χαρά, το αληθινό φως, την πνευματική και γλυκιά φωνή, την απροσπέλαστη δόξα, τη συνεχή αγαλλίαση, ολόκληρο το αγαθό. Αυτό λοιπόν που ελπίζομε με την υπόσχεση της μακαριότητας είναι τέτοιο και τόσο μεγάλο. Επειδή όμως ο τρόπος να δούμε έχει

αποδειχθεί προηγουμένως πως είναι απόκτηση της καθαριότητας και μ' αυτό πάλι τρέμει ο νους μήπως η καθαριότητα της καρδιάς είναι από τα αδύνατα και όσα υπερβαίνουν τη φύση μας.

Αν με την καθαρότητα μπορούμε να δούμε το Θεό και δεν τον είδαν ο Μωϋσής κι ο Παύλος, επειδή δήλωσε ότι ούτε αυτός ούτε άλλος κανένας μπορεί να τον δει, φαίνεται πως είναι αδύνατο αυτό που ο Λόγος προβάλλει μέσω του μακαριστού. Ποιο είναι λοιπόν το κέρδος μας από το να γνωρίσουμε πως μπορούμε να δούμε το Θεό, αν η σκέψη μας δεν έχει αυτή τη δυνατότητα; Το πράγμα μοιάζει σαν να έλεγε κανένας ότι είναι μακάριο να φτάσεις στον ουρανό, επειδή εκεί θα γίνεις θεατής εκείνων που δεν μπορούμε να δούμε στη ζωή. Αν υπήρχε κάποιος τρόπος για την πορεία στον ουρανό που τον υποδεικνύει ο Λόγος, θα ήταν χρήσιμο στους ακροατές να μάθουν ότι είναι μακάριο να ζήσουν σ' αυτόν. Όταν όμως δεν υπάρχει τρόπος ανόδου σ' αυτόν, τι κέρδος φέρνει η γνώση της ουράνιας μακαριότητας. Λύπη μονάχα προκαλεί σ' αυτούς που έμαθαν πόσα αγαθά στερούμαστε επειδή η άνοδος σ' αυτόν είναι αδύνατη. Μήπως λοιπόν ο Κύριος μας προστάζει ερήμην της φύσεως μας και πέρασε τα μέτρα της ανθρώπινη δύναμης με το μέγεθος της προσταγής; Δε συμβαίνουν βέβαια αυτά. Ούτε πουλιά προστάζει να γίνουμε εμείς που δεν έβαλε στη φύση μας τα φτερά, ούτε να ζήσουμε υποβρύχια εμείς που λάχαμε βίο στην ξηρά.

Αν λοιπόν σε όλες τις άλλες περιπτώσεις ο νόμος είναι ανάλογος με τις δυνάμεις εκείνων που τον εφαρμόζουν και δεν παραβιάζει καθόλου τη φύση τους, πρέπει κατ' ακολουθίαν να νοήσουμε και τούτο, ότι δεν είναι από τις ελπίδες μας ότι μας προβάλλει ο μακαρισμός. Αλλά κι ο Ιωάννης κι ο Παύλος κι ο Μωϋσής και όποιος άλλος υπάρχει όμοιος μ' αυτούς δεν έχει στερηθεί την υψηλή αυτή μακαριότητα, που μας έρχεται από τη θέα του Θεού, ούτε εκείνος που είπε «με περιμένει το στεφάνι της δικαιοσύνης, που θα μου δώσει ο δίκαιος κριτής», ούτε εκείνος που έπεσε στο στήθος του Ιησού, ούτε αυτός που άκουσε να του λέει η θεία φωνή «σε αναγνωρίζω ως καλύτερο από όλους». Αν λοιπόν εκείνοι που κήρυξαν ότι η κατανόηση του Θεού είναι πάνω από τη δύναμη μας, είναι άξιοι μακαρισμού και δεν υπάρχει γι' αυτό αμφιβολία και η μακαριότητα έγκειται στη θέαση του Θεού και αυτό εξαρτάται από την απόκτηση της καθαρής καρδιάς, άρα δεν είναι αδύνατη η καθαρότητα της καρδιάς, από την οποία εξαρτάται το να γίνουμε μακάριοι. Πως όμως γίνεται να πούμε ότι κι αυτοί που συμφωνούν με τον Παύλο λένε την αλήθεια, δηλώνοντας ότι η κατανόηση του Θεού είναι πάνω από την κατανόηση μας και ο λόγος του Κυρίου δεν αντιφάσκει σ' αυτούς, δίνοντας την υπόσχεση ότι ο Θεός μπορεί να γίνει ορατός με την καθαρότητας μας;

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ ΤΟΜΟΣ 8ος ΣΕΛ. 229-235)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	3 Νοεμβρίου	:	ΔΕΥΚΩΣΙΑ
Τρίτη	5 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Παρασκευή	8 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΧΛΩΡΑΚΑ,Αγ.Νεκτάριος
Κυριακή	17 Νοεμβρίου	:	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Τετάρτη	20 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ,Παναγία Παντάνασσα
Πέμπτη	21 Νοεμβρίου	:	ΠΕΓΕΙΑ
Κυριακή	24 Νοεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος
Δευτέρα	25 Νοεμβρίου	:	ΤΑΛΑ
Δευτέρα	25 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΕΝΤΑΛΙΑ
Παρασκευή	29 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΕΜΠΑ
Σάββατο	30 Νοεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	1 Νοεμβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Αγ.Ανάργυροι
Κυριακή	3 Νοεμβρίου	:	ΔΕΥΚΩΣΙΑ
Πέμπτη	7 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΛΕΜΟΝΑ
Κυριακή	10 Νοεμβρίου	:	ΠΕΓΕΙΑ
Δευτέρα	11 Νοεμβρίου	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Τρίτη	12 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Τετάρτη	13 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΑΡΣΟΣ
Πέμπτη	14 Νοεμβρίου	:	ΑΡΣΟΣ
Κυριακή	17 Νοεμβρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Τετάρτη	20 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Πέμπτη	21 Νοεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Κυριακή	24 Νοεμβρίου	:	ΠΑΝΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ
Κυριακή	24 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Δευτέρα	25 Νοεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ
Παρασκευή	29 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Σάββατο	30 Νοεμβρίου	:	ΕΜΠΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 3 Νοεμβρίου:ΛΕΤΥΜΠΟΥ

Κυριακή 24 Νοεμβρίου:ΕΜΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 17 Νοεμβρίου : ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

Κυριακή 24 Νοεμβρίου : ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 3 Νοεμβρίου : ΧΛΩΡΑΚΑ

Κυριακή 10 Νοεμβρίου: ΙΝΝΙΑ

Κυριακή 24 Νοεμβρίου: ΣΙΜΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 3 Νοεμβρίου : ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Κυριακή 17 Νοεμβρίου : ΚΟΝΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

ΕΤΟΣ ΛΔ΄

ΑΡ.402

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 35-43

1 Δεκεμβρίου 2013

« Η πίστις σου σέσωκέ σε »

Ο τυφλός του σημερινού ιερού Ευαγγελίου, αγαπητοί μου αδελφοί, μας δείχνει με τη σταθερή του πίστη και την άγια επιμονή του, τη δύναμη που έχει η πίστη, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε τα εμπόδια, που παρεμβάλλονται στο δρόμο μας, για να πλησιάσουμε κι εμείς κοντά στο Χριστό. Καθώς ο Ιησούς πλησιάζει στην Ιερικώ, μας λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς, ένας τυφλός κάθεται στην άκρη του δρόμου και ζητιανεύει. Όταν ακούει το πλήθος που περνά, ρωτά να μάθει τι συμβαίνει. Του λένε ότι περνά ο Ιησούς ο Ναζωραίος. Τότε ο τυφλός φωνάζει δυνατά. «Ιησού Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με». Αυτοί που προπορεύονται, τον μαλλώνουν να σιωπήσει, αυτός όμως φωνάζει πιο δυνατά. «Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με». Τότε ο Ιησούς στέκεται και δίνει εντολή να τον φέρουν κοντά Του. Όταν ο Κύριος πλησιάζει τον τυφλό, τον ρωτά «Τι θέλεις να σου κάμω;» Και ο τυφλός αποκρίνεται λέγοντας. «Κύριε, θέλω να αποκτήσω το φώς μου». Κι ο Ιησούς, τότε του λέει «Απόκτησε το φώς σου· η πίστη σου σε έσωσε». Αμέσως ο τυφλός, βρίσκει το φώς του και ακολουθεί τον Ιησού, δοξάζοντας τον Θεό. Η θαυμαστή αυτή θεραπεία του τυφλού, που ήλθε σα βραβείο της σταθερής και θερμής πίστες του, δίνει την ευκαιρία σ' εμάς σήμερα, να εκτιμήσουμε, κατά το δυνατό, το πόσο μεγάλη δύναμη πηγάζει από την πίστη στον Ιησού Χριστό.

Πράγματι, είναι μεγάλη η δύναμη της πίστες. Η πίστη στον Κύριο, μας κάνει ικανούς να αντιμετωπίσουμε με θάρρος τις δοκιμασίες της ζωής. Κάνει δυνατά τα αδύνατα και κινεί πολλές φορές τον ουρανό εις βοήθεια της γής. Όταν δεν φαίνεται διέξοδος πουθενά και όταν τα πάντα παρουσιάζονται αντίθετα και δεν υπάρχουν άνθρωποι να μας συμπαρασταθούν, τότε ακριβώς είναι η ώρα, που λάμπει η δύναμη της πίστες στον Θεό. Η πίστη στην Παντοδύναμη και Πανάγαθη πρόνοια του Θεού, σώζει τους ευσεβείς από τις δοκιμασίες τους (Β' Πέτρ. β' 9) και εμποδίζει την αποθάρρυνση και την απελπισία να εισβάλουν στην ψυχή μας, όσα μάλιστα κι αν είναι τα φοβερά κύματα των θλίψεων, των ασθενειών και των συμφορών. Όσο ζωηρότερη είναι η συναίσθηση αυτή της προστατευτικής παρουσίας του Κυρίου, πλησίον μας, τόσο και περισσότερο ατάραχοι και ήρεμοι ζούμε την ζωή μας. Γιατί πρέπει να ξέρουμε ότι ο Ιησούς σώζει για πάντα, όσους μέσω Αυτού πλησιάζουν τον Θεό (Εβρ. ζ', 25). Κι έτσι, τα θέλητρα του κόσμου αυτού, οι αμαρτωλές απολαύσεις και οι φόβοι που προκαλεί ο κόσμος που ζει μακριά από το Θεό, κάθε τι το κοσμικό και αμαρτωλό, ο πιστός χριστιανός, με τη δύναμη της πίστες το υπερνικά και το κατανικά.

Το δεύτερο στοιχείο, που φανερώνει τη δύναμη της πίστες στο Χριστό, είναι ότι αυτή μας τονώνει, για ν' αποφεύγουμε την αμαρτία. «Τον Κύριο έβαλα για πάντοτε μπροστά μου, στα δεξιά μου, για να μην ταλαντεύομαι. Γι' αυτό και χαίρεται η καρδιά μου, ευφραίνεται η ατιμητή ύπαρξή μου και με ασφάλεια αναπαύεται το σώμα μου» (Ψαλμ. 15, ΙΣΤ', 8,9), μας λέει ο Ψαλμωδός Δαβίδ. Όσοι πιστεύουμε, μας λέει και πάλιν ο Ψαλμωδός Δαβίδ, μοιάζουμε με πελώρια και ακλόνητα βουνά που δεν σαλεύονται από τις λυσσαλέες επιθέσεις του σατανά. Δεν μας προκαλεί φόβο ο διάβολος με τους συνεργούς του, γιατί είμαστε βέβαιοι ότι Εκείνος που πολεμά μαζί μας, ο Ιησούς Χριστός, είναι ισχυρότερος απ' αυτόν που κυριαρχεί μέσα στον κόσμο (Α' Ιωανν. δ', 4). Είναι ο Νικητής που μας εμπνέει θάρρος και δύναμη, ούτως ώστε να αποφεύγουμε τα τεχνάσματα του πονηρού και να μην παρασυρόμαστε από το ρεύμα του κακού, αλλά να ανθιστάμεθα στερεωμένοι στο βράχο της πίστες και τελικά να βγαίνουμε νικητές στον καλό και άγιο αγώνα κατά της αμαρτίας.

Όμως παράλληλα με όλα αυτά, η πίστη στο Χριστό, μας βοηθά και στα έργα της αγάπης προς τους συνανθρώπους μας. Όσοι πιστεύουμε ολόψυχα στον Κύριο θα πρέπει

να είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε και χρόνο και χρήμα και ανάπαυση και υγεία, χάρη των άλλων. Η πίστη στο Χριστό είναι εκείνη που μας ενδυναμώνει και μας εμπυχώνει στο να προσφέρουμε αφιλοκερδώς την αγάπη μας προς τους αναξιοπαθούντες αδελφούς μας. Η πίστη στο Χριστό και η βεβαιότητα ότι οι λόγοι Του είναι η μέγιστη προσφορά προς τον συνάνθρωπο, μας εμπνέουν να τρέχουμε, όπου μπορούμε, να φέρουμε το μήνυμα της χαράς και της ειρήνης και σ' αυτούς ακόμα που μας ειρωνεύονται και μας μισούν. Αυτή δροσίζει την ψυχή μας και δεν την αφήνει να απογοητευθεί, μπροστά στην αδιαφορία των άλλων. Αυτή η πίστη ήταν και το μυστικό του αποστόλου των Εθνών Παύλου, που έτρεξε σ' όλο τον κόσμο, για την σωτηρία των συνανθρώπων του. «Δεν ζω για εγώ», μας λέει, «αλλά ζεί στο πρόσωπό μου ο Χριστός». (Γαλ. β', 20). Από την πίστη αυτή στο Θεάνθρωπο Ιησού, πηγάζει όλη εκείνη η έντονη δραστηριότητά του, που πραγματικά προκαλεί έκπληξη και θαυμασμό σ' όλους μας. Δεν είναι τυχαίο και το γεγονός ότι ο απόστολος Παύλος παρομοιάζει την πίστη με θυρεό. Με μεγάλη, δηλαδή, ασπίδα, που σκεπάζει όλο το σώμα του αγωνιστή Χριστιανού και τον προφυλάσσει έτσι από τα βέλη του σατανά και τον σώζει. «Να αναλάβετε», μας λέει, «τον θυρεόν της πίστεως, με τον οποίο θα μπορέσετε να σβήσετε όλους τους καυστικούς πειρασμούς του πονηρού, που μοιάζουν με πύρινα βέλη» (Εφεσ. στ', 16).

Αδελφοί μου! Ο δρόμος που οδηγεί στο Χριστό, είναι δρόμος μετ' εμποδίων. Όμως πρέπει να γνωρίζουμε ότι και στις κορφές δεν οδηγούν πλατείς δρόμοι, αλλά επίπονα, στενά και δύσβατα μονοπάτια, που μόνο οι αγωνιστικές και ηρωικές ψυχές τα ανεβαίνουν. Αυτός είναι και ο δικός μας δρόμος. Ας παρακαλούμε, λοιπόν, τον Πανοικτίρμονα Κύριο, να ευαρεστηθεί και να ρίξει και στις ψυχές μας μια μικρή σπίθα από τη φωτιά της αγάπης του. Μια σπίθα που θα κάμει την ψυχή μας να φλέγεται συνεχώς για Εκείνο. Τότε η ζωή μας θα γίνει αληθινά πνευματική και η ευτυχία θα πλημμυρίζει την ύπαρξή μας. Ας εκφράσουμε στον Κύριο όλους τους πόθους της καρδιάς μας, τα βάσανα και τις πίκρες μας, τα προβλήματα και τα όνειρά μας κι Εκείνος θα απαντά στα αιτήματα των καρδιών μας. Όπως έδωσε τότε το φώς στον τυφλό της Ιερικούς, θα χορηγεί και σ' εμάς κατά το πλούσιο έλεός Του ότι του ζητήσουμε με πίστη. Αρκεί να μάθουμε να ζητούμε, να κραυγάζουμε, να επιμένουμε και να περιμένουμε με πίστη στην δύναμη Του και στην αγαθοσύνη Του.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 14-22

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ' 10-17

8 Δεκεμβρίου 2013

«Γύναι, απολέλυσαι της ασθενείας σου»

Η Γραφή λέγει κάπου, αγαπητοί αδελφοί, για τον Υιό του Θεού, ότι πέρασε από τη γη ευεργετώντας και θεραπεύοντας. «Διήλθεν ευεργετών και ιώμενος». Δεν έκαμε δηλαδή μονάχα στις ψυχές καλό, αλλά γιάτρευε και τις αρρώστιες του σώματος.

Για μια τέτοια, λοιπόν, γιατρεία μιλά η ωραία και γεμάτη εξαισία νοήματα περικοπή που ακροαστήκαμε. Ο Κύριος βρισκόταν ένα Σάββατο σε κάποια συναγωγή και δίδασκε. Ανάμεσα, λοιπόν, στο πλήθος ήταν και μια γυναίκα που είχε μια σωματική πάθηση αξιολύπητα ολοφάνερη δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια, Το κορμί της ήταν τσακισμένο στα δυο και δεν μπορούσε καθόλου να το ορθώσει. Εκεί, λοιπόν, που μιλούσε ο Ιησούς, την πρόσεξε και, διακόπτοντας τη διδασχή του, της είπε:

- Γυναίκα, έχεις απελευθερωθεί από την αρρώστια σου.

Απόθεσε ύστερα πάνω της τα χέρια κι ευθύς εκείνη ανορθώθηκε, δοξάζοντας το Θεό. Τότε, όμως, μπήκε στη μέση ο αρχισυνάγωγος κι αγανακτώντας για το ότι ο Ιησούς είχε κάμει εκείνο το θαύμα την ημέρα του Σαββάτου, μη τολμώντας δε ο άθλιος να απευθυνθεί στον ίδιο, έλεγε στον όχλο:

- Έχετε έξι ημέρες για να εργάζεστε. Σ' αυτές λοιπόν, να έρχεστε να θεραπεύεστε κι όχι την ημέρα του Σαββάτου.

Αλλά ο Κύριος δεν τον άφησε αναπάντητο. Με το πρόσχημα της αργίας του Σαββάτου, ο γεμάτος χολή και κακότητα εκείνος άνθρωπος είχε θελήσει να διαστρέψει στον λαό το πνεύμα της αληθινής θρησκείας. Ο μωσαϊκός νόμος απαγόρευε την εργασία κατά την αγία έβδομη ημέρα, όχι όμως βέβαια και την αγαθοεργία. Κι ο Ιησούς έκαμε ν' αστράψει η αλήθεια αυτή στις ψυχές, όπου ο αρχισυνάγωγος έσπειρε τη σύγχυση.

- Υποκριτή, του είπε. Ο καθένας σας το Σάββατο δεν λύνει το βόδι του ή τον γαϊδούρι του από τη φάτνη και δεν τα πηγαινει για πότισμα; Αυτή, λοιπόν, η γυναίκα, που είναι θυγατέρα του Αβραάμ, κι ο Σατανάς την είχε δεμένη δεκαοκτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί από τα δεσμά της παθήσεως της την ημέρα του Σαββάτου;

Ως λύσιμο χαρακτήρισε ο Κύριος την ίαση της γυναίκας εκείνης. Λύσιμο και απελευθέρωση από δεσμά, που δεν είχε κάνει απλώς η φύση, αλλά ο ίδιος ο Σατανάς. Αυτός είναι ο τεχνίτης κάθε δεινής καταστάσεως, ο απώτερος αίτιος κάθε παθήματος απ' όσα βρίσκουν τους ανθρώπους.

Όταν η κτίσις βγήκε από τα χέρια του Θεού, ήταν «καλή λίαν». Δεν τη σκίαζε το παραμικρό ελάττωμα, η παραμικρή ατέλεια, η ελάχιστη κακία. Όταν, όμως, οι πρωτόπλαστοι έπεσαν στην παρακοή κι εκδιώκτηκαν από τον παράδεισο της τρυφής, τότε η κτίσις διασαλεύτηκε και αμαυρώθηκε, έγινε πεδίο ενεργείας του πονηρού πνεύματος. Τότε, ανάμεσα στα άλλα δεινά, που βρήκαν τον άνθρωπο, έκαμαν την εμφάνιση τους και οι αρρώστιες.

Όπως κάθε άλλο κακό, έτσι κι αυτές δεν προέρχονται ποτέ από τον Θεό. Προέρχονται από τον Διάβολο. Είναι ένα είδος από τα μυριότροπα δεσμά, που αυτός χαλκεύει για τον άνθρωπο.

Ο Θεός επιτρέπει, όπως και τις άλλες θλίψεις, τις αρρώστιες, όχι για τιμωρία ούτε για να κάμει το χατίρι του Πονηρού, αλλά για να δοξάζεται το άγιο όνομα του είτε με τη μετάνοια μας είτε με την υπομονή μας. Κι ότι έτσι είναι, φαίνεται από πολλά σημεία τα Γραφής. Ο παραλυτικός, που ο Ιησούς γιάτρεψε κοντά στην προβατική πύλη της Ιερουσαλήμ, είχε υψώσει την ψυχή του στον Θεό καταλαβαίνοντας από την πολυχρόνια εκείνη πάθηση του, ότι η αμαρτία στην οποία είχε δουλέψει, όταν ήταν νέος, οδηγεί στον θάνατο. Γι' αυτό κι ο Σωτήρ του είπε: «Τώρα, που έγινες υγιής, πρόσεξε να μην ξαναπέσεις στην αμαρτία, για να μην σου συμβεί τίποτε το χειρότερο». Ο τυφλός, εξ' άλλου, που επίσης έγινε καλά από τον Χριστό, διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο ότι δεν είχε γεννηθεί έτσι επειδή τάχα οι γονείς του ήταν δοσμένοι στην αμαρτία ούτε προκαταβολικά γιατί τάχα αυτός ο ίδιος ήταν κακός άνθρωπος. Όταν οι μαθητές πρόβαλαν αυτές τις δυο υπόνοιες, ο Κύριος τους είπε: «Ούτε οι γονείς του ούτε ο ίδιος αμάρτησαν, αλλά αυτό έγινε για να δοξαστεί ο Θεός». Σ' αυτή την περίπτωση, η αρρώστια επιτράπηκε από τον Θεό όχι ως παιδαγωγικό μέσον για τη σωτηρία ενός αμαρτωλού, αλλά απεναντίας για να επιβραβευθεί μια αγαθή ψυχή, όπως ήταν εκείνη του τυφλού και να θριαμβεύσει η δύναμη και η χάρις του Θεού. Γι' αυτό τον λόγο, ακόμη κι ένας Παύλος, είχε «σκόλοπα στη σάρκα». Γι' αυτόν τον λόγο κι ένας δίκαιος Ιώβ έχασε μαζί με όλα τα αγαθά του και την υγεία του και βρέθηκε πάνω στην κοπριά, γεμάτος έλκη.

Κι ότι τεχνίτης των παθήσεων είναι ο Διάβολος, κι ότι ο Θεός απλώς τις επιτρέπει, φαίνεται καθαρά από την ιστορία ακριβώς του πολυάθλου Ιώβ, όπου διαβάζουμε ότι ο Διάβολος ζήτησε από τον Θεό την άδεια για να χτυπήσει τον δίκαιο άντρα με την αρρώστια, τη φτώχεια και τις άλλες δοκιμασίες, που του συνέβηκαν.

Ας ζητάμε, λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, από τον Κύριο, τον ιατρό των ψυχών και των σωμάτων, την απελευθέρωση μας από τις σωματικές ασθένειες, όπως κι από εκείνες της ψυχής. Κι ας μη ξεχνάμε ποτέ, ότι πίσω από τα φυσικά αίτια αυτών των παθήσεων υπάρχει πάντα ο δάκτυλος του Διαβόλου. Γι' αυτό, πλάι στα φάρμακα και τις φυσικές θεραπείες, μεγάλη πάντα είναι η βοήθεια που δίνει η προσευχή, η μετάνοια, η κατάνυξη στο να αντιμετωπίζουμε τις ασθένειες του σώματος. Εκτός από εκείνες, που ο Θεός εξακολουθεί να τις χρησιμοποιεί για να δοξάζεται με την καρτερία μας, την υπομονή μας και την άσειστη πίστη μας. Εκτός από εκείνες, που μοιάζουν σαν τον σκόλοπα του μεγάλου Παύλου, ο οποίος τρεις φορές είχε παρακαλέσει τον Κύριο για την πάθηση εκείνη, αλλά έλαβε την απάντηση: «Σου αρκεί η Χάρη μου. Η δύναμις μου θριαμβεύει ακριβώς μέσα στην αδυναμία».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (Προπατόρων)

Απόστολος: Β΄ Τιμ. α΄ 8-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄ 16-24

15 Δεκεμβρίου 2013

«Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμα εστί πάντα. Και ήρξαντο από μιάς παραιτῆσθαι πάντες» (Λουκ. ιδ΄ 17-18).

Σε μια ευχή της Θείας Λειτουργίας, ο λειτουργός ευχαριστεί το Θεό και εκ μέρους όλων των πιστών για τις φανερές αλλά και αφανείς ευεργεσίες. Ειδικότερα τον ευχαριστεί γιατί «από την ανυπαρξία μας έφερε στη ζωή και όταν εξεπέσαμε δεν μας άφησε στην πτώση και τον θάνατο, αλλά πάλιν μας ανέστησε και μας οδήγησε στην αλήθεια και τη ζωή. Και δεν έπαυσε τη σωτήρια ενέργεια έως ότου δια του αναληφθέντος Κυρίου μας, μας ανύψωσε και μας εις την ουράνιαν δόξα και μας χάρισε την αιώνιαν βασιλείαν του». Μια βασιλεία η οποία έχει ετοιμασθεί για τους ανθρώπους «από καταβολής κόσμου» (Ματθ. Κε΄ 34) από την αρχή του κόσμου. Μάλιστα, κατά τον Απόστολο Παύλο: «Ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξεπέστειλεν... τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός... ίνα την υθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ΄ 4-5).

Στόχος, λοιπόν, της ύπαρξης του ανθρώπου ήταν και εξακολουθεί διαχρονικά να παραμένει η συμμετοχή στη βασιλεία του Θεού. Έτσι όταν ο Ιησούς άρχιζε το δημόσιο κήρυγμα του πληροφορούσε τους ανθρώπους ότι έφτασε η βασιλεία του Θεού «Ήγγικε γαρ η βασιλεία του Θεού» (Ματθ. δ΄ 17). Σήμερα όμως δεν περιορίζεται στην εξαγγελία του ερχομού της βασιλείας του Θεού. Σήμερα, μέσω του ευαγγελίου, πληροφορεί, ενημερώνει και ταυτόχρονα προσκαλεί. Σήμερα πληροφορεί τους ανθρώπους, ότι η βασιλεία του Θεού, η βασιλεία των ουρανών, είναι μια πραγματικότητα. «Έρχεσθε ότι ήδη έτοιμα εστί πάντα». Ελάτε, όλα είναι έτοιμα. Πρόσκληση «έρχεσθε» αλλά και ενημέρωση «ότι ήδη έτοιμα εστί πάντα». Πρόσκληση γενική και διαχρονική. Μια πρόσκληση που απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους δια μέσου των αιώνων. Η πρόσκληση, όμως, είναι και ειδική. Είναι πρόσκληση προσωπική που απευθύνεται στον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, άρα και στον καθένα από μας. Η βασιλεία του Θεού παρομοιάζεται με «δείπνον μέγα» που παρατίθεται στους καλεσμένους στο τέλος της ημέρας ή μεταφορικά στο τέλος της ζωής. Πέραν από τα πλούσια αγαθά, ο κάθε καλεσμένος θα έχει τη χαρά και την τιμή να βλέπει, πρόσωπο προς πρόσωπο τον οικοδεσπότη, τον Θεόν.

Εξαιρετική η τιμή για κάθε καλεσμένο. Όμως η αποδοχή αυτής της πρόσκλησης δεν εξαντλείται σε μια μόνο στιγμή, ούτε και σε μια μεμονωμένη πράξη, αλλά σε μια σειρά πράξεων και ενεργειών του ανθρώπου. Η βασιλεία του Θεού είναι βίωμα σε όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Η βασιλεία του Θεού η οποία «εντός υμών εστί» (Λουκ. ιζ΄ 21) είναι μια διαρκής κοινωνία με το Θεό. Είναι μια βίωση της παρουσίας του Θεού μέσα από την εφαρμογή του θελήματός του. Είναι η στιγμή κατά την οποία ο άνθρωπος μπορεί να βιώσει και άρα και να ομολογήσει όπως και ο Απόστολος Παύλος «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός» (Γαλ. β΄ 20). Δε ζω πια εγώ, αλλά ζει στο πρόσωπο μου ο Χριστός. Αυτός ο τρόπος ζωής φανερώνει ότι ο άνθρωπος όχι μόνο έγινε αποδέκτης της πρόσκλησης του Θεού, αλλά και ότι επάξια θα παρακαθίσει στο τέλος της ημέρας και της ζωής του στο Δείπνο της Βασιλείας του Θεού.

Μέγα το Δείπνον, όπως και το μέγεθος των αγαθών της Χάριτος του Θεού. Μέγα το Δείπνον, γιατί η αγάπη του Θεού θέλει να το απολαύσουν οι άνθρωποι. Άρα ανέκφραστη η αγάπη του Θεού προς τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά και κατά συνέπεια και στον καθένα από μας ξεχωριστά.

Παρά το ότι το Δείπνον ετοιμάστηκε για όλους, εντούτοις κοινωνοί αυτού του Δείπνου θα είναι μόνο οι «εκλεκτοί». Δηλαδή όσοι θα ανταποκριθούν θετικά και με επάρκεια στην πρόσκληση του Θεού. Επειδή δε το ζήτημα είναι σημαντικό για τη ζωή του καθενός, για τούτο ο Κύριος τονίζει με σαφήνεια τους λόγους για τους οποίους θα

τους αποκλείσει από τη χαρά της Βασιλείας του. Με ειλικρίνεια διευκρινίζει και στον καθένα από μας πως θα εξασφαλίσουμε το αιώνιο μέλλον μας ή πως θα θέσουμε σε κίνδυνο αυτή την αιωνιότητα.

Η σημερινή παραβολή του Μεγάλου Δείπνου είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική. Ενώ ο Θεός προσφέρει τα αγαθά στον άνθρωπο σαν μέσο που θα τον οδηγήσουν στον τελικό στόχο, τη συμμετοχή στο Δείπνο της Βασιλείας του, εντούτοις ο άνθρωπος στο τέλος απολυτοποιεί αυτά τα αγαθά, τα οικειοποιείται, τα θεωρεί αποκλειστικά δικά του, με αποτέλεσμα να οδηγείται στη ψευδαισθηση της αυτάρκειας, αλλά και τη συνειδητή στέρηση αυτών των αγαθών από τους άλλους. Και όχι μόνον. Αυτή η συνείδηση της αυτάρκειας τον οδηγεί και σε μια συνειδητή απόρριψη της πρόσκλησης του Θεού για συμμετοχή στο Δείπνο της Βασιλείας του.

Ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Ἦρξαντο ἀπὸ μίας παραιτεῖσθαι πάντες». «Πάντες», ὅλοι. Ἐνα ἀποτέλεσμα ἀπογοητευτικό με ἀπαντήσεις που διαχρονικά εἶναι οἱ ἴδιες, ἔστω καὶ ἀν εἶναι διαφορετικές οἱ ἐποχές. Ἀπόλυτη προσήλωση στὴν ὕλη, ἀπληστία καὶ οἰκογενειακά βάρη με κύρια χαρακτηριστικά τῆ σαρκική υποδούλωση καὶ τὴν μονολιθική ἐνασχόληση με τὴν οἰκογένεια.

«Ἀγρόν ἠγόρασα» εἶπε ὁ πρῶτος καλεσμένος. «Ζεὺγη βοῶν ἠγόρασα πέντε» εἶπε, ὁ δεῦτερος. Καὶ ὁ τρίτος εἶπε: «Γυναίκα ἐγῆμα καὶ δια τοῦτο οὐ δύναμαι ελθεῖν». Τρεῖς διαφορετικοὶ λόγοι με μὴ ὁμως προκλητική ἀπάντηση: «Ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον».

Για τὴν ἐπίτευξη τῶν πιο πάνω στόχων ὁ ἄνθρωπος οδηγείται στὴν υπερβολή γιὰ νὰ καταλήξει στὸν παραλογισμό. Το διαπιστώνουμε καθημερινά με τὸ ξετύλιγμα τοῦ κουβαριοῦ τῆς οικονομικῆς κρίσης, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἠθικοῦ ξεπεσμοῦ. Μίας κρίσης πρῶτιστα ἠθικῶν ἀξιών. Ἀν οἱ φροντίδες τοῦ ἀνθρώπου περιοριστοῦν μόνο στὴν ὕλη, τότε γιὰ νὰ τὴν εξασφαλίσῃ, πολλές φορές, θὰ οδηγηθεῖ στὴν ἀδικία, τὴν αἰσχροκέρδεια καὶ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν συνανθρώπων, ἔχοντας ὡς πρῶτιστη προτεραιότητα τὸ κέρδος καὶ ὡς μέσα τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτη, χαρακτηριστικά που διαπιστώνουμε στὸν τόπο μας καὶ στὶς μέρες μας.

Ἀδελφοί μου, παρὰ τὴν ἀρνητικὴ στάση τῶν καλεσμένων τὸ Δείπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ δὲν ματαιώνεται καὶ ὅτι ἐνῶ ὅλοι εἶναι «κλητοί» - καλεσμένοι, λίγοι εἶναι οἱ «ἐκλεκτοί». Ὅμως ἐμεῖς που ἀνήκουμε; Ἀνήκουμε στους «κλητοὺς» ἢ τους «ἐκλεκτοὺς»; Ἀυτό τὸ ἐρώτημα θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀπαντοῦμε καθημερινά με ἔργα καὶ με λόγια, με τὸν τρόπο ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς μας. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπάντηση διαμορφώνουμε ὄχι μόνο τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ προκαθορίζουμε τὸ αἰώνιο μέλλον μας. Ἄς φροντίσουμε, λοιπὸν ἡ ἀπάντησή μας νὰ εἶναι θετικὴ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ καταταχθοῦμε στὴν ομάδα τῶν «ἐκλεκτῶν». Ἀμήν.

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια' 9 - 10 & 32 - 40

Ευαγγέλιον: Ματθ. α' 1 -25

22 Δεκεμβρίου 2013

«Ούτος γάρ σώσει τόν λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»

Μήνυμα σωτηρίας και λυτρώσεως εκπέμπει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί. Αυτός, ο Κύριος του οποίου την γέννηση εορτάζουμε ύστερα από λίγες ημέρες, Αυτός είναι που θα σώσει τον λαόν Του από τις αμαρτίες του. Είναι λοιπόν σαφής και κατηγορηματική η διαβεβαίωση του αγγέλου που παρουσιάστηκε στον Ιωσήφ. Είναι η εκπλήρωση της υπόσχεσης που έδωσε ο Θεός από την εποχή των πρωτοπλάστων, όταν έχασαν τον παράδεισο.

Έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο για να ζήσει ευτυχισμένος στον παράδεισο με την ευλογία του Θεού να πλημμυρίζει την ζωή του και την ύπαρξή του. Είχε την δυνατότητα να μείνει αγνός και αναμάρτητος κοντά στο Δημιουργό του. Είχε την δυνατότητα να ζήσει την αιώνια ευδαιμονία του παραδείσου. Ήταν όμως ελεύθερος να επιλέξει τον τρόπο που θα ζούσε. Και επέλεξε. Δέχτηκε την κακή και εύκολη συμβουλή του διαβόλου. Έχασε τον παράδεισο. Έχασε την ήρεμη και μακαρία ζωή κοντά στον Θεό. Στερήθηκε τα πλούσια αγαθά, που του παρεχώρησε η απέραντη αγάπη του Πλαστοουργού.

Ωστόσο, αγαπητοί μου, δεν έπαυσε ο Θεός να αγαπά τον άνθρωπο. Δεν περιόρισε το ενδιαφέρον Του για τον άνθρωπο, ακόμη και ενώ παραβαίνοντας τις εντολές Του, υπηρέτησε την αμαρτία και απομακρύνθηκε από το Δημιουργό του. Και ενώ αμάρτανε, έμενε η υπόσχεση που άκουσε από τον Θεό. Έμεινε στην ανάμνησή σου. Πέρασε από γενιά σε γενιά, σαν μια άπιαστη ελπίδα. Πέρασαν γενιές και γενιές, τρεις φορές «γενεές δεκατέσσαρες», όπως σημειώνει ο Ματθαίος, και έμεινε με την άσβεστη προσμονή να βρουν την σωτηρία. Ρίζωσε και έμεινε βαθειά μέσα στην ψυχή του, αταλάντευτη η πίστη, ότι δεν θα εγκατέλειπε ο Θεός το πλάσμα Του. Διέσωσαν και μετέφεραν την πίστη αυτή και την ελπίδα, οι θεόπνευστοι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης. Όλοι εκείνοι οι ξεχωριστοί άνθρωποι που αναφέρθηκαν σήμερα στην αποστολική περικοπή. Όλοι αυτοί, αρχίζοντας από τον Ισαάκ και Ιακώβ και φτάνοντας στον Δαυίδ και Σαμουήλ και τους προφήτες, που με τη δύναμη της πίστης τους, αντιμετώπισαν άφοβα αρχές και εξουσίες. Υπέστησαν απεριγράπτες κακουχίες, φρικτά και σκληρά βασανιστήρια χωρίς να κλονιστεί η μεγάλη πίστη τους. Αλλά, αγαπητοί μου, τη θεία φώτιση δέχτηκαν ακόμη και φιλόσοφοι ειδωλολάτρες, που έγιναν όργανα της χάριτος του μοναδικού Θεού, και πιστεψαν ότι μεριμνώντας για τους ανθρώπους, ο Θεός, θα έλθει να τους σώσει. «Καθεύδοντες διατελείτε αν, έως αν ο Θεός κηδόμενος υμών πέμψειεν άλλον τινά σώσαι υμάς», διεκήρυττε ο φιλόσοφος Σωκράτης. Θα παραμείνετε κοιμισμένοι και απερίσκεπτοι, έλεγε στους Αθηναίους ο Σωκράτης, ώσπου ο Θεός φροντίζοντας για σας θα σας στείλει κάποιον άλλον για να σας σώσει. Και έφθασε το πολυαναμενόμενο, φορτισμένο με τις πανανθρώπινες ελπίδες πλήρωμα του χρόνου.

«Ούτος γάρ σώσει τόν λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών».

Σφάλματα και αμαρτίες κάλυψαν και διαμορφώνουν τη ζωή των ανθρώπων, αγαπητοί μου. Παράβαση των εντολών και νόμων του θείου θελήματος χαρακτήρισαν και χρωματίζουν τη ζωή όλων μας.

Το θέλημα του Θεού που μετέφεραν και παρουσίασαν οι προφήτες, τον νόμο του Θεού που δίδαξαν, λίγοι τα άκουσαν. Οι περισσότεροι ακολούθησαν άλλον τρόπο ζωής, που ελεύθερα επέλεξαν, απομακρυνόμενοι από τον Θεό. Δυστυχώς ωστόσο και μεις δεν ακολουθούμε πάντοτε το θέλημα του Κυρίου μας. Εύκολα παρασυρόμαστε, πολλές φορές γνωρίζοντας ότι περπατάμε σε ολισθηρό και επικίνδυνο δρόμο, τον δρόμο της αμαρτίας.

Πριν είκοσι αιώνες, αγαπητοί μου αδελφοί, ενανθρώπισε ο Κύριος και μας προσέφερε άλλη μια ευκαιρία σωτηρίας, λύτρωσης από την αμαρτία. Δόθηκε σέ όλους μας αυτή η ευκαιρία, και παραμένει στην απόλυτη διάθεσή μας, ακόμη και σήμερα. Τη ευκαιρία δεν την κυνηγάς. Πρέπει να είσαι έτοιμος να την αρπάξεις μόλις την αντικρύσεις. Κι όμως ο Θεός, μας δίνει όχι μια, αλλά πολλές ευκαιρίες. Και περιμένει, όπως ο καλός πατέρας περιμένει με υπομονή το παιδί του, τον γιο της παραβολής του ασώτου, που καθυστερεί και αργεί να έλθει κοντά του. Ευκαιρία λοιπόν να την αρπάξουμε και λυτρωθούμε από την αμαρτία, που μας καταδυναστεύει.

Η αμαρτία, πολλές φορές, κυριαρχεί και χαρακτηρίζει σχέσεις και πράξεις μας, τα λόγια μας και τις σκέψεις μας. Γινόμαστε υποχείρια των αδυναμιών και επιθυμιών μας, παίγνια στα χέρια του σατανά.

Έρχεται λοιπόν ο Κύριος. Γίνεται άνθρωπος για να μας σώσει. Να μας απαλλάξει από το βάρος των σφαλμάτων μας. Τούτες ιδιαίτερα τις μέρες, υπενθυμίζει σε όλους μας η Εκκλησία μας, την ανάγκη της σωτήριας σχέσης με τον Χριστό. Είναι η ευκαιρία να ετοιμάσουμε την φάνη της ψυχής μας, να δεχτεί το Θείο Βρέφος. Να ειρηνεύσουμε τις σχέσεις μας με τον Θεό και τους συνανθρώπους μας. Να καθαρίσουμε από κάθε αμαρτία την ψυχή μας για να δεχτούμε τον Χριστό μέσα μας. Να ζητήσουμε την χάρη του Παναγίου Πνεύματος για να επιτύχουμε να πλησιάσουμε περισσότερο τον Θεό, αφήνοντας μακριά μας τα βαρίδια που μας κρατούν δεμένους στη γή και στις αδυναμίες μας. Να συμμετάσχουμε με αγνή πρόθεση και καθαρή καρδιά στα μυστήρια της Εκκλησίας που θα μας ενδυναμώνουν και θα οδηγήσουν την προσπάθειά μας στην επιτυχία, την κατάκτηση της αγάπης του Θεού. Κι ας μην ξεχνούμε, αυτό που είπαμε στην αρχή: «Ούτος γάρ σώσει τόν λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών».

Η υπόσχεση Του: Θα σώσει τον λαόν Του, όλους εμάς δηλαδή, από τα σφάλματα, τα λάθη, τις αμαρτίες μας. Αυτή η βεβαιότητα πλημμυρίζει την ψυχή μας από χαρά, την ουράνια ευδαιμονία και την ειρήνη.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α' 11-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13-23

29 Δεκεμβρίου 2013

«Μέλλει γαρ Ηρώδης ζητεῖν το παιδίον του απολέσαι αυτό» (Ματθ. β' 13)

Δυο σημαντικά γεγονότα προβάλλουν από «καταβολής κόσμου». Πρώτον, η διαχρονική αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο και δεύτερον η αρνητική απάντηση του ανθρώπου στην προσπάθεια αυτή του Θεού. Η αγάπη του Θεού, πέραν από τη δημιουργία του ανθρώπου «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού», μετά την πτώση εξαγγέλλει την αποστολή του Υιού του ως Λυτρωτή και Σωτήρα του κόσμου. Μέσω των Προφητών προετοιμάζει τους ανθρώπους για τούτο το σημαντικό γεγονός. Έτσι «ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού» (Γαλ. Δ' 4). Τούτο το γεγονός δοξολόγησαν οι Άγγελοι και επιβεβαίωσαν ποιμένες και μάγοι από την Ανατολή με την προσκύνησή τους και μαζί μ' αυτούς πορευθήκαμε πριν λίγες μέρες κι εμείς νοερά στη Βηθλεέμ για να τον προσκυνήσουμε.

Αποκορύφωμα, λοιπόν, της αγάπης του Θεού προς τους ανθρώπους, είναι ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος, στο πρόσωπο του Ιησού, συναναστρέφεται με τους ανθρώπους και τέλος με τη Σταυρική Του θυσία εκφράζει κατά τρόπο απόλυτο την αγάπη του προς τον κόσμο. Τονίζει ο ίδιος ο Κύριος. «Μείζονα ταύτης αγάπης ουδεις έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θη υπέρ των φίλων του. Υμείς φίλοι μου εστέ» (Ιωάν. ιε' 13). Αλλά και πάλι ο ίδιος ο Κύριος επιβεβαιώνει: «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια. Γιατί ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' αυτού» (Ιωάν. γ' 16-17). Όμως, πως απαντά ο άνθρωπος στη διαχρονική αγάπη του Θεού;

Δυστυχώς η απάντηση είναι απογοητευτική. Πολύ εκφραστικοί είναι για τούτο οι λόγοι του Κυρίου: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς όσους στέλνει ο Θεός σε 'σένα, πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου όπως η κλώσα συνάζει τα κλωσόπουλα κάτω από τις φτερούγες της, κι εσείς δεν το θελήσατε» (Ματθ. κγ' 37). Στην αγάπη, του Θεού αντιτάσσει την άρνηση και την απόρριψη. Στην αγάπη του Θεού απαντά με μίσος. Γι' αυτή την απόρριψη της αποδοχής του Λυτρωτή είναι πολύ εκφραστικοί οι λόγοι του Ευαγγελιστή Ιωάννη: «Εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον» (Ιωάν. α' 11). Δηλαδή, ήρθε στον τόπο το δικό του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Και όχι μόνο δεν τον δέχτηκαν αλλά και απάντησαν με μίσος.

Ήδη από τη στιγμή της Γέννησης αρνούνται να του προσφέρουν στέγη ή φιλοξενία με αποτέλεσμα Ιωσήφ και Μαριάμ να καταλήξουν στο σπήλαιο και ο ίδιος ο Ιησούς να γεννηθεί σ' αυτό και να ξαπλώσει σ' ένα παχνί γιατί, κατά τον Ευαγγελιστή Λουκά «ουκ ην αυτοίς τόπος εν τω καταλύματι» (Λουκ. β' 7) γιατί δε βρήκαν μέρος στο πανδοχείο.

Όμως συστηματικά ακολουθείται μια εχθρική στάση. Ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο: «Όταν κατάλαβε ο Ηρώδης πως οι μάγοι τον εξαπάτησαν, οργίστηκε πάρα πολύ. Έστειλε τότε στρατιώτες και σκότωσαν στη Βηθλεέμ και στην περιοχή της όλα τα παιδιά από δυο χρόνων και κάτω, σύμφωνα με το χρόνο που εξακρίβωσε από τους μάγους. Έτσι εκπληρώθηκε ο λόγος του Κυρίου, που είχε πει ο προφήτης Ιερεμίας: «Ακούστηκε στη Ραμά κραυγή, θρήνος, κλάματα και στεναγμός βαρύς· για τα παιδιά της κλαίει η Ραχήλ και πουθενά δε βρίσκει παρηγοριά γιατί δεν υπάρχουν πια στη ζωή».

Πριν ακόμα, λοιπόν, σβήσει ο απόηχος του αγγελικού μηνύματος που ευαγγελιζόταν «χαράν μεγάλην» στους ποιμένες και ότι αυτό το χαρμόσυνο άγγελμα, «θα γεμίσει με χαρά όλον τον κόσμο», γιατί «σήμερα στην πόλη του Δαβίδ γεννήθηκε για χάρη σας σωτήρας κι αυτός είναι ο Χριστός, ο Κύριος» (Λουκ. β' 10-11), την ίδια εποχή εκδηλώνεται και η θηριωδία του Ηρώδη με τη σφαγή των παιδιών.

Όμως, το κακό δε σταμάτησε ως εδώ. Συνεχίστηκε μέσα από τους αιώνες με μεγαλύτερη μανία και περισσότερα θύματα. Εκατομμύρια τα θύματα των διωγμών δια μέσου των αιώνων. Εκατομμύρια τα θύματα των διαφόρων πολέμων είτε στα πεδία των μαχών, είτε και σε καιρό ειρήνης που σκοτώνονται από την ασυτία, που αφήνονται να πεθάνουν από την πείνα. Τι να πούμε ακόμα για τις «σιωπηλές κραυγές» των εμβρύων που θανατώνονται στις μέρες μας με τις εκτρώσεις με διάφορα προσχήματα και άκουσον, άκουσον και ως «ανθρώπινο δικαίωμα». Τι στιγμή που επικαλούμαστε ανθρώπινα δικαιώματα, γιατί την ίδια στιγμή διαγράφουμε το ίδιο δικαίωμα είτε για τα έμβρυα, είτε για τους άλλους ανθρώπους που με διάφορα μέσα τους αφαιρούμε τη ζωή; Δικαιώματα έχουμε μόνο εμείς; Δικαιώματα έχουν μόνο μερικοί; Γιατί; Το όποιο δικαίωμα το έχει ο κάθε ένας και η κάθε μια ανεξαρτήτως γλώσσας, θρησκείας, εθνικής ή φυλετικής καταγωγής.

Δυστυχώς «επλεόνασεν η αμαρτία». Το κακό και η κακία γενικά εξακολουθεί να είναι ένα με τη φύση μας. Έτσι βλέπουμε σε κάθε εποχή και σε κάθε κοινότητα να αντιμάχεται ο ένας τον άλλο. Ακόμα και στα μέλη της ίδιας οικογένειας η κακία αποτελεί πρώτη είδηση στα μέσα ενημέρωσης.

Όμως, τα κάθε λογής θύματα βίας και κακοποίησης ρωτούν και ξαναρωτούν. Ως πότε θα συνεχίσει αυτή η κατάσταση; Όσο κι αν ακουστεί παράξενο, η απάντηση θα εξαρτηθεί και από τον ίδιο τον εαυτό μας. Όταν σαν άτομα πάψουμε να είμαστε συνεργοί του προβλήματος. Όταν πάψουμε να είμαστε συνένοχοι με τη σιωπή μας. Το πρόβλημα θα υπάρχει όσο παραμένουμε οι ίδιοι προσηλωμένοι στο κακό.

Αδελφοί μου, δεν είναι ματαιοπονία να αγωνιζόμαστε για το καλό. Αντίθετα ματαιοπονία θα είναι το να επιμένουμε στο κακό. Γιατί ο Θεός θα επιτρέψει τη ματαιώση του σχεδίου του για τη σωτηρία του ανθρώπου, όπως και δεν το επέτρεψε με το σχέδιο του Ηρώδη, έστω κι αν διέταξε τη σφαγή των νηπίων. Γιατί, συνεργάτες στην εκπλήρωση του σχεδίου του μπορούμε να γίνουμε κι εμείς με το να αντισταθούμε στο κακό και με το να ενεργοποιήσουμε μέσα μας το καλό.

Ας μη λυγίσουμε, λοιπόν, μπροστά στο κακό που υπάρχει τριγύρω μας και μέσα μας. Ας λυγίσουμε καλύτερα το γόνυ του σώματος και της ψυχής σε μια ασταμάτητη προσευχή προς το βρέφος της Βηθλεέμ. Αυτό είναι και το λυτρωτικό μήνυμα των Χριστουγέννων. Ένα μήνυμα δύναμης, ελπίδας και αγάπης. Ένα μήνυμα επαναφοράς μας στη σωστή πορεία προς τη θέωση. Μπορεί μέσα μας και γύρω μας να υπάρχει έρημος και μοναξιά. Ας μη μας φοβίζει η μοναξιά. Ιδιαίτερα η μοναξιά της αρετής. Με τη χάρη που μας προσφέρεται με τη Γέννηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού θα μπορέσουμε να φτάσουμε στη δυνατότητα της θέωσης. Ο Κύριος έγινε άνθρωπος για να οδηγηθούμε οι άνθρωποι στη θέωση. Δική μας λοιπόν η επιλογή. Δική μας και η δυνατότητα της θέωσης. Αν την επιθυμούμε πραγματικά θα τα καταφέρουμε. Ας την επιδιώξουμε με χωρίς αναβολή. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ'

Νομίζω ότι είναι σωστό να μιλήσω πρώτα γι' αυτό, ώστε να προχωρήσει μεθοδικά η θεωρία μας για το χωρίο αυτό. Η θεία φύση, ότι είναι στην ουσία της αυτή καθαυτή, είναι πάνω από κάθε καταλυτική ενέργεια του νου, επειδή είναι απρόσιτη κι απροσπέλαστη με υποθέσεις και δεν έχει βρεθεί καμιά δύναμη από τους ανθρώπους για την κατανόηση αυτών που δεν μπορούν να κατανοηθούν ούτε επινοήθηκε καμιά μέθοδος για την κατανόηση των ακατανόητων. Γι' αυτό και ο μεγάλος Απόστολος ονομάζει «ανεξιχνίαστους τους δρόμους του», σημαίνοντας με το λόγο του αυτόν ότι οι λογισμοί μας δεν μπορούν να βαδίσουν το δρόμο αυτό, που οδηγεί στη γνώση της θείας ουσίας. Γιατί κανένας από εκείνους που πέρασαν πρωύτερα από τη ζωή δεν άφησε κανένα σημάδι κατανόησης για τη γνώση της πάνω από τη γνώση ουσίας. Επειδή είναι τέτοιος στη φύση αυτός που είναι πάνω από κάθε φύση, με άλλο τρόπο και βλέπουμε και καταλαβαίνουμε αυτόν που είναι αόρατος και απεριόριστος. Οι τρόποι της κατανόησης αυτής είναι πολλοί. Και μπορούμε και με τη σοφία που φαίνεται σε όλα τα δημιουργήματα να δούμε αυτόν που δημιούργησε με σοφία τα πάντα. Όπως εξάλλου και στα ανθρώπινα δημιουργήματα βλέπομε κατά κάποιο τρόπο με το νου μας το δημιουργό ενός έργου, επειδή έχει εναποθέσει στο έργο την τέχνη του. Και δεν βλέπουμε βέβαια την τέχνη του τεχνίτη, αλλά μόνο την τεχνική του ικανότητα που εναπόθεσε ο τεχνίτης πάνω στο κατασκεύασμα του.

Έτσι αποβλέποντας και στην τάξη της δημιουργίας εντυπώνομε μέσα μας όχι βέβαια την έννοια της ουσίας, αλλά την έννοια της σοφίας εκείνου που έκανε με σοφία τα πάντα. Και ακόμη, αν σκεφτούμε την αιτία της ζωής μας, ότι δεν ήρθε βέβαια από ανάγκη αλλά από αγαθή προαίρεση για να δημιουργήσει τον άνθρωπο, πάλι και με τον τρόπο τούτο λέμε ότι έχουμε δει το Θεό, αλλά συλλαμβάνουμε με το νου μας την αγαθότητα του κι όχι την ουσία του. Έτσι και όλα τα άλλα νοήματα, όσα ανεβάζουν τη σκέψη μας προς το καλύτερο και το ανώτερο, τα ονομάζουμε κατανόηση του Θεού, επειδή καθένας από τα υψηλά νοήματα μας φέρνει στο Θεό για να τον δούμε. Γιατί η δύναμη και η καθαρότητα και το να παραμένει το αυτό και η καθαρότητα από το αντίθετο και όλα τα παρόμοια αποτυπώνουν στην ψυχή μας την εικόνα μιας θείας και υψηλής έννοιας. Δείχνουν λοιπόν όσα είπαμε πως και ο Κύριος αληθεύει υποσχόμενος ότι θα δουν το Θεό όσοι έχουν καθαρή καρδιά αλλά και ο Παύλος δεν ψεύδεται, λέγονται με τη σχετική διατύπωση του ότι «ούτε είδε κανένας το Θεό ούτε και μπορεί να τον δει». Γιατί αυτός που είναι από τη φύση του αόρατος, γίνεται ορατός με τις ενέργειες του σ' εκείνα που βρίσκονται γύρω του.

Αλλά η έννοια του μακαρισμού δεν αποβλέπει σ' αυτό μονάχα να μπορέσουμε να σχηματίσουμε από μια ενέργεια την εικόνα αυτού που ενεργεί. Γιατί με τον τρόπο αυτόν θα συνέβαινε ίσως και στους σοφούς του αιώνα αυτού να κατανοήσουν την υπερκείμενη σοφία και δύναμη από την καλή σύνθεση του κόσμου. Κάτι άλλο νομίζω υποδεικνύει ο έξοχος μακαρισμός σ' εκείνους που μπορούν να δεχτούν και να καταλάβουν το ποθούμενο. Τη σκέψη που μου ήρθε θα εξηγήσω με παραδείγματα. Υπάρχει ένα αγαθό στην ανθρώπινη ζωή, η σωματική υγεία. Μακάριο δεν είναι ωστόσο να γνωρίζεις μόνο τον ορισμό της υγείας, αλλά ζεις με υγεία. Αν κανένας αφιερώνοντας εγκώμια στην υγεία παίρνει τροφή που προκαλεί αρρώστιες και δηλητηριάζει τον οργανισμό, τι κέρδισε από τα εγκώμια της υγείας, όταν τον αφανίζουν οι αρρώστιες; Μ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν ας εννοήσουμε και το λόγο τούτο, ο Κύριος δεν λέει ότι μακάριο είναι να γνωρίσεις κάτι περί Θεού, αλλά το να έχεις το Θεό μέσα στην ψυχή σου. Γιατί λέει, «μακάριοι είναι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό». Δε νομίζω βέβαια ότι προβάλλει το Θεό ως ένα θέαμα απέναντι σ' εκείνον που έχει καθαρά τα μάτια της ψυχής, αλλά ίσως το έξοχο χωρίο μας υποδεικνύει τούτο, που και σε άλλους παρουσιάζει ο Λόγος πιο γυμνό λέγοντας ότι «η βασιλεία του Θεού είναι μέσα μας» για να μάθουμε δηλαδή ότι

όποιος έχει αποκαθαρίσει την καρδιά του από κάθε σχέση με την κτίση και κάθε εμπαθή διάθεση μέσα στην ίδια του την ομορφιά βλέπει καθαρή την εικόνα της θείας φύσης.

Νομίζω λοιπόν με τα λίγα που είπε ο λόγος δίνει την εξής συμβουλή· «Άνθρωποι, όσοι έχετε κάποια επιθυμία για να δείτε το όντως αγαθό, όταν ακούσετε ότι το θείο μεγαλείο υψώνεται πάνω από τους ουρανούς και η δόξα του είναι ανερμήνευτη και το κάλλος άρρητο και η φύση του ακώρητη, μην πέσετε στην απελπισία, γιατί δεν μπορείτε να δείτε αυτό που ποθείτε. Γιατί ότι μπορείς εσύ να καταλάβεις, είναι το δικό σου μέτρο για την κατανόηση του Θεού από σένα, γιατί σε έπλασε τέτοιου είδους αγαθό ενουσίωσε ευθύς αμέσως μέσα στη φύση σου, αποτύπωσε δηλαδή ο Θεός μέσα στη σύνθεση σου τα μμήματα των αγαθών της ίδιας της φύσης σαν να ήσουν είδος κεριού όπου χάραξε το ανάγλυφο τους. Αλλά η κακία χύθηκε επάνω στο θεϊκό χάραγμα και ακρήστεψε το αγαθό κατακωσμένο κάτω από τα αισοχρά επικαλύμματα. Αν λοιπόν αποπλύνεις πάλι με την επιμελή ζωή σου τον ρύπο που επικάθισε στην καρδιά σου, θα ξαναλάμψεις το θεόμορφο κάλλος. Όπως συμβαίνει στο σίδηρο λόγω της φύσης του, όταν καθαριστεί με την ακόνη από τη σκουριά, το σίδηρο που πρώτα ήταν μαύρο αντανακλώντας το φως του ήλιου βγάζει κάποιες αστραπές και λάμψεις. Έτσι και ο εσωτερικός άνθρωπος που ο Κύριος τον ονομάζει καρδιά, όταν αποξύσει από πάνω του την ακαθαρσία της σκουριάς που την έκανε να βγει στην επιφάνεια το κακό μούχλιασμα, θα ξαναπάρει πάλι την ομοιότητα του προς το αρχέτυπο και θα γίνει αγαθός. Και ότι είναι όμοιο με το αγαθό, είναι ασφαλώς αγαθό.

Όποιος λοιπόν βλέπει τον εαυτό του, βλέπει μέσα του αυτό που ποθεί. Και έτσι γίνεται μακάριος ο καθαρός στην καρδιά, επειδή αποβλέποντας στην ίδια του την καθαρότητα, βλέπει το αρχέτυπο μέσα στην εικόνα του. Όπως αυτοί που βλέπουν τον ήλιο μέσα σε κάτοπτρο, ακόμα κι αν δεν ατενίσουν τον ίδιο τον ουρανό, δε βλέπουν τον ήλιο στην αντανάκλαση του κατόπτρου λιγότερο από εκείνους που έχουν τα βλέμματα στον ίδιο τον κύκλο του ηλίου. Έτσι λέει κι εσείς, κι αν σας λείπει η δύναμη να κατανοήσει το φως, αν ξαναγυρίσετε στη χάρη της εικόνας που είχε από την αρχή κατασκευαστεί μέσα σας, έχετε μέσα σας αυτό που ζητάτε. Η θεότητα είναι καθαρότητα, απάθεια και αποξένωση από κάθε κακό. Αν όλα αυτά υπάρχουν μέσα σας, έχετε ασφαλώς μέσα σας το Θεό. Όταν λοιπόν είναι καθαρός από κάθε κακία κι ελεύθερος από πάθος και χωρισμένος από κάθε μόλυσμα ο λογισμός μέσα σου, είσαι μακάριος για την καθαρότητα της ματιάς σου, επειδή αφού καθαρίστηκες κατανόησες ότι είναι αθέατο για όσους δεν έχουν καθαριστεί. Κι αφού αφαιρέθηκε η υλική ομίχλη από τα μάτια της ψυχής στην καθαρή αιθρία της καρδιάς βλέπεις ολοκάθαρα το μακάριο θέαμα. Κι αυτό ποιο είναι; Η καθαρότητα, ο αγιασμός, η απλότητα, όλα αυτά τα φωτεινά απαυγάσματα της θείας φύσης με τα οποία βλέπουμε το Θεό.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΕΡΓΑ ΤΟΜΟΣ 8ος ΣΕΛ 235-241)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Δεκεμβρίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Τρίτη	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΜΟΥ
Τετάρτη	4 Δεκεμβρίου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Πέμπτη	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Νικόλαος παραλιακού
Παρασκευή	6 Δεκεμβρίου	:	ΝΑΤΑ
Κυριακή	8 Δεκεμβρίου	:	ΜΕΣΑΝΑ

Δευτέρα	9 Δεκεμβρίου	:	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Σάββατο	14 Δεκεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΤΣΑΔΑ
Κυριακή	15 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Σπυρίδωνας
Σάββατο	21 Δεκεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Κυριακή	22 Δεκεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ,Απ.Παύλου και Βαρνάβα
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή	27 Δεκεμβρίου	:	ΛΕΜΠΙΑ
Κυριακή	29 Δεκεμβρίου	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Δεκεμβρίου	:	ΓΟΥΔΙ
Τρίτη	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Τετάρτη	4 Δεκεμβρίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Παρασκευή	6 Δεκεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	8 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Τετάρτη	11 Δεκεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Σπυρίδωνας
Πέμπτη	12 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Σπυρίδωνας
Κυριακή	15 Δεκεμβρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή	22 Δεκεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 1 Δεκεμβρίου:ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή 15 Δεκεμβρίου : ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ
Κυριακή 1 Δεκεμβρίου : ΚΑΘΗΚΑΣ
Κυριακή 8 Δεκεμβρίου : ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή 15 Δεκεμβρίου : ΑΡΜΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ
Κυριακή 1 Δεκεμβρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή 15 Δεκεμβρίου : ΤΙΜΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 8 Δεκεμβρίου :ΚΟΙΛΗ
Κυριακή 15 Δεκεμβρίου :ΔΡΟΥΣΙΑ

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου: ΠΑΝΑΓΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	Σελ 146
Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ.κ. Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών	64

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ	σελ
Τα Άγια Θεοφάνεια	2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ' Λουκά	6
Κυριακή ΙΕ' Λουκά (Ζακχαίου)	8
Κυριακή ΙΕ' Ματθαίου	14
Κυριακή ΙΣΤ' Ματθαίου	16
Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου (Χαναναίας)	18
Κυριακή ΙΣΤ' Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	20
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)	26
Κυριακή της Απόκρεω	28
Κυριακή της Τυρινής	30
Κυριακή Α' Νηστειών (Ορθοδοξίας)	32
Κυριακή Β' Νηστειών	34
Κυριακή Γ' Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)	38
Κυριακή Δ' Νηστειών	40
Κυριακή Ε' Νηστειών	42
Κυριακή των Βαΐων	44
Άγιον Πάσχα	50
Κυριακή του Αντίπασχα (Θωμά)	52
Κυριακή των Μυροφόρων	54
Κυριακή του Παραλύτου	56
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	62
Κυριακή Αγίων Πατέρων	66
Κυριακή της Πεντηκοστής	68
Κυριακή των Αγίων Πάντων	70
Κυριακή Β' Ματθαίου	74
Κυριακή Αγίων Πατέρων (Δ' Οικ. Συν)	76
Κυριακή Δ' Ματθαίου	78
Κυριακή Ε' Ματθαίου	80
Κυριακή Στ' Ματθαίου	86
Κυριακή Ζ' Ματθαίου	88
Κυριακή Η' Ματθαίου	90
Κυριακή Θ' Ματθαίου	92
Της Ινδίκτου	98
Κυριακή προ της Υψώσεως	100
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	102
Κυριακή Α' Λουκά	104
Κυριακή Β' Λουκά	106
Κυριακή Γ' Λουκά	110
Κυριακή Δ' Λουκά (Σπορέως)	112
Κυριακή Στ' Λουκά	114
Κυριακή Ζ' Λουκά	116
Κυριακή Ε' Λουκά	122

Κυριακή Η' Λουκά.....	124
Κυριακή Θ' Λουκά.....	126
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	128
Κυριακή ΙΔ' Λουκά	134
Κυριακή Ι' Λουκά	136
Κυριακή ΙΑ' Λουκά (Προπατόρων).....	138
Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως.....	140
Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν	142

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Γρηγορίου του Θεολόγου Λόγος Γ'	10
Γρηγορίου του Θεολόγου Λόγος Στ'	22, 46, 58, 82, 94, 118
Γρηγορίου Νύσσης Στους Μακαρισμούς Λόγος Στ'	130, 144

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΑΣ	σελ
Ιανουάριος.....	12
Φεβρουάριος.....	24
Μάρτιος.....	36
Απρίλιος.....	48
Μάιος.....	60
Ιούνιος.....	72
Ιούλιος	84
Αύγουστος.....	96
Σεπτέμβριος.....	108
Οκτώβριος	120
Νοέμβριος	132
Δεκέμβριος	148